

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

சுவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகவதை (லீமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—(*)—

தாரிஸ்லோகம் ஸ்வயாக்யாரம், ப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	10	0
பாஸ்தாதி தாரிஸ்லோகம்	"	0	3 0
ஹாமசாரிஸ்லோகம்	"	0	1 0
ஹங்கரஸ்லோக டிப்பணி	"	0	2 0
யதிதர்மஸமுச்சயம்	"	0	9 0
முதல் திருவந்தாதி	"	அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 9 0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	"	0 6 6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	"	0 6 0
நான்முகன் திருவந்தாதி	"	"	0 7 0
திருவிருத்தம்	அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14 0
திருவாகிரியம்	"	0	3 0
பெரியதிருவந்தாதி	"	ப்ரதிபதஸஹிதம்	7 0
திருவெழுத்துநிறுத்தக	"	"	0 3 0
பெரியதிருமடல்	"	"	0 5 0
பெரிய திருமடல்	"	"	0 5 0
திருக்குறந்தாண்டகம்	"	"	0 8 0
திருமொழி தாண்டகம்	"	"	0 8 0
திருப்பல்லாடக	"	"	0 8 0
இராமானுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	"	"	0 8 0
பராசரணிகிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்தரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	"	"	0 7 0
ஷண்மததர்ஸிநி	"	"	0 1 0
பெரியதிருமொழி க-முதல் கக-பத்துக்கள்	"	"	3 0 0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்வயாக்யாரம்	"	"	5 6 6
திருச்சந்த வீருத்தம் ஸ்வயாக்யாரம்	"	"	1 6 0
திருமாலே ஸ்வயாக்யாரம்	"	"	0 14 0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	"	"	0 8 0
அமலனாதிபிரான	"	"	0 7 0
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	"	"	1 0 0
உபதேசரத்தினமாலே	"	"	1 0 0
ஞானஸாரம் ஸ்வயாக்யாரம்	"	"	0 8 0

இப்படிக்கு :

ம. திருவேங்கடமுடயான்.

காரியதர்சி தனுக்காரி,

நெ, டுக்க, வெங்கடாசல முதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயகம்,
ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

விஸ்தவாச்சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய
ஞானஸார வ்யாக்யாநம்.

அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமா னார் விஷயமான
தனியன்,

காதி-கேசரணிஜாதம் யதிஞாஸரயஜாஸரிய |
ஜீயர்ப்பெருமையானாணி வகுராசுவரஃஸ்யி ||
ராஜா ந-ஜாய-ஸ்ரீஷ்யம் வெடிநாஸூர-ஸ்கந்த-வடி ||
வ-ஸ்கந்த-ஸூர-ஸ்கந்த-வடி ||

சுருளிர சுருங்குமில் தோகையர்வேல்விழியில் துவரும்
மருளாம்வினைசெடும் மார்த்தகம்பெற்றேன் மறைநான்கும்செய்யான
பொருள்ஞானஸாரத்தையப் புந்தியில் தந்தவன் பொங்கொளிரேசர்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்கழல்க ளடைந்தபின்னே. ||

அ.வ.— எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே யாழ்ந்துத் து வாகல
வேதஸாஸ்திர தாதர்யார்த்தக்களெல்லா மவ ருளிட்செய்யக்கே
ட்டு, சுதவ்விதபுருஷார்த்த யாநாந்மயவித்தமாய், (க) “தேவுமற்ற
றியேன்” என்று, அவர்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி

ஸேவித்திருந்த அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார், தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, இவ்வர்த்தவிசேஷங்களைல்லாநுமறிந் துஉஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று, தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாந்தி னுடைய ஸாராம்ஸத்தைப் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் தெரியக்கடவதாக த்ராவிட பாஷையாலே இப்பரபந்தமுதேந வருளிச்செய்கிறார். ஆகையாலே இதுக்கு ஜ்ஞாநஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

அவ;-முதற்பாட்டு;-ஸகலவேதாந்த தாத்பர்ய பூமியாய், தத்வவ்மித புருஷார்த்த யாதா தம்ய ப்ரதி பாதகமாய், ஸம்ஸாரிசேதனோஜ்ஜீ வநகாமனா ஸர்வேஸ்வரன் தன்னாலே ப்ரகாஸிக்கப்பட்டுள்ளதாய், உபதேஸ பரம்பராப்ராப்தமாய், தத்வவிதக்ரேஸாரான நம்பூர்வா சார்யர்களுக்குப் பரமதநமாய், நித்யாநுஸந்தேயமாயிறே ரஹஸ்ய த்ரய மிருப்பது. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யமாய், பத்ர்பராத்மகமான திருமந்த்ரத்தில், ப்ரதமபத ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தத்தனுக்கு விவரண மாயிருந்துள்ள மத்யமசரமபதங்களுக்கு, 'உயெநஃ௦௧' ராஜ்ஜந- த்வயேநமந்த்ராத்நேந்' என்கிறபடியே, மந்த்ராத்நாக்யமாய் மத்ய மரஹஸ்யமான த்வயத்தில் பூர்வோத்தர வசக்யங்கள் விவரணமாய், அதில் பூர்வவாக்ய ப்ரதிபாத்யமான வித்தோபாயவரணம், உபா யார்த்தாபரித்யாக பூர்வகமாய்ஸ்வீகாரத்திலுபாயத்வப்ராதிபத்திரிவ ருத்தி பூர்வகமாக வேண்டுகையாலும், உத்தரவாக்ய ப்ரதிபாத்ய மாய்ப்பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யம், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸக லபாபரிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வித்திக்கவேண்டுகையாலும், பூர்வோ த்த்ராரீர்த்தங்களாலே தனுபயப்ரதி பாதமாய்ச்சரம ரஹஸ்யமான சரமஸ்ஸோகம், வாக்யத்வயத்துக்கும் விவரணமாய்க்கொண்டு தச் சேஷமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் த்வயமே ப்ரதாந மாகவிதே டம்மாசார்யர்களாஸந்தித்துப்போருமது. அந்தத்வயந் தன்னில், பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திதான், ஆர்த்த ப்ரபத்தியென்றும், த்ரு(ஃ)ப்தப்ரபத்தியென்றும், த்விவித மாயிறே யிருப்பது. அதில் ஆர்த்தப்ரபத்திமுத்யமாய், த்ருப்தப்ரபத் திகளை(௨௭)ணமாயிருக்கும். ஆந்த ஆர்த்த ப்ரபத்திவேஷத்தை, இப்ரபந்தத்தின் முதற்பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார்.

பரமகிருணாகரான
அருளானப்பெருமாளெம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்த்தருளிய,

ஞானஸாரம்,

மு.—ஊனவுடற்சிறை நீத்தொண்கமலைக்கேள்வனடித்
தேனுபுருமாசைமிகு சிந்தையராய்—தானே
பழுத்தால் விழுக்கனிபோல் பற்றற் றுநீழும்
விழுக்காடே தானருளும்வீடு.

(சு)

வ்யா;—(ஊனவுடற்சிறைநீத்து) ஊனவது-மாம்ஸம், ஊன-என்
றது-ஊனையுடையவென்றபடி. இத்தால்மாம்ஸமபமான ஸரீரமென்
கை. இத்தேஹத்துக்கு தோஷம் சொல்லுவாரெல்லாம், (க) ‘ஊனக்
ருமல்ப’ என்றும், (உ) ‘ஊனோராக்மை’ என்றும், (ங) ‘ஊனு
டைக்குரம்பை’ என்றும், இப்படியேயிதேசொல்லுவதும். மாம்ஸத்
தைச்சொன்னவிது, மற்றுமிதினுண்டான அஸ்ருக்ஞயவின்மூத்ர
ஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திகளான அவார்த்த தோஷத்துக்கெல்லா முபலக்ஷ
ணம். எல்லாமுண்டானாலும் மாம்ஸப்ரகரமா யிருக்கையாலே, (ச)
‘புண்ணாராக்மை’ என்றிதேஇத்தைச்சொல்லுவது. (ரு) ‘புண்ணை
மறையவறிந்து’ என்கிறபடியே தோலைமறைக்கக்கைப்பாணியிட்டு
மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படிபண்ணி வைக்கையாலே, ஆந்தர
தோஷம் தோற்றாதிதே, அகவாய்ப்புறவாயானால், காக்மைநோக்
கப்பணிப் போருமித்தனையிதே.

• (உடற்சிறை) இப்படி ஆந்தரதோஷ யுத்தமாகையாலும், ஆத்
மாவுக்கு ஸங்கோசகரமாகையாலும், ஆரப்த(ஸு)கர்மபலமாகையா
லும், அந்த கர்மாதகுணமாக இந்த தேஹத்திலே யிட்டுவைத்தவ
னே விடுவிக்கில்லாது தன்னால்விடுவித்துக்கொள்ள வேண்ணுமை
யாலும், அறிவுபிறந்தார் க்கு இத்தேஹத்திரூபு - காராக்ருஹம்.

(க) க-திருவ-கக. (உ) தி-மொ-ச-உ-ங. (ங) தி-மொ-

(ச) தி-மொ-க-க-ச. (ரு) தி வாய்-ரு-க-ரு.

† கைப்பாணி-மணியாசனம்.

ஞானஸாரம், க-பா, ஊனவுடற்சிறை வ்யாக்யாநம்.

போலே நிரந்தர துக்காவஹமாகையாலே, இத்தேஹந்தைச் சிறை
பென்கிறது. இதிலே பொருந்தி யிருப்பார், இத்தேஹதோஷம்
காணமாட்டாதுவ்ஞரிதே. (5) “ஜோஸாவஸுக்ருய வ்ண-கு-ஹா
ப = ஃஜீ: ஸ்ரிஸம்ஹதௌ! டெஹெஷ்விநஃ வீரகஜாபு-ஹொஹ
பா தாடுகெவிஸே. மாம்ஸாஸுருக்ரூப விண்மூத்ரஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி
ஸம்ஹதௌ! தேஹேஸ்மிந் ப்ரீதிமாந்மூடோபவிதாநரடேபேஃ”
என்றாரிதே ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வான். தன்னைச்சிறைபாணாகவும், பெ
ருங்கடறப்பட்டானாகவும், அந்தகனாகவும், விஷகஷ்டனாகவும், அது
ஸந்திப்பானென்று ப்ரதிஃகனாபண்ணி, அதுநாலையும் அடைவே
லியரிக்கிற பிள்ளைலோகாகாரியர், முதல் வார்த்தையை விவரிக்கிற
வளவிலே, தேஹம் சிறைக்கூடமாகவும், தேஹாதுபந்திகளான
பார்யாபுத்ராதிகள் கைக்கூடமாகவும், அஹங்காரமகாரங்கள்
விளையலாகவும், நாசமானபாசம் நாரியாகவும், அவிவேகம்பூட்டா
ணியாகவும், இந்திரியங்கள் பிரிவாளராகவும், விஷயங்கள் பிரியலா
கவும், மறஸ்ஸம் மேல் தண்டலாகவும், தான் சிறையனாகவும், எம்
பெருமான் விமோசகனாகவும், அதுஸந்திப்பானென்றாரிதே.

(நீத்து) இப்படியிருந்துள்ளதேஹமாகிற சிறைவிட்டு; நீத்தல்-
விடுதல். ராஜபுத்ரன் அழுக்குச்சிறையிலே கிடந்தால், முடிசூடி
ராலயம் பண்ணுமதிலும் சிறைவிடுகையே ப்ரயோஜனமா யிருக்கு
மாபோலே, ப்ராப்யலாபத்திலும் இதினுடைய விமோசகந்தானே
ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியிதே இதினுடைய ஹேபதைதானி
ருப்பது.

(ஒண்கமலைக்கேள்வன்.) (உ) “வபெஷ்விதாடி-பத்மேஸ்திதாம்”
என்கிறபடியே, ஒள்ளிதான தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாகவு
டைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனுவன். இத்தால் அநுபவ
கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு, ப்ராப்யமான விஷயம்
ஒரு மிஷநமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இதுதன்னை உத்தரவா
க்யத்தில ப்ரதமபதத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அடித்தேன்) அடித்தேனென்று ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய
யத்ருவடிகளில் போக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (உ) “விஷ்ணு: ஃ
ண

(5) வி-பு-க, (உ) ஸ்ரீஸூக்தம், (ங) விஷ்ணுஸூக்தம்.

வடுவொடுபெய்து உதூ-விஷ்ணுபேதேபேமமத்வ உதூ:” என்றும் (க) “தேனேமலரும் திருப்பாதம்” என்றும், சொல்லக்கடவதிறே. இதுதான் திவ்யமங்கள விக்ரஹ போக்யதைக்கு முபலக்ஷணம். திருவடிகளாகிறது-விக்ரஹைக தேஸமீதே. (உ) “நின் பாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம்” என்கிறதுக்கு, மட்டை-மாட்டென்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், “உதூ-மத்வ உதூ:” என்கிறபடியே, மதுஸ்யந்தியாகையாலே, நிரதஸ்யபோக்யமான திருமேனி யென்றுதலென்று நடப்பிள்ளையருவிச்செய்தாரிறே.

(தேனுகரும்) நுகருகையாவது-புஜிக்கையாய், தேனுகரு மென்று-அந்த போக்யதையை யறுபவிக்கையைச்சொல்லுகிறது, (ஆசைமிகு சிந்தையராய்) என்றது - அந்த போக்யதையை யறுபவிக்கவேணுமென்று ஆசைமிக்கிருந்துள்ளமலஸ்ஸையுடையவ ரென்கை. இத்தால், ப்ராப்யருசிபிணுடைய ப்ராசர்யம் சொல்லுகிறது. இந்த ருசியிறே ப்ராப்யலாப நிபந்தநமான வார்த்திக்குக் காரணம்.

(தானே பழுத்தால் விழுக்கணிபோல்) பக்வமானால் தானே விழுந்து நிற்கும் பழம்போலே. இது ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு த்ருஷ்டாந்தம். ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு வேஷ்மிருக்கும்படியென்னென்று ஆழ்வானைக்கேட்க, கனிப்பழம் காம்பற்றாற்போலே யிருக்குமெ ன்றருவிச் செய்தாரென்றது ப்ரஸித்தமிறே.

(பற்றற்றுவிழும் விழுக்காடே). கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யருகி யாலேப்ராப்யாபா(வா)ஸங்களிலும், ப்ராபகாபாஸங்களிலும்பற்ற ற்று, ஆர்த்தியால் வந்த பாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபதந ரூபேண திரு வடிகளிலே விழும் விழுக்காடென்று ஆர்த்தப்ரபத்தியைச் சொல் லுகிறது. (ங) “யபாவராநநூயிவிதி-ஸகலூகலூகிவிதி-நா|தெந தூ-ராத:வாத லூபவதிவூஹவெஸ - யதாபராத்வயி பிர்ந்துஸ்கஸம்ருதிபிர்விநா|தேநதத்புரத்பாதஸ்ஸா ப்ரபத்திஸ் ததாபவேத்” என்றிந்த ப்ரபத்திவேஷிந்தான் ஸநத்குமார ஸம்ஹி தையிலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டதிறே.

(விழுக்காடேதான்) என்றது, விழுக்காடுதானே யென்றபடி;

(க) தி-ஸாய்-க-௫. (உ) தி-வாய்-க-க-௫. (ங) ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

ஞானஸாரம், உ-பா, நரகம் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—நரகம் சுவர்க்கமும் நான்மலர ள்கோணைப்

பிரிவும் பிரிவாமையுமாய் - துரிசற்றதுச்

சாதகம்போல் நாதன்றன தருளோபார் த்நிருத்தல்

கோதிலடியார் குணம்.

(உ)

(அருளும் வீடு) என்றது, வீட்டையருளும்; மோகத்தைத் தருமென்றபடி. வீட்டுன்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான பகவத்ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. விழுக்காடுதானே மோகத் தைத்தருகையாவது-ஆர்த்தப்ராபத்தியாகையாலே அவிளம்பேர பலவ்யாப்தியாகை. (க) “சூக்தி-நாபாஸம்மலர வ்யாக்யார வ்யாக்யார வ்யாக்யார-ஆர்த்தநாமாஸம்பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யமஸௌ” எனனக்கடவதிதே. அல்லது ஸ்வீகாரந்தானே பலத்தைத்தருமெ ன்னில், ஸ்வீகாரயத்தினுடையநரபேக்யத்துக்கும், ஸ்வீகாரத் தாவினுடைய பாரதந்த்ரயத்துக்கும், விருத்தமாயிதே. ஸ்வீகார ந்தனக்கொருகூலும் அதிகாரி விசேஷணத்வமொழிய, பலஸாதந த்வத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடம்தோற்றவிதே (உ) “நூவாஹி னூவாஹிவாஃ - ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மாஹிபாஃ” என்றும், “நூவாஹி நூவாஹி-நீஷ்டெணாவ்யாஹாணடி - என்றும், ஸ்ரு திசொல்லிவைத்தது. ஆகையாலே, விழுக்காடுதானே வீட்டுரு மென்றது, ஆர்த்தப்ராபத்தியினுடைய அவிளம்ப்பலவ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றமிழ்த்தனை.

(க)

இரண்டாம் பாட்டில், “ஆசைமிகுசிந்தையாய்” என்றவிடத் தில் சொன்ன ப்ராப்யருசிதான், பரபக்த்யாதி ரூபையாபிதேயிருப் பது; அந்த பரபக்தி பிறந்தவர்க ளிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கி றாரிப்பாட்டில்.

வ்யாக்ய.—(நரகம் சுவர்க்கமும்) ஸ்வர்க்கநரகஸுப்தங்கள் தாம், புண்யபாப்பலாதுபவ பூமிசுளுக்குவாசகங்களாகப் ப்ரஸித்தங்களாயி ருக்கச்செய்தே, ஸூகதுக்கங்களுக்குவாசகங்களுமாயிருக்குமிதே. ஆகவிதே (ங) “துன்பமுமின்பமும்” என்கிற பாட்டுகளுக்குவ்யாக் யாரம்செய்கிறபூர்வாசார்யர்கள், “இன்பமில்லெந்நரகாகியினியநல் வான் சுவர்க்கங்களுமாய்” என்கிறவிடத்துக்கு, “உலகங்களுமாய்”

(க) பாவச்சாஸ்த்ரே. (உ) தை:நா-

(ங) தி-வாய்-ங-கூ,

என்கிறவிடம் ஆர்ஜநபூமியைச் சொல்லிற்றுக்கில் இவைபோக (ஹோம) பூமிகளாகின்றன. அன்றிக்கே அங்குபோக பூமியைச் சொல்லிற்றுக்கில் இங்கு ஸுகதூக்கங்களே யாகிறதென்றருளிச்செய்தது.

(நாண்மலரான் கோணப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்) நாண்மலரான்கோணப்பிரிவு நாகும், பிரியாமையுமாய் வர்க்கமுமாயென்றவயம். அதாவது, செவ்விதாமரைப் பூவை வரஸஸ்தாநமாகவுடையபெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாவனை விஸ்வேலகித்திருக்கை தூக்கமும், ஸம்ஸ்வேலகித்திருக்கை ஸுகமுமாயென்கை. பரபக்தியாவது தத்ஸம்ஸ்வேலகி விஸ்வேலகை ஸுகதூக்ககவமிதே. பெருமான் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பிராட்டி நானும் கூடப்போவேனென்ன, புரவாஸத்துக்கும் வநவாஸதங்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்ஸிப்பித்து, ஆனபின்பு, காட்டிலேபோமதுதூக்கம், படை வீட்டிலே யிருக்குமது ஸுகமென்று பெருமானருளிச்செய்ய, பிராட்டி, அங்குனல், ஸுகதூக்கங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்திதமாய்க்காணுமிருப்பது; (க) ‘யஸ்ய யாவஸ ஹஸஸ்யமொ-பா நிரயொய ஸ்யாவநா - யஸ்த்வயாஸ ஹஸஸ்வர்க்கோ நிரயொயஸ்த்வயாவிநா’ என்று, யாதொன்று உம்மோடு பொருந்துமது ஸுகமாகிறது, உம்மையொழியப் படையீட்டிலிருக்குமிருப்பு தூக்கமாகிறது, ‘ஐதிஜாநநீ - இதிஜாநம்’ தந்தாமுக்கில்லாதவை பிறப்பக்கவிலே சுற்றறியவேணுங்காணும், ‘வராமுரீதகி-பராம்பிரீதிம்’ உம்மைப்போலே நிறுத்தல்லகாணுமென்னுடைய ப்ரீதியிருப்பதென்ன, நம் மிலுமுனக்குப் ப்ரீதிவரை யாகச்சொன்னாய், இதுக்கு நம்மெச்சியச் சொல்லுகிறதென்னென்ன, ‘மஜ்ஜாஸிஸ்யாவஹ’ ‘சுமரதஸூமதி ஸ்ரீரஜி’ ‘கச்சராம மயாஸஹ’ ‘அகரதஸ்தேகமிஷ்யாமி’ என்று நாம் புறப்பட்டபடியே, என்னை முன்னேபோகவிட்டு, பின்னேவரப்பாருமென்றானிதே ஏகாயநை யாகையாலே, ‘சுயாவஸஹ’ ‘சுயாவநாத்வயாஸஹ’ ‘த்வயாவநா’ என்றானிதே. அல்லாதாரெல்லாரும் மிதுநாயநாகையாலே, நாண்மலரான்கோணப்பிரிவும் பிரியாமையுமாயென்றருளிச்செய்கிறானவர், (உ) ‘நவஸ்தாசுயாஹீநாநவாஹஸி விராவவநசவீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ’ என்று பிராட்டியோடு ஸமபரக்ருதியாக விளையபெருமாள் தம்மையருளி

(துரிசம்) அய்யபரதையாகிற தோஷமற்று. அதாவது-இப்படியிருந்துள்ள ப்ரேமமுண்டானால், அதைப் ப்ராப்தி ஸாதனமாகக்கொள்ள முபாஸகரைப் போலன்றிக்கே, போஜிநத்துக்குக் கூடத் துப்போலே அத்தைப் ப்ராப்தி ருசியாக்கி, இதின் பக்கல் உபாயத்வப் ப்ராப்திபத்தி பண்ணுகையாகிற தோஷமற்றிருக்கை.

(சாதகம்போல் நாதன்னை தருளே பார்த்திருத்தல்) அதி
வது, வர்ஷதாரையல்ல துதியாதசாதகம், ஸ்ரீந்ருஷ்ணர்த்தமாய்நாக
கொட்டு மளவிலும் பூக(ஹ்ரும) தமான ஜலத்தைப்புரிந்துபாராதே,
வர்ஷத்தையே பார்த்திருக்குமாபோலே, ப்ராப்தாவும் ப்ராபுகனும்
ப்ராப்திக்கு கப்பாணு மவனேயாம்படி, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த
ஸ்வாமிபாயிருக்கு மவனுடைய பரமந்ருபையே ப்ராப்திஸாதகமெ
ன்றுவிஷ்ணுவித்து, (உ) “துணியேயினிநின்னருளல்லது” (௩) “நினை
ருளேபுரிந்திருந்தேன்” என்று அவனுடைய வருளையேபார்த்திரு
க்கையெய்ந்நபடி. (ச) “பூவஹ்நூதகொயய தூ வசூவுக்கெவா
துவத்” | ரக்ஷ்யரக்ஷகயொரொகலக்ஷ்யௌக்ஷணரெகயொஃ - ப்ரபந்
நப்சகதகொயதவத்ப்ரபத்தவ்யகெபோதவத் | ரக்ஷ்யரக்ஷகயோரோ
தல்லக்ஷ்யம்லக்ஷணமேதயோ” என்னக்கடவதிமே.

(கோதிலடியார் குணம்) அதாவது-அடியாரென்று பேரிட்டு, ப்ரப்யார்த்ரங்களிலேயாதல், ப்ரபகார்த்ரங்களிலேயாதல், ஸங்கம்பண்ணி யிருக்கும் குற்றயின்றிக்கே, ஸ்வஸேஷத்வாது ரூபமாக ஸாத்ய ஸாத்ரங்கரீரண்டு மவனே யென்றிருக்கு மவர்களுடைய ஸ்வபாவமென்றபடி, ஆகையாலிப்பாட்டில் பூர்வார்த்த(யு)த்தாலே ஸாத்யமவனென்னுமிடமும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாத்ரமவனென்னுமிடமும் தோற்றச்சொல்லி, இப்படி யிருக்கைகோதிலடியார் குணமென்றருளிச் செய்தாராயிற்று.

(க) ரா-அயோ-கக-உங். (உ) தி-மொ-கக-அ அ. (ங) பெரீ-தி-ந-ச-க.

† (பா) திருஷார்த்தமாய்.

ஞானஸாரம், நட-பா, ஆனையிடர் கடிந்த வ்யாக்யாரம் ௯

மூ.—ஆனையிடர் கடிந்த வாழியங்கையம்புயத்தான்
கோனையிடில் நீரிற் குடுத்தெழுந்த—மீனெனவே
ஆக்ஷரமுடியும்படி பிறத்தலன்வவன்றுள்
நீக்கமிலாவன்பர் நிலை. (௩)

மூன்றும்பாட்டி. இதில் சேழ்ச்சொன்ன பரபக்தியினுடைய
முற்றுதலான பரமபக்திபுறந்தவர்களுடைய நிலையை யருளிச்செப்
கிறார்.

வ்யா:--(ஆனையிடர் கடிந்த) (க) “வாரஜாவதோவமென, தேவஸா
லிந்தயபூரி” “ஸதாநாமவாஸ்யீரோந” “நாராயணவாராய
ணே-பரமபதமாபந்ரோ மஸாசிந்தயத்தரிம்” “ஸநாகவரஸ்யர்
மாந்நாராயணபராயண” என்கிறபடியே, தேவஸம்வத்ஸரத்திலே
ஆபிரம்ஸம்வத்ஸரம் முதலே நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க
அலைச்சுப்பட்டு, அதுக்குத்தன்னிலமாகையாலும், அபிமத ஸித்
தியாலும்பு(வ)லம்வர்த்தி(யி-உ)க்கையாலும், தனக்குத்தன்னிலமல்
லாமையாலும் அபிமதாநலாபத்தாலும் பலம் ஊழிக்கையாலும், து
திக்கை முழுத்தும்படியான தஸஸிளாகையாலே இனியிதுக்கு
மேலில்லைபென்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து இத்தசையில்விரோ
திநிரஸை சேலனு ஸர்வேஸ்வரனை நமக்கு நன்கெனெந்தருந்நி
த்து, (௩) “நாராயணவோ” என்கிறபடியே கூப்பிட்ட கஜேந்த்ரா
ழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கின. இவனுக்கு துக்கமாகிறதா
முதலையின் வாயிலே யகப்படுகையாலே சரீரமழுகிறதென்றல்ல;
கையில் பூ செவ்விழியாமே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறி
லோமென்னுமது. (௩) “நாஹங்கெவ வரவ்யூரவ்யூராண” “உ
யாவஸு” “காஸூகெவாந்யவவ்யூயொரவி-தாஹங்கெ
நாஹங்கெபரஸ்யாஸ்ய த்நாணர்த்தம்மதுஸுதந” கரஸ்தகமலா
ந்யேவபாதயோரர்ப்பிதும்ஹயே” என்றாரிதே. அப்படி யிருந்
துள்ள துக்கத்தை அவன் நோவுபடுகிற தசையிலேசென்று முகங்
காட்டிப்போக்கிபடியைச் சொல்லுகிறது.

(ஆழியங்கை) திருவாழியை யழகிய கையிலேயுடைய, கை
புத்திருவாழியுமாய்க் கொண்டாயிற்றப்போது சென்றது. (ச) “மரு

(க) விஷ்ணுதர்ம, (௩) தெரியிருமடல், (௩) வி-தர்ம, (ச) தி-வா

க0 ஞானஸாரம், ௩-பர், ஆனையிடர்கழித் வ்யாக்யாரம்.

ங்காநவைதுதியுக்கா நல்வலத்தையாய்த் தொழுங்காதற்குறி
விப்பான் புன்னூர்ந்து தோன்றினையே ” என்றாரிஹ யாழ்வார்.
கையில் திருவாய்வையிருந்ததறிக்கின், அறிந்தானாகில் இருந்த
விடத்தேயிருந்து அந்தையேவிக் காரியங்கொள்ளலாயிறே. அறி
ந்தாணுப்படிச் செய்ப்போகாதாழிற் ந;“தொழுங்காதற்குறி”
என்கிறபடியே, மையும் திருவாழியுமான வழிகாண வாயைப்பட்
டிருக்கிறப ஞானையாலும், கையில் பூதிருவடிகளில் சாத்தவாயைப்
பட்டிருக்கிறவனாகையாலும், சென்று அவனுடைய துக்கத்தைத்
தீர்க்கவேண்டுகையாலே, அவ்வளவுமன்றிக்கே சென்றவிடந்தர்
வில் இவனுக்கு காற்கட்டான முதலைய நிரஸித்ததும் திருவாழி
யைக்கொண்டிறே; (க) “குட்டத்துக்கொள்முதலை துஞ்சுக்குறித்
தேறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே.

(அம்புயத்தான்கோனே). நளிரவாஸிசியான பெரியபிராட்டி
யார்ம்கு நாயகனானவனை இதுவும் ஸாபிப்ராயம் (உ)“தேவிஹவூ
பு-ஹேஜு: - தேவிஹஸ்தாம்புஜேப்யம்” இத்தாதிப்படியே, பா
ராபஜ ஸம்வரவிகிகள் திருவடிகள் பிடிக்க, திருவந்தாழ்வானு
டிற படுக்கையில் பெரிய பிராட்டியாரையும் திருமார்பிலே உளைத்
துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளா நிற்கச் செய்தேயிறே, இவனு
டைய வார்த்தாதம் திருச்செவிப்பட்டது. அப்போதவர்கள் கை
யில் கின்றும் திருவடிகளை வாங்கி, திருப்படுக்கையினின்றும் சட
க்வேகன வெழுந்திருந்து, திருக்கண்களை மலரவிழ்த்து, சுற்றும்பா
ர்த்து, பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தில் குங்குமக்குழம்பிலே
பற்றிக்கிடக்கிற திருமார்பையும் அதில் நின்றும் வாங்கி, பின்னையி
றே, (௩)“சுதழிர் தவடுவகி புவிஹவூபு-அதந்திரிதசமுபதி
ப்ரஹிதஹஸ்தம்” இத்தாதிப்படியே, பெரியதவரையோடே யெ
ழுந்தருளி, ஸீகஜேத்தாழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கிற்று,
அத்தைப்பற்றவும், ப்ரஜாரக்ஷணம் பண்ணினாலுதகண்டெக்கும்
மாசாவைப்போலே, இது கண்டுகளிப்பனென்று செய்தருளுகை
யாலும், அம்புயத்தான்கோனென்கிறது. இத்தாலாஸ்ரிதருடைய
வரபத்தனாகளிலேசென்றுஉதவி ரக்ஷிக்குமவனாய், அவர்களை ரக்ஷி

மூ,—மற்றொன்றை யெண்ணுதே மாதவனுக் காட்செயலே
உற்றதிதுவென் துளத்தெளிந்து—பெற்ற
பெரும்பேற்றின் மேலுளவோ பேறென்றிருப்பார்
அரும்பேறு வானத்தவர்க்கு. (ச)

த்தாலதுதன் பேறுகக்கொண்டிருக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு
வல்லபனுளவென்கை.

(விடில்) இப்படி யிருக்கிறவனை விஸ்வலக்ஷிக்குள். (நீரில் குதித்
தெழுந்த மீனெனவே) நீரிலே நின்றும் குதித்துக்கொள்ளுது, அந்
தைப்பிரித்த மதஸ்யம்போலே.

(ஆக்கை முடியும்படி பிறத்தல்) ஸாரம் ஸுக்குமபடியானவவ
ஸ்த்தை பிறக்கை. ஸம்ஸ்லேஷத்தல் ஸுகமும் விஸ்வலக்ஷித்தல்
துக்கமுமாய்ச் செல்லும் பரபக்தியைக் காட்டில் பரமபக்திக்கு வி
சேஷம், விஸ்வலக்ஷித்தல் ஸத்தாஹாதி பிறக்கையிறே. அத்தைத்
ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருவித்தெய்தாராயிற்று.

(அன்னவன் தாள்நீக்கமிலாவன்பர் நிலை). கீழ் அப்புயத்தாள்
கோனென்றவளை அன்னவனென்று பராமர்ஸிக்கிறார். அன்னவ
னென்றது-அப்படிப்பட்டவனென்றபடி. கூடவா, மதஸ்யத்துக்கு
ஜலம்போலே, இவ்வாத்மாவுக்கு தா(யா)கனையிருக்கும்வெனென்ன
வுமாம். தாள் நீக்கமிலாவன்பாவது - அவன் திருவடிகளைப் பிரி
யலஹிபாத படியான ப்ரேமம். இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரேமத்
தையுடையரானவர்களுடைய ஸ்வபாவம், அவனை விஸ்வலக்ஷிக்குள்
ஜலாதுத்ரு(ஐ)தமானமதஸ்யம்போலே ஸத்தாஹாதிபிறக்கும்படி
யாகவென்று கீழோடே ஸம்பந்தம். ‘நவவந்திகாசுயாஹீநா ந
வாஹிவிநாவவ ! உஹ-உத-உவிஜீவாவொ ஜவாநுஷ்டரவி
வொயுதன - நசஸ்தாத்வயாஹீநா நசாஹம்பிராகவ ! முஹ-உர்
த்தமபிஜீவாவொ ஜலாந்மதஸ்யாவிவோத்ருதௌ’ என்றாரிறே இ
னையபெருமாள். (௩)

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபாட்டாலே த்வயத்தி
ல் பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியினுடைய மு
க்யவேஷத்தையும், அதுக்குஹேது, ஆர்த்தாதிகாரியாலே பண்ண
ப்படுகையாலே அதிகாரியுடைய வார்த்திக்கு ஹேதுவானபரபக்தி

தசையின் நிலையிருக்கும்படியையும், பரமபக்தி தசையின் நிலையிருக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். இனியுத்தரவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தின் சீர்மையையறிந்து, ப்ரயோஜநாத்ர ஸங்கநிவ்ருத்தி பூர்வமாக, ஸ்வரூபாநுபமானவதிலே நிஷ்டரானவர்களுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்தார்.

(மற்றொன்றையெண்ணுதே) அதாவது - கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்துக்கு அந்யமான தொன்றைப் புருஷார்த்தமாக(ம) கனியாதேயென்கை. அந்ய புருஷார்த்தமாவது - ஜஹலோகபோக(ஹோம)மும் பரலோகபோகமும், ஆத்மாநுபவமுமீதே. அவைறறின்பேர்சொல்லுகையும் அஹையமாகையாலே மற்றொன்றை யென்கிறது. விரும்பாதே யென்னுதே என்னுதே யென்றது - அவைதன்னையெரு புருஷார்த்தமாக நினைத்தாலேறே விரும்புவதென்றது. அவற்றை விரும்புவார், தாஸ்யரஸமறியாதவர்களேறே. தாஸ்யரஸஜ்ஞரானவர்களுக்கு, அவை ஊஷாஜலஸேவைபோலே விரஸமாய், ஹேயமாயிதே யிருப்பது. (ச) “ஹோமஜ்ஞேனியஸி வாஜிவஜ்ஞகிணு ஸூத்ரமஹஞ்சரிதியாகிவஜ்ஞகிரஹூ | வஸவஹஞ்சுஷஜை ஜெஷஜ்ஞஹஜ்ஞஷய ஹவ்யஜ்ஞகிரஹூஷவஜ்ஞஹூரஸஜ்ஞ - போகாஜ்ஞே விதிசிவாதிபதஞ்ச கிருசஸ்வாத்மாநுபூதிநிதியாகிவமுத்திருத்தாஸர்வமததூஷஜை ஜேஷமஹம்ஜுஷேய ஹஸ்த்யதிரிநாததவ தாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ” என்றாரிதே ஆழ்வான்.

(மாதவனுக்காட்செயலே) ஸ்ரியஃபதிக்கடிமை செய்கையே. இத்தால் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியொரு மிதுநமென்னு மதுவும், கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமதுவும் சொல்லுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடம், உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பந்தமாகச்சொல்லா நின்றதிதே திருமந்த்ரத்தில் த்ருதியபதத்திலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியொரு மிதுநமாயிருக்கச்செய்தே, ஆர்த்த(பு)மாகையாலே அவ்ஸதமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவீதே, இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக வதுஸந்திக்கிறதென்று பிள்ளைலோகா

சார்யரஞ்சிச்செய்தது. கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமது திருமந்தரத்திலும், இங்குமொக்கச்சொல்லுகையாலே ஸுஸ்பஷ்டம். (க) “வெவெஷ்டெபெகாஷேஷ ஸவ்ராவஸ்தாஸவாஸ்யுத | கிங்கிரோஷிஹ்யஷீகேசு ஹடுயோஹடுபொவிநிகாஸு - ஸர்வேஷு தேசுகாலேஷு ஸர்வாவஸ்தாஸசாயுத | கிங்க ரோஸ்மி ஹ்ருஷீகேசு பூயோபூபோஸ்பிகிங்கரஸ” என்னக்கடவ திறே. (உ) “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி, வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்றாரிறே யாழ்வார்.

(உற்றதினவென்று)சிரிபதினவென்று.(ங)“உறுவதினவென்று எனக்காடப்பட்டு” என்றும், (ச) “நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதேயுயுவதாவது” என்றும், இதுமவர் தாமேயருளிச் செய்தாரிறே. இது உற்றதென்கையாலே, அல்லாத புருஷார்த்தங்கள் ஸ்வரூப விருத்த(ஐ)ங்கனாகையாலே உறுததென்னுமிடமும் வித்தமிதே. ஆகவிரண்டு பதந்தாலும், (ஐ) “திருமாலே நானு முனக்குப்பழவடிபென்” என்கிறபடியே, மிதுநஸேஷ பூதனைவனுக்கு, (சு) “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே” என்றும், (ஏ) “திருமாற்கரவு சென்றல்குடையாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிதுந கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னுமிடமும்இவனுடைய ஸ்வ ரூபா துருபத்வகிபந்தநமான கௌரவமும், சொல்லிற்றாயிற்று.

(உளந்தெளிந்து) இக்கைங்கர்யத்தன்னில் ஸ்வப்ரயோஜக புத்திக்கடியான அஹங்காரமமசாரங்கள்போகையாலே,(அ)“தனக்கே யாக வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்றும்,(சு)“உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றும், பரமப்ரயோஜநமென்று செய்யும்படி ஹ்ருதயம் தெளிந்து. இத்தால், உத்தரவாக்யத்தில்,நமஸ்யத்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

(பெற்ற பெரும்பேற்றின் மேலுளதோ பேறென்றிருப்பார்) அதாவது-இக்கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தம்லப்த(ஸ)மானால்,இப்படி லப்தமானவிமலஹாபுருஷார்த்தத்துக்கு மேலுமொரு புருஷார்த்தமுண்டோ வென்றிருக்கு மவர்களென்கை. பரமபதத்தை

(க) ஜிதர்தே. (உ) தி-வாய் ௩-௩ க. (ங) தி-வாய்-௬-௫-ச.

(ச) தி-வாய்-ச-ச௦-௪௦ (ஐ) திருப்பல்லா. (சு) தி-வாய்-சு.

(ஏ) க-திருவ-௫௩. (அ) தி-வாய்-௨-௬. (சு) திருப்பாவை-௨௬;

சச ஞானஸாரம், ௫-பா, தீர்த்தமுயன்றுவேதும் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—தீர்த்தமுயன்றுவேதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன்காத்தபிரான் பார்ப்பகன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னனடியோமென்னு வாழ்வுநமக்கீர்த்ததற்பின்
என்னகுறைவேண்டுமினி. (௫)

விரும்புகிறது, நித்ய விபூதியாகையாலும், ஸுத்தஸத்வமாகை
யாலே ஐந்தாநாத ஐக்யமாகையாலும், இக்கைங்கர்யமாகிற புரு
ஷார்த்தத்துக்கு விச்சேதமற்ற தேசமென்னுமத்தைப்பற்றினிதே.
ஆகையாலே, மேலுள்ளதோ பேறென்னத்தட்டிலலை. ஆகவிப்படி
யிருக்குமவர்கள்.

(அரும்பேறுவானத்தவர்க்கு) அநாவது—அஹ்ருதஸஹஜதா
ஸ்யராய், கைங்கர்ய சிரதராய், பகவதேகபோச(ஹொம)ராயிருக்
கும் பாமபதவாஸிகளுக்கும், பெறுதற்கரிய புருஷார்த்த பூ(ஹி). ௩
ராவரென்கை. இத்தால் (க)கவஹிவஸ்யுதி-ஸதாபஸ்யந்திப்படியே
*அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுத மாகவநுபவிக்கிற
விஷயத்திற்காட்டிலும், தங்களை ஆர்ஸப புருஷார்த்தமாக நினைத்
தநுபவிக்கவாசைப்படுமபடி யாவர்களுன்றதாயிற்று. (உ) “யெ
ஸுஹநஃ ஹவஹிவஸு ஹொமெகநிராக, ஸுஹி | கெவீரயாகி
யயஃ வெராக்ஸுரெவெகண்ணிவாஸிநாடி - யேப்ரஹ்மந் பக
வத்தாஸ்ய போகைகநிரதாஸஸதர | தேப்ரிபாதிதயஃ ப்ரோக்தாஸ
ஸ்ரீவைகுண்டரிவாஸிநாம் ” என்றிவ்வர்த்தம் ஸ்ரீஸாஸ்தர்த்தில்
சொல்லப்பட்டதிதே, (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
ஸித்தோ(ஹொ)பாயவரணம், இதரோபாயபரித்யாகத்தையங்க
மாக வுடைத்தாயிருக்குமென்னுமத்தை சரமஸ்ஸோகமுதத்தாலே
யறிந்து, உபாயரூப ப்ரவ்ருத்திகளிஃ அவ்யமற்று, ஸ்வரூபாநு
ரூபமாக அவன் பக்கவிலே ந்யஸ்தப(ஹ)ராய், ஸ்விகாரகார்த்
தார்த்யத்தை யதுஸந்தித்திருக்கு மவர்கள்படியை, ஸ்வநிஷ்டாநு
ரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

(தீர்த்தமுயன்றுவேதும்)கங்கா, யமுநா, ஸ்ரஸ்வதி ப்ரப்ருதிக
ளான தீர்த்தங்களிலே, பாபகூயார்த்தமாகப்பெரிய உத்யோகத்

(ச) புருஷஹி- (உ) ஸ்ரீஸாஸ்தரே.

ஞானஸாரம், இ-பா, தீர்த்தமுயன்றோடுவதும் வ்யாக்யானம். ௧௮

தோடே சிவகாணிக்குமதுவும். தீர்த்தங்களானவை - பாவநஜலங்
கள். முயற்சியாவது - உத்தியோகம். ஆடுகையாவது - அவைற்றி
லே மறுநனைப்புகுந்து முழுதுகை.

(செய்தவங்கள்செய்வனவும்) (௧) “ஊன்வாடவுண்ணு” (௨)
“போருப்பிடையேகின்றும்” (௩) “விழ்கலியு முழிலையு மென்னு
மவைபேறுகர்த்து” இத்தியாதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே, காய
ஸோஷணர்த்தமாகச்செய்யப்படும் தபஸஸூக்களைச் செய்யுமவை
யும். இதுதான், தாயாகாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

(பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்) அதாவது -
உபாயார்த்தாந்தரம் எல்லா முபதேசிக்கக்கேட்டு அவற்றினுடைய
துஷ்காரத்வந்தையும் ஸ்வரூப விருத்த(வி)த்வத்தையும் அதுஸந்
தித்து ஸோகோவிஷ்டனான அர்ஜுனனை (௪) “ஸவ-உபே-பாந-
ஸர்வதர்மந்” இத்தியாதிகளாலே பூர்வோக்தங்களா
யிருந்துள்ள ஸங்கமான ஸகலதர்மங்களையும், ஸவாஸநமாகவிட்டு,
ஸௌலப்பாதிசுண விஸிஷ்டனான வென்னையே நிரபேகஷாபாய
மாகப்பற்றி; ஸர்வஜநர்வாதிசுண விஸிஷ்டனான நான் உன்னு
டைய அஜநர்வாதிகளை அதுஸந்தித்து, என்பக்கவிலே நயஸ்தப
(ஹ)ரண உன்னை, மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களில் நின்
றும் விடுவிக்கக்கடவேன், ஆனபின்பு, ஸோகியாதேதகொள்ளென்று
உத்தேசித்து முன்பு ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகனானவன் கடா
க்ஷித்தருளுவதற்கு முன்பென்கை. இத்தால் சரமஸ்ஸோகார்த்தம்
நெஞ்சில் படுவதற்கு முன்பென்றபடி.

(சீர்த்துலரை மன்னன்)(௫) “பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி
செய்யத்துவரை யென்னுமதில்நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்”
என்கிறபடியே, தனக்கருவ்யார்ஹராய், அநர்யோபாயோபேயங்க
ளில் அந்வயமற்றிருந்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு நாயகனாய்க்கொ
ண்டு ப்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாவன்.

(அடியோமென்னு வாழ்வு நமக்கிந்ததற்(இன்) அவனுக்கு நாம்
சேஷபூதரென்றறிந்து, ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில்
வயமற்றிருக்கையாகிற ஸம்பத்தை நமக்குத் தந்தருளினபின்பு.

(௧) தி-மொ-௩-௨-௧. (௨) க-திருவ. (௩) பெரியதிருமடல்.

(௪) கீ-௧-அ-௬-௬. (௫) பெரி-தி-௬-௬-௬.

கக ஸ்ரீ ஸாரம், ௩-பா, தீர்த்தமுயன்றிவதும் வ்யாக்யாரம்.

அடியோமென்னையாலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்கொன்று காட்டில் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபக மென்னுமிடமும், வாழ்வென்னையாலே, இத்தையறியவே ஸ்வயந்த நிவருத்தி ஸ்வப்பரயோஜந நிவருத்தி ஸித்திக்கையால், இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பத்தென்னுமிடமும், நமக்கீததற்பின்னென்னையாலே, அநாதிகாலமிஸ்ஸம் பந்த முண்டாயிருக்கச் செய்தே, இத்தையழிந்துகிடந்த நமக்கு இப்பயத்தி பிறத்ததும் அவனருளாலே மென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. இப்படி அவனிவ்வாழ்வை நமக்குத்தந்த தருகினிப்பின்பு.

(என்னகுறை வேண்டுமினி) அதாவது - இனிமேலுள்ளகாலம், உபாயோபேயங்களி லொன்று கிமித்தமாகக் குறை படவேண்டுமோவென்கை. இந்தில் அவன் ‘‘ஜேஸாஹ-மாஸாஹ’’ என்றருளிச் செய்தபடியே, நங்காரியத்தில நாம் கரைச்சலற்று நிர்ப(ஹ)தாரயிருக்குமத்தனையன்றோ வென்றதாயிற்று. (க) ‘‘தாவஜிஹித-தீய-பாநி ஸரிதஸுஸாராஹிவ | யாவஹிஹிஹிஹிவாஹி ஹிஹிஹிவாஹிஹிஹி - தாவத்கச்சேத்து தீர்த்தாபிஸரிதஸுஸாராஹிஹி | யாவநாபூச்சபூபால விஷ்ணுபக்திபரம்மநஃ’’ என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்தில்கொல்லப்பட்டவசநமும், (உ) ‘‘கிந்தவஸுபாஹெநஃ கிந்தவெஹிஃ கிந்தவெஹிஃ கிந்தவெஹிஃ | பொநித்யுபயபகெஹெஹி - நாராயணமஹயீ - கிந்தஸ்யதாரைஃ கிந்தீர்த்தநஃ கிந்தபோபிகிமத்வரைஃ | யோநித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமஹயீ’’ என்று, இதிஹாஸஸமுச்சயத்தில் கொல்லப்பட்ட வசநமும், இப்பாடடில் பூர்வவாக்யத்தில் கொல்லப்பட்ட, வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாத(ஃ)மாக அதுஸந்தேயம். இதற்குப் பொருள், ‘‘நின்றவாகில்லா ஹெஹி’’ என்கிறபடியே, ஒன்றிலும் நிலை நிலையமலோடித்திரியும் மஹஸானது, யாதோளவு மிவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாயிருக்கும் அவன் பக்கல், பக்தியிலுற்றமுடைத்தாகாதவ்வளவும், ஸரித்துக்களும், ஸரஸ்ஸுக்களுமாய்க்கொண்டு பாவநமான தீர்த்தங்களைக் குறித்துப் போவானென்றும் - யாவனொருவன், அஃய விஷயத்தில் மஹஸற்று, த்யோதமாநநாநாதி குணயுக்தனாய், நாரஸப்த வாச்யமான சேதநஸமுஹத்துக்கு உபா

(க) விஷ்ணுதர்மம்.

(உ) இதிஹாஸஸமுச்சயே-௩௨.

மூ.—புண்டரீகைக் கேள்வனடியா அப்யூமிசையோன்
புண்டமொருபொருளா வாசரியார்—மண்டி
மலங்கொரு பின்புரண்ட மாத்நிரத்தாலார்ந்துக்
கலங்கிடுவா முச்சீர்க்கடல். (க)

மோத்பயங்க ளிரண்டும் தானுநையாசில், நாராயணபத வாய்ப
புனவின், ஸ்வகாலமு மப்படியே மறுபடியே கிற்றுவனக்கு
தாந், தீர்த்த, தீபோத்ரவ்யூதங்களுலென்ன ப்மோதமுண்டென்
னும் சொல்லிற்றே, ஆகையாலேவ ஸம்வாத(+)மாகக்குறை
யில்லை. (க)

ஆறுமூட்டி இப்படி ஆங்காத்தாதி தோஷ தர்ஸனத்தா
லே உபாயாந்தர ஸம்மதக் கூடிற்றுகிலும், அந்நிரலம் ஸம்நாதி
க நிலை வாலோ பண்ணிப்போத்த ஆத்மாவுக்கு, உபேயாந்தரமா
ன வைஸ்வர்யத்தைக் கண்டாலாசை செல்லாதேழியுமோ? ஆந்
தலையார்வோ த்ரோ(பி)கத்தான் இவனெஞ்சைக் கலங்கப்
பண்ணுதேவென்ன பவத்தாஸ்மரணஞ்ஞானவர்கள், ஸ்வ்வர்யந்
துக்கு மேலெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தையு மொரு புருஷார்த்த
மாக விருந்தபார்க்குந் தெஞ்சைக் கலங்கவுமாட்டாதென்குநர்.

(புண்டரீகைத் தேவ னடியார்) பத்மோத்பவவாய்ப், பத்ம
வாஸிசியா யிருக்கையாலே, பத்மீதென்று திருநாமத்தையுடைய
வளரன், பெரிப்பிராட்டியார்த்து வல்லபனுனவனுடைய திருவடி
களில் சேஷத்வமே தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள். இந்
தால், (க) 'பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாந்திரு
வருந்நிகொல்ல' என்கிறபடியே, அவர்காருவருடையவும்
விசேஷகடரஷத்தாலே திருந்தி, தச்சேஷத்வைகநிரூபகராய்
தத்தால் நபகமலராய் திருந்துமவர்களென்கை.

(அப்யூமிசையோன ஸுட மொரு பொருளாவாதிரியார்) ஸ்வ்வர
யத்துக்கு மேலெல்லையாக ப்ரவித்தமாய், திருநாமமேரோத்பவ
னுநப்ரஹ்மாவினுடைய வாகந்தத்துக்கு றேறுவாய், சதூர்த்தஸ
புவநாத்மமான அண்டத்தை, ஒருசரக்காக வாசிரியர்கள்.
தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கும், ஸ்வதந்தரர்க்குமிற்ற, ஸ்வ்வர்யம்

சுஅ ஞானஸாரம், எ-பா, தோளார்சுடர் வ்யாக்யாநம்.

மு.—தோளார்சுடர்த்திகிரி சங்குடையசந்தரணுக்கு
ஆளானார் மற்றொன் றிலன்புசெய்யார்—மீளாங்
பொருவரியவிண்ணுட்டில் போகம்நுகர்வார்க்கு
நாகன்றோவித்திரன்நன் நாடு. (எ)

ரஸாவஹமாய்க்கொண்டு புருஷார்த்தமா யிருப்பது; பகவத்தா
ஸ்யமறிந்தவர்களுக்கு, விஸமாய ஜுகுபஸாவிஷயமா யிருக்குமி
றே. ஆதையாலத்தையாதரிப்பார்களோ? அப்படிச்சொல்லாமோ?;
அந்த ஐஸ்வர்யத்தினுடையகிளர்ப்பம் தன்னையாசைப் படும்படி
இவர்கள்நெஞ்சைக்கலங்கப் பண்ணுதோ வென்னுமாகாங்கைக்கி
லே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மண்டியித்யாதி) ஒரு மதஸ்யமானது, தன்ஸக்தியெல்லாவற்
றேநிங் கூடித்தள்ளிக்கொண்டு, நிலைகொலைந்து கலங்கும்படி இடம்
வலங்கொண்டு புரண்டமாத்ரத்தால், ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷ
ஜலமென்கிற ஜலத்ராயபுக்தமான ஸமுத்ரமானது, நிலைகொலைந்து
உகரித்துக்ஷுபிதமாமோ அந்தமதஸ்யத்தினுடையஸ்புரணத்தால்.
(க) ‘சுபுஜெயொரிஹோபயி-அப்ரமேயோமஹோததி’ என்கிற
ஸமுத்ரமகலங்கிலன்றோ, ஐஸ்வர்யத்தினுடையகிளர்த்திகண்டால்:
கம்பிரமான விவர்களுடைய ஹ்ருதயம்கலங்குவதென்றுகருத்து.
“ஹ்ருதாணுணவீரோகுஃ கிஃகொலாயஜெநஸநஃ! ஸஹர்ஷஸுரி
தெநாஸ்யே க்ஷுஸ்தாஃ கெநவஜாயதெ - ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீ
மாக்ஷம் கிமஸோபாயமநஸ்விநஃ! ஸபரீஸ்புரிதேநாப்தே க்ஷுப்த
தாவவஜாயதே” என்னக்கடவதிதே. (சு)

ஏழாம்பாட்டு. தாஸ்யச்சவடறிந்தவர்கள் ஐஸ்வர்யத்துக்
கெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தை, விரும்பார்களென்றாகீழ். அவனழ
கிலே தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் அந்யவிஷயங்களை ஆதரியார்
களென்கிறுநிதில்.

(தோளார்சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சந்தரணுக்கு) திருத்தோ
ளோடே சேர்ந்திருந்துள்ள தேஜோரூபமான திருவாழியையும்
ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையு முடையனாகையாலே வந்த வழகையுடைய
வனுக்கு. (உ) “மனைப்பாற்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்

லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்கிறபடியே வெறுப்புறத்திலே யாலந்தி வழிக்க வேண்டுமபடி யிருக்கிற தன்னழகாலே, ப்ராக்ருத விஷயவிஷய ஸங்கத்தைபு மறுக்கவற்றான திருக்கோள் களோடே (க) ‘அணியாராழியும் சங்கமும்’ என்கிறபடியேஸர்வா பரணங்கனும் தாமே யாய்ப்போரும்படியிருக்கிற திருவாழியையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தையுமேந்துகையால்வந்த வழிகுங்குடினால், அசுரு இரட்டித்திருக்குமிதே.

(சுந்தரனுக்காள் - ஓர்) இப்படியிருந்துள்ள வழிகையுடையவனுக்கு அவ்வழிக்குத்தேற்றி அடிமைபானவர்கள். “புண்டரீகைக்கேள்வனடியார்” - என்கிறவிடத்திலே சொன்னதாஸ்யம் ஸ்வரூப ப்ரபுத்தம். இது குணக்ருதம். சுந்தரனுக்கு - என்றும் ஆளான - என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபப்ரபுத்தமான தாஸ்யத்திலே நிற்ருமவர்களையும், அப்போதைக்கப்போ தழுகுக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படி பண்ணுமிதே விஷய வலைக்ஷணியம். ஆகையால் இப்போதழுகுக்குத்தோற்று அடிமை புக்தவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(மீளென்றி லன்புசெய்யார்) அதாவது - அப்படி யடிமை யானவர்கள், அவ்விஷயத்துக் கர்யமாயிருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயங்கொன்றியும் ஸ்ரேஷ்டம் பண்ணார்களென்கை. அப்ராக்ருதமாய், அதமகோஹமாயிருக்கும் விஷயத்தில் வாசியறிந்து, அதிலே தோற்றிருக்குமவர்கள், அத்பாபா (ஹ)ஸமாய், அலிலக்ஷணமானப்ராக்ருத விஷயங்களை விரும்புவார்களோ? ஐயுறுக விஷயங்கலிலப்படி யிருந்தாலும், இத்தைப்பற்ற அதிலிலக்ஷணமான ஸ்வர்க்காந்யாமுஷ்பிக விஷயங்களைக் கண்டால், அதிலன்பு செல்லாதோவென்னு மாகாங்கைபிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மீளாப் பொருவரிய விண்ணாடில் போகம் துகர்வார்க்கு) அதாவது “நவபு-நராவத-தெ நவபு-நராவத-தெ - நச புநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே, புநராவ்ருத்தி சலிதமாய், அப்ராக்ருதமாய் ஸுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிகதே ஜோருபமா யிருக்கையாலே உபமா ந ஶலிதமாய், (உ) “தக்ஷிண

மூ—முற்றப் புவனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன்
கற்றைத்தழாய் சேர்க்கழல்நிதி—பற்றொன்றை
இச்சிபாவன்பர் தனக் கெகவ்வினே செய்தடினும்
உச்சிபாலேந்தி முகத்து.

(அ)

வாரதெய்வொன்று—தந்தையே பரமே வ்யோமம்” என்கிறபடியே, பர
மாகாஸு ஸப்தவாச்சியான திருநாட்டுள்ளே, போக(ஹொம)த்தை
புஜித்தவனுமென் னுமாஸையுடையவர்களுக்கும்.

(நரசன்கேர விந்திரன் நன் காடு) அநாவது-(க)“சுநீணைபு
ணைதத்துவொகம் விஸுதி. சுநீணைபுணையோமம், தம்பலோகம் விஸு
ந்தி” என்கிறபடியே புணையுடைய இறந்தவாறே முகத்தேறிப்படத்
தன்வி விதிப்படி யிருப்பதாய், ப்ராக்குதமான வ்வைத்தொலோகம்
கள் பலவற்றையு முடைத்தாய் கர்மவாய் சேதநனை இன்றைய
க்கு, போக(ஹொம)ஸ்தகாமான நாடா யிருந்துள்ள வ்வர்க்கு
லோகம் நரகப்ரயமன்றோவென்கை. இத்தால் இந்த விபூதியில்
போக(ஹொம)ம், துக்காவதமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.(உ)“தத்
ஹொமபுசுதாயே விநிஷ்டவ்யம் சகாநிதாயு” ஹொமம்
வ்யாசநிஷ்டாயம் செவ்வெந்தி யொவ்யாநி - தத்பதே ப்ராப
துகாமாயே விநிஷ்டவ்யத்தொம் மஹா த்மநாயி போகாபுரந்தரா
நீநாய்ஸேஸர்வேநிதயோபமாஹி” என்றிவ்வந்தம் ப்ராஹ்மணீய
புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதினே.

(எ)

எட்டாம்பாட்டு. அந்நய ப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு தன்
பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் அடிமை செய்யுமிடத்தில் ஏதேனும்
மொருபடி செய்தாலும் ஆவனத்தையுடுத்து சிரஸாவதற்கு மென்
கிறார்.

(முற்றப் புவனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன்) ப்ரளயத்தி
வழியாமே வகலகோகங்களைப் மொன்றுமொழியாமல் திருவழிற்
றிலே வைத்து நோக்குகிறது, தன் பேதென்னுமிடம் வடிவில் புந
ரிலே தேற்றும்படி யிருந்த காளமேக நிபமான வடிவையுடைய
வர். இப்போதிறைச் சொல்லுகிறது.(க)“தாமிருக்கும் வண்ணமே
உம்மைத்தன் வடிந்திருந்தி யுய்யக்கொண்டான்” என்கிறபடியே

ஆபத்தசையிலே அகில லோகங்களையும் அவை யறியாதிருக்கத் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வயிற்றிலேவைத்து ரகசித்த து தன்பேறென்னுமிடம் தன்வடிவிலே தோற்றும்படி யிருந்தவன். இத்தால் அந்நய ப்ரயோஜநராய்த் தன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தநானவர் கள் ஸ்வவிஷயத்தில்பண்ணும் ஸோஷிவ்ருத்திகளை யாதரித்துக்கொ ள்ளுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

(கற்றைத்துழாய் சேர்க்கழலன்றி) தன்னிலத்திலுங்காட்டில் திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே (க) “தழைக்குந் துழாய்” என்கிறபடியே தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோடே சேர்ந் திருந்துள்ள திருவடிகளையொழிய, இதுதான் திருவடிகளி லொப் பனைக்கெல்லா முபலாபனம்.

(மற்றொன்றை யிச்சியாவன்பர்) இப்படிபரமபோக்யமான இத்திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜநத்தை யிச்சியாத படியான ப்ரேமமுண்டானவர்கள். ப்ரயோஜநந்தரபரராய் கிஞ் சித்தகரிப்பார் (உ) “ஓஹிபெடிஹிதே-தேஹிமேததாமிதே” என்கிற படியே, கொடுத்துக்கொள்ளுகைக்கிறே கிஞ்சித்தகரிப்பது, அங்ங னன்றிக்கே (ஈ) “இன்னுவலந்தித்தனையும்” இத்யாதிப்படியேகொண்ட துக்குக்கைக் கூலிக்கொடுக்கும்படியான அந்நயப்ரயோஜந(ஊ)ப க்திகரானவர்கள்.

(தனக்கெங்ஙனே செய்திடிலும்) வகுத்தசேஷியான தனக்கு அடிமை செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபரவஸராய்க்கொண்டு அக்ரமமாக வாதல், ஸக்ரமமாகவாதல், எப்படி செய்யிலும்.

(உச்சியாலேற்கு முகந்து)ப்ரீதனாய்க்கொண்டு ஸிரஸாவஹிக் கும், எங்ஙனே செய்திஹுமூச்சியாலேற்கையாவது - இவன் காலா லே பொசுட்டவற்றை அவன் தலையாலே யேற்கை. ஹாரதெ - ஹோஷீயபெஷ - “யாஃகிரயரஹ் ப்ரயுஃகரஹ்” - ரெகாஜயத் ஸுப்யுதிஃ | தாலுஷ-ஃஸிரஸாவஹிவஃ ப்ரதிமஹிதெவெஸ்யு- பாரதே - மோக்ஷதீமே யாஃகிரயாஸ்ஸம் ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்த கதபுத்திஃ | தாஸ்ஸர்வாஸ்ஸிரஸாதேவஃ ப்ரதிக்குஹ்நாதிவைஸ்வ யாம்” என்னக்கடவதிறே. (அ)

மூ.—ஆசிலருளா லனைத்துலகுங்காத்தனிக்கும்

வ : சமலரான் மணவாளன் டேசுபொலி

விண்ணுட்டிற்சால விரும்புமே வேறென்றை

எண்ணுதார் நெஞ்சத்திருப்பு.

(க)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு; அந்நய ப்ரயோஜநராய் அடிமைசெய்யுமவர்கள் விஷயத்தில், அவனுக்குண்டான வாதரத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவ்வளவன்றிக்கே, அந்நய ப்ரயோஜநரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் அவனுக்குண்டான விருப்பமிருக்கும்படியையருளிச்செய்குறியில்.

வ்யா;—(ஆசிலருளால்) நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே. ஆச-குற்றம், இல்-அதில்லாமை. அருளுக்குற்றமாவது - ஸ்வேஹதுகமான போதொழிய கார்யகரமாகாமலிருக்கை.

(அனைத்துலகும்) ஸம்ஸ்தலோகத்தையும். ஸ்வேஹதுக க்ருபையாலே செய்யும்போதே, குணகுண நிருபணம் பண்ணிவரைந்து ரக்ஷிப்பது. இவ்விடத்தில் லோகஸுப்தம்-ஐநவாசி. (க). 'வொக்ஷஸு-ஹ-வமெஜநெ - லோகஸ்தபுவநேஜஸே' என்ஷக்கடவதிமே. (காத்தனிக்கும்) அநிஷ்டங்களைப் போக்கிரக்ஷித்தது அபி(வி)பதங்களைக்கொடுக்கும்.

(வாசமலரான் மணவாளன்) (உ). 'வேரிமாறுதபூமேலிருப்பான்' என்கிறபடியே, எப்போது மொக்கச் செவ்விமாறுமையாலே பரிமளம் அலையறிகிற புஷ்பத்தை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனுவன். கீழ்ச்சொன்னபடியே, ரக்ஷிப்பதுதான் அவளோடே கூடியிருந்தாயிற்று. (ங). 'லக்ஷ்மீராவ ஹஹுஷீ கெஸொபெஷ்ராகாராணுர-நுவயாரா க்ஷகஷ்ரவ-ஹிஹா-கெவெஜா-கெஷ-ஹயீயகெ - லக்ஷம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேவ்யா காருண்ய ரூபயா | ரக்ஷகஸ் ஸர்வலித்தாந்தேவேதாந்தேஷ-சகியதே' என்னக்கடவதிமே. ரக்ஷணத்துக்கடியான க்ருபையைக் கிளப்புகையும், ரக்ஷித்தாலதுகண்டு உகக்குகையும், அவளுடைய கூறாயிமே யிருப்பது. இப்படி யிருக்கிறஸ்ரியபெதியானவன், தான் பண்ணின க்ருஷிபலித்து, அந்நய ப்ரயோஜநரானவர்களுடைய

மூ.—நானுமுலகை நனிகின்றவாளர்க்கன்

தோளுமுடியும் துணித்தவன்றன்—தாளில்

பொருந்தாதா ருள்ளத்தில் பூமடந்தை கேள்வன்

இருந்தாலு முள்மேலிருப்பு.

(௪௦)

ஹ்ருதயத்திலிருப்பில பண்ணுமாதரவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(தேசுபொலிவிண்ணாட்டில்) (௧) ‘‘சுத்யுராநவஜீவாந்தஸ்தாநஸு-அத்யர்க்காநஸ்தீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம்’’ என்கிறபடியே, தேஜஃப்ரகா-மாய், (௨) ‘‘வெவகாஹேதாவபொவொகெ ஸிரயாவாய-ஹ்ருதய-ததி: | சூவெவவிஷ்ணுரவிந்த்யா-தாஹகெஹை-மவமெதஸுஹ -வைகுண்டேதுபரேஸோகே ஸ்ரியாஸார்த்தம ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுரகிர்த்யாத்மாபக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ’’ என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியா ரோடும், நித்யஸூரிகளோடுங்கூட, ரணோத்தர-மாக வெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்திற்காட்டில். (சாலவிரு-ம்புமே) மிகவுமாதிரியா நிற்குமே.

(வேறொன்றை யெண்ணாதாரெஞ்சத்திருப்பு) (௩) ‘‘வாவா-பேவஸுவ-பே-வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்’’ (௪) ‘‘எல்லாம்கண்ணன்’’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல ப்ரபோகநமும் தானேயாக நினைத்-து, வேறொன்று ப்ரயோஜநத்தை (௫) கணியாதே யிருக்குமவர்களுடை-யஹ்ருதயத்தி லிருப்பை. இத்தால், அப்ராக்ருதமான தேஸுவிசே-ஷத்திலுங்காட்டில், இவர்கள் ஹ்ருதயத்திலிருப்பு, தனக்கத்யந்த-ரஸாவஹமாயிருக்கையாலே, இதிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணுமெ-ன்றதாயிற்று. ‘‘யெநநூநஸுஸூ-கா: யெபாஹெஸுசுகிநொந-தா: | கெஷ்ராவெஷு-பயம் விஷ்ணாவெ-கூ-ஹ்ருதய-பேநந்யமநஸுஸூ-ததா: யேதாஸையகமநோரதா: | தேஷாம்மே ஹ்ருதயம்விஷ்ணோவைகுண்டாத்ரமம்பதம்’’ என்று தானே யரு-ளிச்செய்தானிறே. (௬)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்ரிய:பதியானவன்ப்ரயோஜநாத்ர-பருடைய ஹ்ருதயத்தி லிருந்தாலும், அவ்விருப்பு அவனுக்குத்-காவஹமாகையாலே, அஸஹ்யமாயிருக்கும்படியையருளிச்செய்கிறார்.

(௧) பா-ர-ஆ ௧௬-௩-௧௬.

(௨) ஸுரவே.

(௩) கீ-௭-௧௬.

(௪) தி-வாய்-௬-௭-௧௬.

உச ஞானஸாரம், கஉ-பா, நானுமுலகை வ்யாக்யானம்.

வ்யா;—(நானுமுலகைநலிகின்ற) காதாசித்தமாகவன்றிக்கே நாள்தோறுமொருவரை இருவரையன்றிக்கே, லோகத்தையடைய ஒருகாலிடையிடையன்றிக்கே, நலியா நிற்கிற.

(வாளாக்கன்) முன்பே ருத்ரனையுபாஸித்து, அவன் பக்கலிலே பெற்றதொரு வானைத்தனக்கு(வ)பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்ராஷஸனுடைய.

(தோளுமுடியும் துணித்தவன்)தோள்களையும் தலைகளையு மறுத்தவன்.(க)“தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்” என்றாநிறையாழ்வார். அதாவது - அவனைக்கொல்லுகிறவளவில், அகப்பட்டதவனகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோமென்று பாராதே, தோள்களைக் கழித்து, தலைகளைச்சேதித்து, போதுபேர்க்காக நின்றுகொன்றபடி.

(பூமடைந்தைகேள்வன்)புஷ்பவிவாஸிநியாய்,(உ) “யாவதிலு கூறாரிணி - யுவதிச்சகுமாரிணி” என்கிறபடியே, நித்யயௌவநஸ்வபாவையான பெரிய பிராட்டியார்க்கு, நாயகனுவன்; கீழ்ச்சொன்னராவணவதந்தனக்கு நாட்டைநலிந்த வளவன்றிக்கே, இவளைப்பிரித்ததிதே ப்ரதாநஹேது.(ங)“சுருகுமுற்கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசை யரக்கன்எறி விழ்த்தில்ங்கு மணிமுடி பொடிசெய்தில்ங்கை” என்றாநிறே, திருமங்கையாழ்வார், இப்படி தவ்யமவிறியான பிராட்டியுந்தானுமாய், ரஸோத்தரமாக வெழுந்தருளி யிருக்குமவன்.

(தந்தாளில் பொருந்தாதாருள்ளத்தில்) திருவடிகளை யாஸ்ரயித்திருக்கச் செய்தே, ப்ரயோஜநாத்ரங்களில் விருப்பத்தைப்பண்ணி, தன் திருவடிகளிலே பொருத்தமற்றிருக்கு மவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில்.

(இருந்தாலும்) முதலிலே யிருக்கத்தான் கூடாது, உபாஸகரானவர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்துகாக விருந்தாலும்.

ஞானஸ்ராம், கக-பா, தன்பொன்னடி வ்யாக்யாநம். ௨௫

மூ.—தன் பொன்னடியன்றி மற்றொன்றில் தாழ்ப்பெய்யா
அன்பருகந்திட்ட தணுவெனிலும்—பொன்பிறழும்
மேருவாய்க்கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல்
மாரிமாக்கொண்டல் ரிகர்மால். (சுக)

[illegible]

அவ:--பதினேரம்பாட்டு, கீழிரண்டுபாட்டாலே, ஸ்ரியே பதியாஸஸர்வேஸ்வரஹக்ரு, அநர்ய ப்ரயோஜநருடைய ஹ்ரு தயத்திலிருப்பிலுள்ள லிருப்பந்தையும், ப்ரயோஜநாந்தர பர ருடையஹ்ருதயத்திலிருப்பிலுள்ள துக்கத்தையும், அருவிச் செய்தார். இப்பாட்டில், தன் திருவடிகளில் அநர்ய ப்ரயோஜந பத்திகரணவர்கள், ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யம் அத்யவ்யமாகிலும், அவன் அத்தை அநிமஹந்தாக நினைத்து அங்கேகரிக்கும்படிபயபநஸிச்செய்தார்.

வ்யா;—(தன் பொன்னடியன்றி) நிருபாதிகேஸோஷியான தன்னுடையஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையொழிய, தன்னடியென்சையாகையாலே, திருவடிகளினுடைய ஸ்வரூபப்ராப்ததையும், பொன்னடி பென்சையாலே, அதினுடையஸ்ஸாக்யதையும் போக்யதையும் சொல்லுகிறது. (மற்றொன்றில் தாழ்வுசெய்யாவன்பர்)இப்படிப்ராப்தமுமாய், போக்யமுமான திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜனத்தில் ப்ராவண்யம் பண்ணாத ப்ரேமத்தையுடையவர்கள். மற்றொன்றென்று, ஐஸ்வர்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. தாழ்வாவது - தாழ்ச்சி; இத்தால், ப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது; (உ) “சதிநிளமடவார் தாழ்ச்சியை” என்கிற விடத்தில் போலே. ஆகவிப்படி, அநந்ய ப்ரயோஜனபக்திமான்களானவர்கள்.

(க) ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

(உ) தி-வாய்-உ-க0.உ.

(உ) தி-வாய்-கர-அ-கர.

உஅ ஞானஸாரம், கட-பா, மாறியிணைந்த வ்யாக்யாரம்.

மருதினிடையேயவெம்பெருந்தகா யுன்கழல்காணியபேதற்
து” என்று ஆழ்வாருமதுபவிக்க வாசைப்பட்டது திருவடி
களையிறே.

(பேருகவுள்ளாதார்) வ்யாவ்ருத்தமாக வதுஸந்தியாதவர்
கள்; அதாவது, ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்கமற்று, இத்திருவடிகளே
நமக்கு பரமப்ராப்யமென்று அதுஸந்தியாதவர்களென்கை.
அவன், மருதுகளின் கையிலகப்படாமல், தன்னையோக்கித்தந்
தால் அவன் திருவடிகளே பரமப்ராப்யமென்று அதுபவித்தாக்
கொண்டு கிடக்கவிறே யடுப்பது, அதில் மரஸ்வரின்றிக்கே,
ப்ரயோஜநாந்தரபரரா யிருக்குமவர்கள்.

(ஒண்ணிதியை யீந்திடினும்) ஒண்மை - அழகு, சீரியந்தி
யைமரம்பிக்கிலும், (தானுகந்து கொள்ளான் மலர்மடந்தை
கோன்) ஸ்ரியபேதியாகையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனுவன்
அத்தைவிரும்பி அங்கிகரியானென்கை, அபூர்ணானுகிலிறே,
தவ்வ கௌரவம் பார்த்தங்கீகரிப்பது. அங்ஙனனறிக்வே, அதி
காரியினுடைய பாவஸூகியைப் பார்த்தங்கீகரிக்குமவனிறே.
ஆகையாலே, தன்பக்கல் பத்தியில்லாத ப்ரயோஜநாந் தரபரரிட்
டதை ஸர்வஸமாப்யயனீயனாகையாலே நமக்கினுகைக்கொள்
ளவேணுமெயென்று, தேவையாகச்செய்யுமொழிய, உகந்து
கொள்ளானுயிற்று. “புஷ்பம் ரக்ஷஸ்து ரக்ஷஸ்து ப்ரஸு
தே. சந்திரசூரியஸந்திர சந்திரசூரியஸந்திர - ப்ருதிவீம் ரத்நஸம்பூர்
ணம் யக்ஷுஷ்ணய ப்ரயச்சதி | தஸ்யாப்யக்யமரஸ்கஸ்ய ஸுல
போகநுசாரதந்” என்னக்கடவதிறே. சித்தப்பாட்டில்சொன்ன
ஸம்வாதஸ்ஸேலாகத்தில், உத்தரார்த்தத்தாலே பூவ்வர்த்தததைத்
தானே யருளிச்செய்தானிறே. (தஉ)

அவ;-பதின்மூன்றும்பாட்டு, ஸேஷிவிஷயத்தில் அந்நயப்ர
யோஜநாய்க்கிஞ்சித்தரிக்குமாகாரமுண்டானும்தேஹாத்மா
பிமாநிகளான லௌகிகரோட்டை ஸங்கம் கிடைக்கில், அந்த
அதிகாரத்துக்கு அவத்யமன்கேருவென்ன, ஆத்மஸ்வரூபத்தை
யதாத்நாரம் பண்ணினவர்களுக்கு அவர்களோடுறவுவுண்டோ
வென்கிறார்:

மு.—பண்டேயுயிரினைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே

தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தர்க்கு—குண்டோ

பலகற்றும் சம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்

உலகத்தவரோடுறவு.

(கரு)

வ்யா;—(பண்டே) இத்தால், ஸேஷத்வத்தினுடைய அந் தீவ்லத்சச் சொல்லுகிறது. (உயிரினைத்தும்)இத்தால், ஸேஷத் வந்தான் சிவர்க்குண்டாய் சேருகக்கன்றிக்கேயிருக்கையன்றிக் கே, ஸகலாத்ம ஸாதாரணமென்கிறது.

(பங்கயத்தாள் நாயகற்கே) இத்தால், ஸேஷத்வப்ரதிஸம் பந்தி யொருபிதநமென்னுமிடமும், அவதாரணத்தாலே இதி னுடைய அநந்யார்ஹக்வமும், சொல்லுகிறது.

(தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தர்க்கு) தொண் டென்று, ப்ரதமாக்கரத்தில், சதூர்த்தியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படு கிற ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அநாதிகாஸமேதொடங்கி அகிலாத்மாக்களும், அப்ஜாஸஹாயனான அகாரவாச்யனுக்கே சேஷமாயிருக்குமென்று, ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந் த்ரத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடி யே, ஸபஸ்ய விபர்யயமற தர்ஸித்துத்தெளிந்த பரிஸுத்தாந்தக் கரணர்க்கென்றபடி.

(உண்டோ) இதுக்குமேலே அவ்வயம்.

(பலகற்றும் சம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும்) அதா வது, ஸ்ருதிஸ்மருத்யாதி ஸாஸ்க்ரங்கன் பலவற்றையும் ஆதி கரித்த, ஜாதி வர்ணஸ்ரமங்களுக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமாயிருக்கும் தங்கன் தேஹச்சைப்பார்த்து, நாமின்னஜாதியன்றோ, இன்ன வர்ணமன்றோ, இன்ன ஆஸ்ரமிகளன்றோ, என்றிவற்றையிட்டுத் தங்கனைப் பேராப்பொலிய வபிமாநித்திருக்குமென்கை.

(உலகத்தவ ரோடுறவு) இப்படி, அபிமாநித்திருக்கும் லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமுண்டோவென்று க்ரியை. இத்தால் அகாரவாச்யனுக்கே சேஷமென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஸேஷத்வாஸ்ரயமான வாத்மாவை மகாரவாச்யனாகச் சொல்லு கையாலே, ப்ரக்ருதேஃபரனாய், ஜ்ஞானாநந்தலக்ஷணாய், ஜ்ஞான

நூ-0 ஞானஸாரம், கசு-பா, பூதங்களைந்தும் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—பூதங்களைந்தும் பொருத்தூடலிணைப்பிற் பந்த

சாதங்கள் நான்கினுடும் சங்கதமாம்—பேதங்[கோன்
கொண்டென்னபயன் பெறுவீரெவ்வுயர்க்குமிந்திரை
தன்னமயேகாணும் சரண். (கச)

குணகனாய், நித்யனாயிருக்குமென்று, தெளிந்திருக்கும் பரி
சுத்தாந்தக் கரணர்க்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, தேஹத்
தையே பார்த்து, அதில் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற ஜாத்யாதி
களையிட்டுத் தங்களைப்பெருக்க நினைத்தபிமானித்திருக்கும்
வெளகிகரோடுறவு வுண்டோ! அவர்களைக்கண்டாலுறவற வார்
த்தை சொல்லிப்போமித்தனையன்றோ உள்ளதென்கை.

திருவழிந்தர்புரத்திலே, வில்லிபுத்தூர் பகவரென்றுப் பரவலித்தராயிருப்பாரொரு உத்தமாய்ஸ்ரமிகள், ப்ராஹ்மணரெல்லாரும் அதுஷ்டாநம் பண்ணுகிற துறையொழிய, தாம்வேறொரு துறையில் அதுஷ்டாநம் பண்ணிப்போருவராய், அவர்களொருநாள் எங்கள் துறையில் உமக்கு அதுஷ்டாநம் பண்ணவொண்ணாதோ வேன்று கேட்க. “வஸ்யுதாஸாவயம் யூயம் ப்ராஹ்மண வர்ண தர்மிணஃ | அஸ்மாசம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதிஃ | நாஸ்திஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்சபரஸ்பரம் | வயந்து கிங்கராவிஷ்டேணர் யூயமிந்த்ரிய கிங்கராஃ” என்று, உறவறவார்த்தைசொல்லிப் போனாரிறே. “அவித்யஃ ப்ராக்ருதஃ ப்ரோக்தேதாவைத்யோ வைஷ்ணவஉச்சயதே | ஆவித்யேநநகேநாபிவைத்யஃ கிஞ்சித்ஸமாசரேத்” என்னக்கடவதிறே.

அவ;—பதி ன லா ம் பா ட் டு. தேஹமிருக்குந்தனையும்,
ஜாத்யாகிபேத ப்ரதிபத்தி அதுவர்த்தியாதோவென்ன, அத்தா

ஞானஸாரம், கச-பா, பூதங்களைந்தும் வ்யாக்யாரம். ௩௬

லென்ன ப்ரயோஜநம், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், ஸ்ரியஃபதி திருவடிகளே காணுங்கோள் புகலென்கிறார்.

(பூதங்களைந்தும் பொருந்துடலினாற்பிறந்த) (க) “*सृष्ट्वैवा-पञ्चभूतात्मकेतेहे* ” என்றும், (உ) “*मञ्च-सर्वानेति*” நிலங்காலிவைமயங்கி நின்றவஞ்சசேராக்கை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ருதில்வ்யாதி பூதங்களைந்தினுடையவும் ஸமுதாயருபமான தேஹமடியாக வுண்டான. இத்தால், ஆத்மாவோடர்வயமன்றிக்கே, உபசயாத்மகமாய், அநித்யமாய், ஹேமாயிருக்கிற தேஹமடியாக வுண்டானதாகையாலே, வந்தேறிபென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(சாதங்கள் நான்கினுடும்) சாதமென்று, ஜாதியைச் சொல்லுகிறது. “*सृष्ट्वैवा-पञ्चभूतात्मकेतेहे* - ஜாதிர் ஜாதஞ்ச ஸாமாயம்” என்னக்கடவதிறே, சாதங்கள் நான்கென்று-ப்ராஹ்மண ஜாதி முதலான நாலுஜாதியையும் சொல்லுகிறது.

(நான்கினுடும் சங்கதமாம் பேதங்கொண்டு) பேதமாவது இந்நாலினுடும் சேர்ந்திருக்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்தி ஹேதுவான விசேஷம். இந்தப்ராஹ்மணஜாதியைப் பற்றியிறே ஆஸ்ரமாதிரி பேதங்கள் வருவது. ஆகையாலே, சாதங்கள் நான்கினுடும் சங்கதமாம் பேதமென்றவிதிலே யெல்லாம் சொல்லலாம்.

(என்னபயன்பெறுவீர்) இந்தபேதங்கொண்டு என்னப்ரயோஜநம் பெறுவதிகோள். இத்தால் உங்களுக்கேதேனும் ஸித்திப்பதுண்டோ! அஹங்காரஹேதுவாகையாலே அநர்த்தகரமாயித்தனையன்றோ வுள்ளதென்று கருத்து. “என்னபயன் கெடுவீர்” என்று பாடமாகில் இந்தபேதங்கொண்டென்ன ப்ரயோஜமுண்டு, கெடுவீர்கோளென்று உகப்பாலேயருளிச்செய்தாராகக்கடவது.

(எவ்வுயிர்க்குமிந்திரைகோன் தன்னடிபேகாணும் சரண்) இன்னுரினியாரென்னாதே, எல்லாவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்ரியஃபதியானவன் திருவடிகளேகாணுங்கோள் புகல். ஆகையால்

௩௨ ஞானஸாரம், கடு-பா, குடியுங்குலமும் வ்யாக்யாரம்.

மு.—குடியுங்குலமு மெல்லாம் கோகனகைக்கேள்வன்
அடியார்க்கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்கொழுகுமாயுகளின் பேரும்சிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச்சேர்க்கிடு மாய்த்தற்று.

இந்தத்திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தையிட்டு நிருபிக்கும்போது,
இந்தபேதங்களொன்று மில்லாமையாலே யெல்லாமொளபாதி
கம். அதிலே நிலிவின்ற வேஷமென்றுகருத்து. “देवो ह्य
ज्ञानं चैव सर्वज्ञो देवो ह्यस्य” என்று சொல்லும் பதிகம்—
தேவஹா தப்ஜஞ்ஞானகார்யேண வர்ணபேதேநகிம்பலம்
கதிஸ்ஸர்வாத்மநாம் ஸ்ரீமந்தாராயணபதக்வயம்” என்றிவ்வர்
த்தந்தான், பரணமகாந்தி தர்மத்தில் சொல்லப்பட்டதிறே (கசு)

அவ;—பதினஞ்சாம்பாட்டு. எவ்வுயிர்க்குமிந்திரைகோன்
தன்னடியேகாணும்சரணென்றத்தை, ஸ்தாயிக்கைக்காக, ஸ்ரீயி
பதிவிஷய ஸேஷத்தவக நிருபகரானவர்களுக்கு, முன்பு நிரு
பகமாய்ப்போரும் க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடி
களோபாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கி
றார்.

(குடியுங்குலமுமெல்லாம்) குடி-கிராமம், குலம்-கோத்தி
ரம், எல்லாமென்றது, மற்றும் நிருபகமாய்ப்போருமவை பல
வுமுண்டாகையாலே, அவையாவன-சரணஸ்திராதிகள்.

(கோகனகைக்கேள்வனடியார்க்கு) ஸ்ரீயி பதிபிணுடைய,
அடியாரானவர்களுக்கு. கோகனகமாவது-தாமரை, கோகன
கையென்றது-தாமரைய னென்றபடி; கேள்வனென்றது-நாயக
னென்றபடி. ஏவம்பூசனாவன் திருவடிகளில் ஸேஷத்துமே
நிருபகமாக வுடையவர்களுக்கு.

(அவனடியேயாகும்) அதாவது, முன்பு ஓளபாதிகநிருபக
மாய்ப்போந்த குடியும், குலமுமெல்லாம்போய், சேஷ்யான
வன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே நிருபகமாய், அத்தையிட்டு,
வ்யபதேசிக்கும்படி யாய்விடுமென்கை. இதுக்கு, த்ருஷ்டாந்த
மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—ஒன்றிகெவிண்ணவர்கோன் செல்வமொழிந்திகெ

என்றுமிறவா திருந்திடுக—இன்றே

இறக்கக் களிப்புங் கவர்வுமியற்றூல்

பிறக்குமோ தற்றெறிந்தபின்.

(கௌ)

நாரணன்றட்டேயடிமை) அதாவது, (க) “மலர்மேலுறைவாள்” என்கிறபடியே, பூவின்மேலே வர்த்திப்பாளாய், தீவ்யாகாரையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனான நாராயணனுடைய திருவடிகளுக்கே சேஷமானவனென்கை, அணங்கென்றது-தைவப்பெண்ணென்றபடி. அமலனென்றது-மலப்ரதிபடனென்றபடி. நாரணனென்றது-ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்குப்ரகாரமாய், தான்ப்ரகாரியாயிருக்குமவனென்றபடி. “நாஹம் தேவோநமர்த்தயோவா நதிர்யக்ஸ்தாவரோபிவா|ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஸோஷோஹிபரமாத்மநஃ||நாஹம்விப்ரோநச நரபதிர்நாபிவைஸ்யோ நஸூக்திரோநோவாவர்ணீ நச க்ருஹபதிர்நோவாஸ்தோயதிர்வா|கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநஸ்தித்யபாயைக ஹேதோர்லக்ஷ்மீ பர்த்துர்நரஹரிதேநார்தாஸதாஸஸ்யதாஸ” என்னக்கடவதிடுற. (கக)

அவ்;—பதினேழாம்பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் தன்னையதஸந்தித் திருக்கும்படியை ஸ்வரில்டாகதந முகேந வருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். ஐஸ்வர்யத்தினுடைய ஆகமாபாயங்களும், ஆயுஸ்வினுடைப ஸ்ஹைர்யாஸ்ஹைர்யந் கருமடியாக, அஜ்ஞானவர்களுக்குண்டான கர்வக்லேஸாந்கள், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனுக்கு உண்டாகாதென்னுமத்தை யருளிச்செய்திருப்பாட்டில்.

மூ.—சனமிலாவன்பரென்றாலுமெய்திலா

மானிடரையெல்லாவணத்தாலும்—தானறிய

விட்டார்க்கெளியன் விடாதார்க்கறிவரியன்

மட்டார் துழாயலங்கல் மால்.

(கௌ)

வ்யா;—(ஒன்றிடுகின்றவர்கோன் செல்வம்) தேவர்களு
க்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய ஐஸ்வர்யமானது, அபேக்ஷி
யாதிருக்கச்செய்தே, தானேவந்து சேர்த்திடுக.

(ஒழிந்திக) அப்படியிருந்துள்ள வைஸ்வர்யமானது, இனிக்கூடாதென்னும்படி, தன்னோடர்வயமற்றுப்போயிடுக.

(என்றுமிறவாதிருந்திடுக) எக்காலத்திலும் மரணரஹித
யிருந்திடுக.

(இன்றேயிறக்க) அப்படி தீர்க்கமாகவிராமல் இன்றுதான் மரணமாக.

(கனிப்புங்கவர்வுமிவற்றால் பிரக்குமோ தற்றெளிந்த பின்) அதாவது, ஐஸ்வர்யாசமமும், ஆயுஸ்ஸ்தைர்யமும். ஐஸ்வர்ய விநாசமும், ஆயுஃக்ஷயமுமாகப்பிறித்து இரண்டுவகையாகச் சொன்னவிவற்றால், நாட்டார்க்குப்பிறக்கும் கர்வக்லேஸங்கள், தன் ஸ்வரூபத்தைத்தான் தெளியக்கண்டபின்பு, பிறக்குமோவென்கை, தற்றெளிகையாவது, தன்னைத்தெளிகை. அதாவது- ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம். “அருச்சுணஸீட்டுத்யம் நிஷத்யம்வாத்ரவி ஜாதம்வா நைவகச்சந்திபண்டிதா” என்னக்கடவதிதே. (கள)

அவ:—பதினெட்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனுனவன், தன் பக்கல்பக்திமாண்களானாலும், ஸௌந்தரியிந்தாவிடாகரானஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸம்ஸர்க்கமற்றவர்களுக்கு ஸாலபனாய், அருதவர்களுக்கு அத்யந்ததூர்லபனாயிருக்கும்படியை, அனைவருமறியவருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா ;—(சனமிலாவன்பரென்றாலும்) சனமாவது-பொல்
லாங்கு, அகில்லாமையாலே, தன் திருவடிகளில்பழுதற்றிப்போம்

௩௬ ஞானஸாரம், ௧௮-பா, ஈனமிலாவன்பர் வ்யாக்யானம்.

முடையவர்களானாலும். (௧) “*अक्षयिणी* - பக்த்யா
லப்யஸ்த்வ நந்யயா” என்றாரிதே ஸ்ரீ கோசார்யர்.

(எய்திலாமானிடரை) (௨) “ஆன்விடையேமுன் றடர்க்தாற்
காளானூல்லாதார் மானிடவரல்லரென்றென் மனத்து வைத்
தேன்” என்றும் (௩) “செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மா
னிடமாவையேன்” என்றும் ஜ்ஞானிநாமக்ரேஸர ரானவர்கள்
இகழும்படி பகவத் விஷயத்தோடு ஒட்டற்றத்திரியும் பாபிஷ்
டரானக்ஷுத்ர மதுஷ்யரை. எய்திலாவென்றது - எய்துதலில்
லாதபடியாய், பகவத்விஷயத்தி னருகுகிட்டாமையைச் சொல்
லுகிறது. எய்திலராமென்று பாடமானபோது பகவத் விஷயத்
தில் ப்ரதிகூலரான வென்று பொருளாகக்கடவது.

(எல்லாவண்ணத்தாலும்) அதாவது-ஸஹவாஸஸத்காரஸம்
பாஷ்ணாதியான ஸர்வப்ரகாரத்தாலு மென்கை. (தானறியவிட்
டார்க்கு) தாங்களும் பிறரு மறிந்தவளவன்றிக்கே அந்தர்யாமி
யாய், * உள்ளவாருள்ளத்தெல்லா மறியும்ஸர்வஜ்ஞானதான்
அறியவிட்டவர்களுக்கு. “தானறிந்தவைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்
ணவத்வமல்ல; நாடறிந்த வைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்ணவத்வ
மல்ல; நாராயணனறிந்தவைஷ்ணவத்வமே வைஷ்ணவத்வம்” எ
ன்று ஆச்சாரன்பின்னை அருளிச்செய்தாரிதே.

(எளியன்) அவர்களுக்குக்கிட்டலாம்படி ஸுலபனயிருக்
கும். (விடாதார்க்கறிவரியன்) அப்படிவிடாதவர்களுக்குக்கிட்ட
வொண்ணாதபடி மிகவும் துர்லபனயிருக்கும். (மட்டார்துழா
யலங்கல்மால்) தன்னிலத்திலுங் காட்டில் திருமேனியின்ஸ்பர்ஸு
த்தாலே செவ்விபெற்று மதுவெள்ளமிடுகிற திருத்துழாய்மாலே
யுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருத்துழாய்மலை
ஸ்ர்வேஸ்வரத்வசுந்ஹமிதே. (௪) “*अक्षयिणी* - வக்ஷஸ்தல்யாம் துளவிகமலா
கௌஸ்தபைர்வைஜயந்தி ஸர்வேஸ்வரத்வம் சுதயதிதராம்” என்
றருளிச்செய்தாரிதே ரபட்டர். [மட்டார்துழாயலங்கல்மால்-ஈன
மிலாவன்பரென்று துடங்கிவிடாதார்க்கறிவரியன்] என்றநவயம்

(௧) கீதை௮-௨௨, (௨) தி-மொ-௧௧௭-௧, (௩) ௨-திருவசச, (௪) ர-ஸ்த

ஞானஸாரம், கக-பா, நல்லபுதல்வர் வ்யாக்யாநம். ௩௭

மூ.—நல்லபுதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை

இல்லநிலமாடிவை யனைத்தும்—அல்லலெனத்

தோற்றி பெரிதீயிற் சுடுமேலவர்க்கெலிதாம்

ஏற்றாரும் வைஞ்சுந்திநீடுப்பு.

(௧௬)

“यत्तु विनायक्युक्तं नृणां यत्तु ॥ एतन्मया विदुःसुक्तं
यत्तु ॥ - பக்தோபிவாஸு தேவஸ்யநாரங்கிணஃ பரமாத்
மநஃ । லோகேஷணுதி நிர்முக்தோமுத்தோபவதி நாரயதா ”

என்னக்கடவதிநே. (௧௮)

அவ;—பத்தொன்பதாம் பாட்டு;—புத்ரதாராபந்து ஐந்க்ரு
ஹசுஷத்ராதிக ஸெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்க் கொண்டு தாப
கரமாம் படியான அவஸ்தை பிறந்தவர்களுக்குப்பரமபதப்ராப
தி எளிதாமென்கிறார்.

வ்யா;—(நல்லபுதல்வர்) ஸத்புத்ரர்கள். அதாவது—குணஹீ
நராய் துஃக்காவஹராயிருக்கை யன்றிக்கே தங்கள் வியோகம்
அஸஹ்யமாய்ப்படி குணவாந்களான புத்ரரானவர்களென்கை,
(மனையாள்) நல்லவென்கிறவிதை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்
கடவது. அதாவது குணஹீரையாக விருக்கையன்றிக்கேகுண
வதியாய் ச(அ)ந்தாதுவர்த்தியான பார்யை யென்கை.

(நவையில்கிளை) பந்துக்களென்று பேராய் ப்ரதிகூலராயிரு
க்கையன்றிக்கே, தங்களோட்டைஸஹவாஸம் அமையுமென்
னும்படி நிர்த்தோஷரான பந்துக்கள். (நவை)குற்றம். இல்
லென்பது—இல்லாமை.

* (இல்லம்) கீழ்நல்லவென்றுசொன்னதை இதுமுதலாக
மேற் சொல்லுகிறவற்றிலும் கூட்டிக்கொள்வது. நல்லவில்லமா
வது-கண்டவிடமெங்கும் ஸிதிலமாய் ஹேயமாயிருக்கையன்
றிக்கே, மாடகூடப்ராஸாதாதிபுத்தமாய் விலக்ஷணமானக்ருஹம்,
நல்லநிலமாவது-ஊஷரமாய் ஒருமுதல் பற்றுகபடி யிருக்கை
யன்றிக்கே கட்டு கலம் பேரவினையும்படியானஸுக்ஷேத்ரம்.
நல்லமாடாவது-கொடுவையாய்க் கட்டப்பிடிக்கவொட்டாமல்,

நடவு ஞானஸாரம், ௨௦-பா, விருப்புறினும் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—விருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால்
திருப்பொலிந்த மார்பனருள்செய்யான்--நெருப்பை
விடாதே குழவிவிழ வருந்தினாலும்
தடாதே யொழியுமோ தாய். (௨௦)

கொண்டியிலே மேய்ந்துதிரிகையன்றிக்கே விதேயமாய் பஹு
க்ஷீரபர்தங்களான பசுக்கள் முதலானவை.

(இவையனைத்தும்) இப்படி ஒரோன்றே விலக்ஷணமாய்
நாட்டார்க்கு ஸுகாவஹமாயிருக்கு மிவையெல்லாம். (அல்ல
லெனத்தோற்றி) துக்காவஹமென்றே நமஸ்ஸுக்குத்தோற்றி.
அல்லலென்றஸப்தம் துக்கவாசியேயாகிலும் கீழ்ச் சொன்ன
வற்றைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே துக்காவஹமென்று சொல்
லவேணும், (எரிதியிற்சுடுமேல்) ஜ்வலிக்கிற அக்ரிபேபாலே
தாபகரமாகில்.

(அவர்க்கெளிதாம்ஏற்றறும்வைகுந்தத்திருப்பு) அவ்வவஸ்
தைபிறந்த அதிகாரிகளுக்கு ஸ்வயத்தந்தால் துஷ்ப்ராபமான
பரமபதத்திலேபாய் அடியார்கள் குழாங்களோடே கூடியிருக்
குமிருப்பு ஸுலபமாம். அதாவது-இப்படியானவதிகார பாகம்
பிறந்தவர்களுக்கு ஈஸ்வரன் ஸீக்ரமாகப் பரமபதத்தைக் கொ
டுக்குமென்றபடி.

“ துக்ரஹிதாஸி ட்நாநிநாஹுத்ரஹிதாஸி ஸ்ரஹிதாஸி ।
த்யுத்ரஹிதாஸி த்யுத்ரஹிதாஸி த்யுத்ரஹிதாஸி-கேஷத்ராணி
மித்ராணி தநாநிநா தபுத்ராஸ்ச தாராஃபஸுவோக்ருஹாஸ்ச । த்வத்
பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேதர் பவந்திஸர்வே ப்ரதிகுலஸு
பாஃ ” என்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் ஸ்ரீஹஸ்தி கிரிமாஹா
த்ம்யத்தில் சொல்லப் பட்டவசநம் இப்பாட்டில்சொன்ன வர்த்
தத்துக்குஸம்வாதமாகவது ஸந்தேயம். (௨௧)

அவ:—இருபதாம்பாட்டு—தன் பக்கல் பக்தரானவர்கள்
தங்களுக்கு அஹிதமென்றறியாதே சாபல்யத்தாலேக்ஷுத்ராங்
களானவற்றில் சிலவற்றையிரும்பி இத்தைத்தரவேணு மென்ற
பேச்சுத்தாலும் ஹிதபரணை வீஸ்வரன் அத்தைக்கொடாதே
மறுத்துவிடு மென்னுமத்தைஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்
கிறார்.

ஞானஸாரம், ௨௦-பா, விருப்புறிலும் வ்யாக்யாரம். ௩௯

வ்யா ;—(விருப்புறிலும்) விருப்பத்தைப் பண்ணிலும், அதாவது-இதுகொடாதபோது இவர்கள்க்லேஸப் படுவர்களென்னும்படி ஸாதரமாக வபேக்ஷிக்கிலு மென்கை, (தொண்டர்க் கு)தன் பக்தரானவர்களுக்கு, தொண்டென்கிறஸப்தம்-ஸேஷத்வத்துக்கும் வாசகமாய்,சாபலத்துக்கும் வாசகமாய்ப் போருவதாகையாலே இவ்விடத்தில் சாபலவாசகமாய்க் கொண்டு பக்தியை சொல்லுகிறது.

(வேண்டுமிதமல்லால்) அதாவது - அவர்களுக்கு வேண்டு வதான ஹிதத்தையொழிய, வேண்டுமிதமென்றது - அவர்களுடைய உஜ்ஜ்வலத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஹிதமென்றபடி.

(திருப்பொலிந்தமார்பன்) பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திருமார்பையுடையவன். திருப்பொலிந்தமார்பனென்றது - திருவால்வந்த பொலிவையுடைத்தான மார்பனென்றபடி. திருமார்படங்கலும் இவள் திருமேனியின் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாயிருக்குமாயிற்று. ஆக விதே (க) “கருமாணிக்கக் குன்றத்துத்தாமரைபோல்” என்றும் (உ) “கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்” என்றும் தொடங்கி த்வயாவயங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அல்லாத அவயவங்களேரபாதி சிவந்திருக்குமதாகத் திருமார்பை முந்துறச் சொல்லிற்று. ஆக இப்படியிருக்கிற திருமார்பையுடையவன்.

(அருள்செய்யான்) அதாவது - இவர்களாசைப்பட்டபேக்ஷித்தாலும் ஹிதபரனாகையாலே மறுத்துவிடுமத்தனையொழிய அபேக்ஷித்ததைக் கொடானென்கை. அருளுதல்-கொடுத்தல்; அவர்கள் அபேக்ஷியாநிற்கச்செய்தே அதுகொடாதே மறுத்து விடுமென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(நெருப்பையித்யாதி) அதாவது - வினாவதறியாத சிறுப்ரஜை, அகநி தாஹகமென்றறியாமல் அதினுடைய ஒளஜ்வல்யமாத்ரத்தைக்கண்டு அத்தைவிடாதே அதிலே விழுகைக்கு யத்ரித்தாலும் அது ப்ரஜைக்கு நாபகமென்றறியும் மாதாவான

சுரு ஞானஸாரம், உக-பா, ஆரப்பெருந்துயர் வ்யாக்யாநம்.

அ. — ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினுமன்பர்கள் பால்
வேரிச்சரோருகைகோன் மெய்ந்நலமாம்—தேரில்
பொறுத்தற்கரிதெனிலும் மைந்தனுடற் புண்ணீண்
அறுத்தற்சிலசதா தையற்று. (உக)

வன் அதில் விழாதபடித்தகையா தொழியுமாவென்கை. இத்
தால் அப்படியே அவனும், அவர்களேபுகுத்தாலும் அது
கொடாதே மறுத்துவிடுமென்றதாயிற்று.

‘‘ಯಾವಿಲಿಗಿಂತಹುದು ಉಪಾಸನಾ ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೇ ಉಪಾಸನಾ
ಸ್ವರೂಪವಾದುದು - ಬಾಹ್ಯತೋಪಿஸತಾಪಕತೆರನಾಹಿತಮ್
ಕಾರಯೇತ್ತನಿಃ | ಬಾಲಮಕ್ಕರೆನಪதந்தತ್ತು ಮಾತಾಕಿಮ್ನರಿವಾರಯೇತ್’’
என்னக்கದವತೀರ. (உ೦)

அவ;—இருபத்தோராம்பாட்டு. ஸ்ரியபதியானவன் தன்
பக்கல்பக்தரானவர்களுக்கு அதிமாத்ரங்களான துக்கங்களைச்
செய்யினும் அது அவர்கள் பக்கல்ஸ்நேஹகார்யமென்னுமத்தை
ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினும்) தீயர் - துக்
கம்; பெருந்துயர் - மஹாதுக்கம். ஆரப்பெருந்துயரென்கை
யாலே - மிகவும் பெருந்துக்கமென்றபடி. “துயரே” என்கிற
அவதாரணத்தாலே நடுவொருஸுகவ்யவதாந மில்லாமையைச்
சொல்லுகிறது. செய்திடினுமென்றது-இவர்கள் ப்ராரப்தகர்ம
பலமாய் வந்ததாகிலும் பலப்ரதன் அவனாகையாலே பூர்வா
கோத்தராக (ஸ்) ப்ராரப்த (ஹ) கண்டங்கனெல்லாம் கழிக்கிறவ
னுக்கு இத்தையும் கழிக்கவரிதன்றிறே. ஹிதருபமாக அவன்
அவற்றை அதுபவிப்பிக்கையிறே இவனுக்கு இது அதுபவிக்க
வேண்டுகிறது. இதுதான் இவனுக்குண்டான ப்ரக்ருதி ப்ராக்
ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காகச் செய்கிற
திறே.

(வேரிச்சரோருகைகோன்)பரிமளப்ரசரமானதாமரையை
வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான
வன், இப்படி இவர்களுக்கு துக்கத்தை விளைக்கிறதுக்கு. அவ

உ.ம.—உடைமைநானென்று முடையானுயிரை

வடமதுரை வந்துதித்தா னென்றும்—திடமாக

அறிந்தவன்றன் தாளிலடைந்தவர்க்கு முண்டோ

பிழந்துபடு நீடுயரம் பின். (உஉ)

ளும் கூட்டுப்போலேசானும். ஹிதருபமாகையாலே அவளும் கூடுமிடே. நிக்ரஹத்தாலே செய்யிலிறே நிக்ஷேதிப்பது. அது க்ரஹத்தாலே செய்கையாகையாலே அதுமதிபண்ணி யிருக்கு மாயிற்று.

(மெய்ந்நலமாம்) பாரமார்த்திக ஸ்நேஹகார்யமாம். மெய் ந்நலமென்றது - மெய்யான ஸ்நேஹமென்றபடி. (தேரில்) ஆராயில். தேருதல் - ஆராய்தல். [வேரிச்சரோருகைகோன் அன்பர்கள்பால் ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடலும் தேரில் மெய்ந்நலமாம்] என்றந்வயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(பொறுத்தற்கித்யாதி) அதாவது-அவனுக்கு இது பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ரனுடைய ஸரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே சேதி (நீதி)க்கைக்கு அது மதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே யென்கை.

“कुरुष्वैतन्मित्रं त्वं த்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் மேல். (உக)

அவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. ப்ராப்த கர்மாறுபவம் பண்ணவேணுமாகில் இஜ்ஜந்மத்தளவன்றிக்கே ஜந்மாந்தரத்திலும் போயதுபவிக்க வேண்டிவருமோவென்ன; ஸம்பந்த ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அவன்திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுந்தார்க்குப் பின்பொரு ஜந்மம்பிறந்து அதுபவிக்கத்தக்க கர்மமுண்டோ வென்கிறார்.

வ்யா;—(உடைமை நானென்றும்) நான் உடைமையென்றும், தன்னுடைய ஸ்வத்வத்தையும். (உடையானுயிரை வடமதுரை வந்துதித்தானென்றும்) இவ்வாத்மாவை யுடையவன்

சுஉ ஞானஸாரம், உஉ-பா, உடைமை வ்யாக்யாரம்.

இத்தைஸம்ஸாரத்தில் நின்று மெடுக்கைக்காக ஸ்ரீமதுரையில் வந்து ஆவிர்ப்பவித்து நின்றவனுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும்.

(திடமாக வறிந்து) த்ருடமாகவறிந்து. தத்வஸ்திதியை யாராய்ந்தால், இத்தலைக்குஸ்வத்வமும் அத்தலைக்கு ஸ்வாமித்வ மும் வ்யவஸ்திதமாயிதே யிருப்பது. ஆகையாலே உடைமை யானவிவனிருந்த விடத்திலே வருவானும், இவனைத்தன்னுட னே சேர்த்துக்கொள்ளுவானும், சேர்ந்தால் தன்பேறாக உகப் பாணும் அவனாயிற்று. ஆகவிதே “ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பாணும் அவனே” என்று பிள்ளைலோகாசா ர்யர் அருளிச்செய்தது. திடமாகவறிகையாவது-இப்படியிருக் கிற ஸம்பந்தத்தை ஸம்ஸயனிபர்யமறவறிகை. இப்படி இஸ் ஸம்பந்தத்தையறிந்து(அவன் தன் தாளிலடைந்தவர்க்கும்)ஸ்வா மியானவன் திருவடிகளிலே பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலேத் ஸர ணம்புகுந்தவர்களுக்கும்.

(உண்டோபிறந்து படுநீயெரம் பின்) அதாவது - பின் பொருஜந்மம் பிறந்ததுபவிக்கத்தக்க தீர்க்கமான தர்மமுண் டோவென்கை, ஸரணுகதரானால் ஆர்த்தராகில் அப்போதே முக்தராகையும் த்ரு (து) ப்தராகில் ஆரப்தஸுரீராவஸாரத்தி லே முக்தராகையுமொழிய ஜந்மாந்தராவயமில்லையிதே.

“अतः नानुसृत्य न संकल्पे संकल्पे। दृष्ट्वा नानुसृत्य नानु
सृत्यं नानुसृत्यं - ஆர்த்தநாமாஸுபலதாஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்
யஸஸ | த்ருப்தநாமபிஜந்துநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணீ” என்
து ப்ரபத்திஸ்வபாவம் சொல்லுகிறஸாஸ்தரமேஇவ்வர்த்தத்தைச்
சொல்லாரின்றிதே. ஆகையாலேயாயிற்று இவரும், உண்
டோவென்றருளிச்செய்தது. “सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं
सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं सत्यं - ஸ்வத்வமாத்மநி
ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம் | உபயோரேஷஸம்
பந்தேதாநபரோபிமதோமம்” என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மவசநம்
இப்பாட்டில்சொன்ன ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தத்துக்கு ப்ரமாண
மாக வதுஸந்தேயம். (உஉ)

மூ.—ஊழிவினைக்குறும்ப ரோட்டருவரென்றஞ்சி
ஏழைமனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து சரணென்றிரந்தொருகால்
சொன்னதற்பி னுண்டோதுயர். (உரு)

அவ ;—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. பூர்வாகப(ஸ்)லத்தை யதுஸந்தித்து அது நம்மைவந்து நலியுமென்று தளருகிற திருவுள்ளத்தைத்தேற்றுகிற பாசுரத்தாலே ஸரணாகதனானபின்பு பூர்வாகபலமான துஃகாநுபவமில்லை யென்னுமத்தை ஸகலருமறியும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஊழிவினைக்குறும்பர்) பழையதாக ஆர்ஜிக்கப் பட்டகர்மமாகிற குறும்பர். ஊழென்றது - பழைமை. ஊழிவினையென்றது - பழையவினையென்றபடி. இத்தால் பூர்வாக(ஸ்)த்தைசொல்லுகிறது;கர்மங்களைக்குறும்பரென்கிறது-சேதநஸமாதியாலே. குறும்பரானவர்கள் பலத்தாலே நாட்டைத் தம்வசமாக்கி மூலையடி நடத்துமாபோலே கர்மங்களும் இவ்வாத்மாவைத் தம்வழியேயிழுத்து மூலையடியேநடத்துமவையிறே.

(ஓட்டருவரென்றஞ்சி)ஓடிவருவரென்றுபயப்பட்டு. குறும்பராகையாலே ஓட்டருவரென்கிறது. கீழ்ச்சொன்னகர்மங்கள் ஸீக்ரகதியாய்வந்து நலியுமென்று பயப்பட்டு. (ஏழைமனமே) அறிவிலியான நெஞ்சே! அதாவது- ஸரண்யவைபவமும் ஸரணாகதிவைபவமும் ஸரணாகதன்பெறும்பேறும் அறிகைக்குத்தக்கவளவிலலாத நெஞ்சேயென்கை.

(இனித்தளரேல்)இதுக்குமுன்பு தளர்ந்தாயாகிலும் இனித்தளராதேகொள். இத்தால் திருவுள்ளத்தை. “ஃ-மாஸுசு” என்கிறார். இனியென்றதின் கருத்தைவ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழிவண்ணன்) கம்பீரஸ்வபாவன். அன்றிக்கே கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவ னென்னவுமாம். (தன்னடிக்கீழ்வீழ்ந்து) (க) “ஆழிவண்ணனின்னடியி

மூ.—வண்டுபடி துளபமார்பனிடச் செய்தபிழை

உண்டு பலவென்றுள்ளந்தளரேல்—தொண்டர்செய்யும்

பல்லாயிரம் பிழைகள் பார்த்திருந்தும் காணுங்கண்

இல்லாதவன்காணிறை. (உசு)

கையடைந்தேன்” என்கிறபடியே அவன்திருவடிகளின் கீழே விழுந்து.

(சரணொன்றிரந்து) (சு): “ஸ்ரீமத் ஸாயம்புரீஸ் ஸேஷ-தவமேமேவா
பாப பூதோமேபவ” என்கிறபடியே நீயே எனக்குச் சரணமாக
வேனுமென்றாத்தித்து. (ஒருகால் சொன்னதற்பின்) ப்ரபத்தி
ஸக்ருத்கரணீயையாகையாலே இப்படி ஸக்ருதுச்சாரணம்
பண்ணினபின்பு.

(உண்டோதுபர்) அதாவது-இப்படிச் சரணாகதனான பின்பு பூர்வாக (ஃ) பலமாய்வருகிற துக்கமுண்டோ; ஸரணாகதனான போதே பூர்வாகோத்தராகப் பாரபதகண்டங்களைல்லாம்கழியுண் டுபோமென்கிற ப்ரமானபலத்தை நினைத்து உண்டோவென்கி னார்.

[illegible]

அவ:—இருபத்துநாலாம்பாட்டு. உத்தராகபாஹுஸ்யத்
தை மீனைத்துத் தளருகிற திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகிற பாசுரத்
தாலே ஸர்வேஸ்வரன் உத்தராக(ஃ) த்தில் கண்வையானென்னு
மத்தை ஸகலநுமறிய வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வண்டுபடிதுளப மார்பனிடைச்செய்தபிழை)
மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள் ஸர்வகாலமும் படிந்துகிடக்கிற
திருந்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையவன்
விஷயத்தில் செய்தகுற்றங்களானவை. இப்போது இந்த விசே
ஷமாம் சொல்லிற்று ஸரணாகதரானவர்களை அதுபவிப்பிக்கைக்
காக ஸர்வகாலமும் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்வன்
அவர்கள் ப்ராமாதிகமாகப்பண்ணும் குற்றங்களில் கண்வையா
னென்றுதோற்றுகைக்காக.

(உண்டுபலவென்று) ப்ரக்ருதியோடிருக்கையாலே மனோ
வாக்காயங்களால் செய்தவை பலவுமுண்டென்று ஒன்றும்
செய்யக்கடவோ மல்லோமென்றிருந்தாலும் ப்ராமாதிகமாக
வந்துபுகிறவை பலவுமுண்டிதே; அத்தனைத்து.

(உள்ளுள்ளே) நெஞ்சே! தளராதேகொள். உள்ளமென்
றது-உள்ளமென்றபடியாய் ஸம்புத்தியாயிருக்கிறது; உள்ளமே
யென்றபடி. தளராமலிருக்கத்தக்க தருளிச்செய்கிறார் மேல்.
(தொண்டர்செய்யும்) தன்பக்கல் பக்தரானவர்கள்செய்யும்.
தொண்டமென்றது-சபலரென்றபடியாய், பக்தரானவர்களென்ற
படி. அன்றிக்கே தனக்கு ஸேஷபூதரானவர்களென்னவுமாம்.

(பல்லாயிரம்பிழைகள்) குணத்ரயாஸ்ரயமான தேஹத்
தோடே யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலேகலங்கி கர
ணத்ரயத்தாலும் ப்ராமாதிகமாக நாள்தோலும் செய்யுமவை
அநேகமாகையாலே அநேகமாயிரம் பிழைகளென்கிறார்.
பிழை - குற்றம். இத்தால், (க)“అక్షయకర్తవ్యకర్తవ్యకర్తవ్యకర్త
భాగ్యవ్యవహార సమ్యక్సహాయ సామధ్యసహాయ”-அக்ருத்ய
கரணக்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாப
சாரரூப நானாவிதாநந்தாபசாரார்” என்றவற்றைச் சொல்லு
கிறது. (பார்த்திருந்தும்) ஸர்வஜ்ஞனாகையாலும், அந்தர்யாயி
யாகையாலும் ஸர்வகாலமும் ஸர்வருடைய வ்யாபாரமும் பார்
த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும்.

(காணுங்கணில்லாதவன் காணிறை) அதாவது - அவர்கள்
செய்யும்பிழைகளை தர்ஸிக்கும் கண்ணில்லாதவன்காண் ஸேஷ

சுரு ஞானஸாரம், உரு-பா, அற்றமுரைகில் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—அற்றமுரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயையேகான்
 குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா—எற்றேதன்
 கன்றினுடம்பின் வருவன்றோ காதலிப்பது
 அன்றதனை யீன்றுகந்தவா. (உரு)

பானவனென்கை. இப்போது கண்ணென்கிறது - ஞானத்தை
 யிறே; அதில்லாதவனென்கையாலே-ஆஸ்ரிதர்செய்யும் குற்றங்
 களில் அனிக்ஞாதாவாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. இறையென்று
 ஈஸ்வரனென்னவுமாம்.

“అని తానునుగ్రహించుకొనుచున్నది. సాక్షాత్తును స్పృశ్య
 స్పృశ్య - అనిక்தாதாஹிபக்தாநாமாஸஸுமமலேக்ஷ
 ணை; ஸதாஜகதஸ்மஸ்தஞ்ச பஸ்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்திதஃ” என்னக்
 கடவதிறே. (உச)

அவ;—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. காணுங்கணில்லாதவன்
 காணென்று உத்தராக(ஸ்)த்தில் அஜ்ஞையிருக்குமென்றாகிழ்;
 தூர்வாகம் தன்னிலேதேனுமொன்றை தர்ஸித்தாலும் வத்ஸல
 னாகையாலே அத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுமெனாழிய அத்
 தைபிட்டு இவர்களை இகழானென்னுமத்தை தஸ்ருஷ்டார்த்தமாக
 வருணிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(அற்றமுரைக்கில்) அறுதியானதுசொல்லில். அதா
 வது - பரமார்த்தமானது சொல்லிலென்கை. (அடைந்தவர்
 பால்) ஆஸ்ரிதரானவர்கள்பக்கல்.

(அம்புயையேகான்) ஸ்ரியஃபதியான்வன். அவள்புருஷகார
 மாகவினே அடியிலங்கீகரித்தது. அப்படி யங்கீகரித்தால் பின்
 னையென்றுமொக்க அவர்கள்பக்கல் வத்ஸலனாயிருக்குமாயிற்று.
 தான் காட்டிக்கொடுத்தவர்களை அவன் கைக்கொண்டவதின
 ரப்பை யறிகைக்காக, அவள்தானே அவர்கள்குற்றங்களைக்
 காட்டினாலும்(க)“என்னடியாரதுசெய்யார்,செய்தாரேல்நன்று
 செய்தார்” என்னுமவனிறே.

(குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையேனா) அதாவது - அவர்
 ள் குற்றங்களை தர்ஸித்து அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்து

(ச) பெரி-தி-மொ-ச க-உ.

மூ.—தப்பில் குருவருளால் தாமரையாள் நாயகன்றன்
ஒப்பிலடிகள் நமக்குள்ளது—வைப்பென்று
தேறியிருப்பார்கள் தேசுபொலிவைகுந்தத்
தேறியிருப்பார் பணிகட்கேய்ந்து. (உரு)

விடும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனாவென்கை. கொள்கை-வ்வ
பாவம். இத்தால், அவள் புருஷகார புரஸ்ஸரமாகத்தன்னுடே
அங்கீகரிக்கப்பட்ட வர்களுடைய குற்றந்தான் முதலிலே உண
ரக்கூடாது. உணர்ந்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலே அத்தை போ
க்யமாகக் கொள்ளுமதொழிய, அத்தையிட்டு அவர்களை இகழ்க்
கூடாதென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இகழும் கொள்கைகூடே
வென்கிறவிதிறே, குற்றத்தை யுணர்ந்தானாகில் அதை போக்ய
மாகக் கொள்ளுமித்தனை யென்கிறவர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(எற்றே) என்னே! அவனுடைய வாத்ஸல்ய ப்ரகாரத்தி
யாதாரிறே இகழுமென்று நினைக்கிறவர்களென்று என்னெயென்
கிறார். அவன் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஒருந்ருஷ்டாந்த மருளிச்
செய்கிறார் மேல்,

(தன்கன்றினுடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பதன்றதனை
யீன்றுகந்தவா) என்று. அதாவது - சுவடுபட்டதரையில் புல்
கவ்வாததாரிருக்கச்செய்தே தன்கடையில் நின்றும் விழுந்த
கன்றினுடைய உடம்பில் வழும்பையன்றே ஸ்நேஹித்து புஜி
ப்பது, அன்று அத்தைப்பெற்றவத்தாலேஅதின்பக்கலுக்கப்பை
யுடைத்தான பசுவானதென்கை. இதுதான் ஸர்வேஸ்வரனு
டைய வாத்ஸல்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸகலருமருளிச்
செய்யுமதிறே.

“ब्रह्मन्मुक्षस्वराज्ञं वीक्ष्यस्वराज्ञं। अर्घ्यं च यथा
सुखं वीक्ष्यस्वराज्ञं - ப்ரபந்நாந்மாதவஸ்ஸர்வாந் தோஷேண
பரிக்ருஹ்யதே | அர்யஜாதம் யதாவத்ஸம் தோஷேணஸஹவத்
ஸா” என்னக்கடவதிறே. இர்தஸ்ஸோகத்தில் “பரிக்ருஹ்ய
தே” என்கிறவிது ஆர்ஷம். பரிக்ருஹணதி யென்றபடி. (உரு)

அவ;—இருபத்தாரும்பாட்டு. ஆசார்யப்ரஸாதத்தாலே
அவனருளிச்செய்த ஸரணுகதியினுடைய அர்த்தத்தை யநுஸந்

௪௮ ஞானஸாரம், உசு-பா. தப்பில் வ்யாக்யாரம்.

தித்து விஸ்வவித்திருக்குமவர்கள், பரமபதத்திலே போய் பத வத் கைங்கர்யபரராயிருப்பரென்கிறார்.

வ்யா;—(தப்பில் குருவருளால்) தப்பில்லாத குருகினு டைய வருளாலே. அதாவது -ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களி லொருத விர்தலில்லாத ஆசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே யென்கை.

(தாமரையாள் நாயகன்றன்) ஸ்ரியப்தியானவன்தன்னு டைய, இத்தால் ஸ்ரீமத்பத நாராயணபகங்களிலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், தாமரையாள் நாயக னென்கையாலே புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடுண்டா ன நித்யயோகத்தையும், “நாயகன்றன்” என்கிறவுகற்ப்பாலே ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமாயும் ஆஸ்ரீதகார்யாபாதகமா யுமுள்ள வாத்ஸல்யாதியும் ஜ்ஞாநாதியுமான குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கு மாகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

(ஒப்பிலடிகள்) ஒப்பில்லாத திருவடிகள். இத்தால் “சுர ணன்” என்கிறபதத்திலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளுக்கொப்பில்லாமையாவது - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமா யிருக்கை.

(நமக்குள்ளத்துவைப்பென்று) அகிஞ்சநராய் அந்நயகதிக ளான நமக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற சேமநிதியென்று. இத்தால் சுரணபதத்திலும் க்ரியாபதத்திலுமுண்டான வர்த்தங்கள் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில்; வைப்பென்று தன்னைக் கொண்டு ஸகலமுமுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். சேமநிதியாகச் சொல்லுகையாலே; உபாயத்வத்தையும், உள்ளத்துவைப்பெ ன்று - ஹ்ருதய ஸம்பந்தத்தையும் தத்விஷயமான மாநஸஸ்வீ காரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

இப்படி யதுஸந்தித்து, (தேறியிருப்பார்கள்) இவ்வதுஸந் தாந முண்டானாலும் மஹாவிஸ்வாஸம் வேணுமிதே. ஆகை யாலே அப்படி விஸ்வவித்திருக்குமவர்கள், (தேசபொலிவை குந்ததேறி) அதாவது-பகவதநுபவகைங்கர்யங்களுக்கு அது ரூபமான தேசமென்னும் தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீவை குண்டத்திலே போய்,

[ஞானஸாரம், உள-பா, நெறியறியாதார் வ்யாக்யாரம். சக]

மூ.—நெறியறியாதாரு மறிந்தவர்பால் சென்று

செறிதல்செய்யாத் தீமனத்தர்தாமும் — இறையுரை
தேராதவரும் திருமடந்தை கோலுதைத் [யைத்
தேராரிடமுந்துவார். (உள)

(இருப்பார்பணிகட்கேய்ந்து)பணிகளுக்கேய்ந்திருப்பார்-
பணிகளென்று - பகவத்கைங்கர்பங்களைச் சொல்லுகிறது. அது
க்கு ஏய்ந்திருக்கையாவது - அதுருபமான வநிகாரிகளாயிருக்
கை. இருப்பாரென்றது - இருப்பென்றபடி. அன்றிக்கே,
பணியென்று - திருவநந்தாழ்வானும், பழுவசரம் பூஜ்யவர்சி
யாய், தத்துவ்யராயிருப்பரென்னவுமாம். அநாவது - திருவ
நந்தாழ்வான், (க)“சென்றால் குடையாம்” என்கிறபடியே அகில
ஸேஷவ்ருத்திகளிலும் அநிக்ருதனாயிருக்குமாபோலே, அஸே
ஷஸேஷவ்ருத்திகளிலும் அந்விதராயிருப்பாரென்கை. “
संज्ञास्यसुखं कस्यस्यसुखं विदुः सुखं विदुः सुखं विदुः
सुखं विदुः - ஆசார்யஸ்யப்ராஸாதேந மமஸர்வமபிப்ஸிதம் ।
ப்ராப்துமாமீதிஸிவ்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸஸு-கீபவேத” என்
னக்கடவதிறே. (உள)

அவ;—இருபத்தேதழாம்பாட்டு. உஜ்ஜீவநோபாயமறியா
தாரும், அத்தையுபதேஸிக்குமவர்கள் பக்கல் சேர்ந்தறியாதா
ரும், சரமஸ்ஸோகார்த்தத்தை விஸ்வலியாதவர்களும் பரம
பதத்திலேறப்பெறுதே ப (ஃ) வதுக்கமக்கராய்ப் போருவர்க
ளென்கிறார்.

வ்யா;—(நெறியறியாதாரும்) ஸம்ஸாரத்தைத் தப்புவிக்கு
முபாயமறியாதாரும். நெறி-வழியாய், உபாயத்தைச்சொல்லு
கிறது. (அறிந்தவர்பால்சென்று செறிதல் செய்யாத் தீமனத்தர்
தாமும்) உஜ்ஜீவநோபாயமறிந்தவர்கள் பக்கல்சென்று, அவர்கள்
இத்தைத்தங்களுக்கு உபதேசிக்கைக்குறுப்பாக. ப்ரணிபாதா
பி(டி)வாதந பரிப்ராஸநஸேவாரூபமான செறிதலைச்செய்யாதே
ஸஜாதியுத்தியாலே அவர்கள் பக்கல் தேவாஷதர்ஸநம் பண்ணி
யிருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயரானவர்கள் தாங்களும்.

(க) க-திருவ-இட.

ஞானஸாரம், ௨௮-பா, சரணாகதி வ்யாக்யாநம்.   ௫௧

யபராதாநா மாலயோகிஞ்சநோகதி: | த்வமேவோபாய பூதோ
மேபவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே
மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகமாக அகிஞ்சநாய் அநந்யகதியான வதி
காரியாலே அதுஷ்டிக்கப்படுமதாய், (க) "ॐ नमो भगवते वासुदेवा-ஆர்
த்தாநாமாஸுபஸதா" இத்தயதிப்படியே அமோகை (ஐ)
யாய்க்கார்யம்செய்யும் சரணாகதியானது,

(மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்)தன்னைடர்விதனைசேத
நன் தன் வைபவத்தையறிந்து இதுவேநமக்கு ரக்ஷகமென்று
விஸ்வஸித்து நிற்கையன்றிக்கே, இதுக்குத்துணையாக நாமும்
சிலசெய்வோமென்று ஸ்வயதந்ருபோபாயங்களி லொன்றையவ
லம்பிக்கில், (அரணுகாது) தான் இவனுக்கு ரக்ஷகமாகாதே
இவனைவிட்டுப்போம்.

இதுதன்னை த்ருஷ்டார்த பூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார்மேல் (அஞ்சனைதன்சேயை) அஞ்ஞனநயினுடைய புத்ரனான திருவடியை, சேய் - புத்ரன். (முரணழியக்கட்டியது) பலமழியும்படியாகக்கட்டினது. முரண் - மிடுக்கு. (வேறோர்கயிது கொண்டார்ப்பதன்முன்) தன்பக்கல் தூர்ப்பலபுத்திபண்ணி வேறேயொரு சணற்கயிற்றைக்கொண்டு கட்டுவதற்குமுன்னே, முன்னேயென்றது - கட்டுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான போதேயென்றபடி.

[illegible]

(க) பகவச்சாஸ்த்ரே.

102 ஞானஸாரம், உக-பா, மந்திரமும் வ்யாக்யானம்.

மூ;—மந்திரமுமீந்த குருவு மம்மந்திரத்தால்
 சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
 தென்றுமருள்புரிவர் யாவரவரிடரை
 வென்று கடிதடைவர் வீடு. (உக)

காமபலப்ரதா | ஸக்ருதுச்சாரிதாயேந தஸ்யஸம்ஸாரநாஸிநீ;
 ராக்ஷஸா நாமவிஸ்ரம்பாதாஞ்ஜநேயஸ்யபந்தநே|யதாவிசுரிதா
 ஸத்யஸ்த்வமோகாப் யஸ்த்ரபந்தநா| ததாபும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத்
 ப்ரபத்தி ப்ரச்யுதாபவேத்| தஸ்மாத்விஸ்ரம்பயுக்தாநாம் முக்
 திம் தாஸ்யதிஸாகிராத் “ என்று இவ்வர்த்தந்தான்ஸைத்ருமாஸ
 ஸம்ஹிதையிலே சொல்லப்பட்டதினே. (உஅ)

அவ்;—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. மந்த்ரகுருதேவதை
 கள் மூன்றினுடையவும் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸர்வகாலமும் விஷய
 மாய்ப் போருமவர்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தைவென்று சடக்கெ
 னமோக்ஷத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா;—(மந்திரமும்) “ சுஸ்ரூஷ்யஸ்யஸுக்ருதஸ்தி-மந்தாரம்
 த்ராயத இதிமந்த்ரம் ” என்கிறபடியே அதுஸந்தாதர்வுக்குரக்ஷ
 கமானதிருமந்த்ரமும். (சந்தகுருவும்) மந்த்ரப்ரதனைவாசார்
 யனும், (அம்மந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்) அந்
 தமந்தர ப்ரதிபாத்யனாய் அத்தாலே அதுஸந்திக்கப்படுகிற ஸ்ரி
 யுபதியும்.

(நந்தலிலாது) நந்துதலின்கீகே. அதாவது-நந்துதல்-கே
 டாய், அதில்லையென்கையாலே விச்சேதமன்கீகே யென்கை.
 (என்றுமருள் புரிவார்யாவர்) ஸர்வகாலமும்ப்ரஸாதத்தைப்பண்
 னுகைக்கு விஷயபூதராயிருக்குமவர்கள் யாவர் சிலர், (அவரிட
 ரைவென்று கடிதடைவர்வீடு) அதாவது-அவர்கள் ஸாம்ஸாரிக
 மானதுக்கங்களையும் ஜபித்து ஸீக்ரமாகப்பரமபுருஷார்த்த
 லக்ஷணமோக்ஷத்தைப் ப்ராபிப்பர்களைன்கை.

“ विसृज्यमानो ह्येष सत्त्वस्यैव संश्रितः । तस्मात्तस्मात्तस्मात्तस्मात्
 तस्मात्तस्मात्तस्मात्तस्मात् - தேவதாயா குரோஸ்ஸைவ மந்த்ரஸ்யை
 வப்ரஸாததஃ | ஸ்ஹிகாமுஷ்மிகா ஸித்திர்த்விஜஸ்யஸ்யாந்நஸம்

ஞானஸாரம், ௩௦-பா, மாடுமனையும் வ்யாக்யாரம். ௫௩

மூ;—மாடுமனையும் கிளையுமறை முனிவர்

தேடுமுயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடுடைய

எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிராதாருறவை

விட்டிடுகை கண்டர்விதி.

(௩௦)

மாய்” என்றுபுராணஸாரஸமுச்சயத்திஸ்மூலமந்த்ரமாஹாத்மயத்தில் சொன்னவசரம் இதுகூகு ப்ரமானாமாக அதுஸந்தேயம். “सुप्रसिद्धैश्चतुर्ष्वप्युक्तासुप्रसिद्धैर्गुरुभिर्ज्ञेयैश्चतुर्ष्वप्युक्तासुप्रसिद्धैश्च - மந்த்ரேதததேவதாயாஞ்ச ததாமந்த்ரப்ரதேதுகுரௌ । த்ரிஷுபக்திஸஸதாகார்யா ஸாஹிப்ரதமஸாதரம் ” என்னக்கடவதிதே.

(௨௯)

அவ;—முப்பதாம்பாட்டு;—தனக்கேபகஷிதமானஐஹிகா முஷ்மிக ஸகலவஸ்துக்களும் திருவஷ்டாஷ்டிப்ரதனுன வாசார்யனையென்றிராதவர்களோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை விடுகை மூஸ்த்ரவிஹிதமென்குறர்.

வ்யா;—(மாடும்) தனக்குபோக்யமான க்ஷீராதிகளையுண்டாக்குமலைவ யென்றாதரிக்கப்படும பசுக்களும் (மனையும்)போக (ஃX) ஸ்தாநமானக்ருஹமும். (கிளையும்) தங்களோட்டைகலவிதானே போக (ஃX) மாம்படியிருக்கும்பந்துக்களும்; இவைமற்றும் ஐஹிகமான போக்யவஸ்துக்களுக் கெல்லாமுபலக்ஷணம்.

(மறைமுனிவர் தேடுமுயர்வீடும்) வைதிகராய் பகவந்மநந ஸீரையிருக்குமவர்கள் ப்ராய்யமென்று விரும்பித்தேடப்படும தாய் கைவல்யமோக்ஷம்போலன்றிக்கே உத்க்ருஷ்டமானமோக்ஷமும். (செந்நெறியும்) அந்தமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கைக்குடல. எப்போருமர்ச்சிராதிமார்க்கமும். அன்றிக்கே, செந்நெறியென்று அந்தமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்கைக்குறுப்பான உபாயத்தைச் சொல்வோமாம்.

(பீடுடையவெட்டெழுத்தும் தந்தவனையென்றிராதாருறவை)கீழுத்தமானவையெல்லாம்ஸம்ஸாரவர்த்த(ஃ)கங்களுமாய், க்ஷுப்த்ரங்களுமான மந்த்ராத்ரங்களுள்போலன்றிக்கே ஸம்ஸார

திச ஞானஸாரம், நட-பா, வேதமொரு வ்யாக்யானம்.

மூ.—வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்தமெய்ப்பொருளும்

கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்

சரணாகதிதந்த தன்னிறைவன்தாளே

அரணுகுமென்னுமது.

(நக)

நிவர்த்தகமாகையாலே வந்தபெருமையையுடைய திருவஷ்டா
க்ஷரத்தைத் தந்தருளின வாசார்யனே யென்றிராதவர்களோ
டுண்டான ஸம்பந்தத்தை.

(விட்டிகைககண்ட்விதி) விடுகையாவது - ஸாஸ்த்ரவிஹி
தம் காணுங்கோளென்கை. இத்தால் அவர்களோட்டை ஸம்
பந்தம் அவஸ்யம்விடவேணு மென்றதாயிற்று.

“संस्कृतं सारं सारं सारं सारं । अथैवमैवमैवमैव
संस्कृतं सारं सारं सारं सारं - ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம்குருஷ்டாக்ஷ
ரப்ரதம்: இத்தேயவம்யேநமந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:”
என்னக்கடவதேறே,

(நட)

அவ;—முப்பத்தேதாரம்பாட்டு. ஸகலவேதாந்தர்க்கதமான
பரமார்த்தமும், ததுபப்ருப்ஹணங்களான ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்
லும துவும்ஸரணாகதிப்ரதனுஸ்வாசார்யன்திருவடிகளேரக்ஷக
மென்னுமது வென்கிறார்.

வ்யா;—(வேதமொருநான்கினுட்பொதிந்த மெய்ப்பொரு
ளும்) அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஆப்சகமமா
யிருக்கையாலே அத்விதீயமாய், ரிகாதிபேதத்தாலே சதுர்வித
மான வேதத்தினுள்ளே எட்டுப்புரியுமிட்டுக் கட்டிவைக்கு
மாபோலே சேமித்துவைத்த பரமார்த்தமும், இத்தால், வேத
மென்கையாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணத்தினு
டைய கௌரவமும், நான்கினென்கையாலே, அதுதன்னில் எங்
னேனுமொரு ப்ரதேஸத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதன்றிக்கே,
அநேகஸாகாருபமான வதுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் இதுவென்
னுமிடமும், உட்பொதிந்தவென்கையாலே - அதுதான்மேலெ
ழுச் சொல்லிப்பொருமதின்றிக்கே உள்ளேசேமித்துவைக்கப்
பட்டதென்னுமிடமும், மெய்ப்பொருளென்கையாலே—அது

தான் அர்த்தவாதருபமானதன்றிக்கே தத்வருபமான வர்த்தமென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(கோதில்மனுமுதல்நூல்கூறுவதும்) கோதில்லாத மந்வாதிலாஸ்க்ரங்கன் சொல்லுவதும். கோதில்லாமையாவது - குற்றமில்லாமை, அதாவது - அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகிற தோஷமில்லாமை. இது மனுவுக்கு விசேஷணமாதல், எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமாதல்; மனுவுக்கு விசேஷணமான போது(க)“यद्वैश्वसुनरसदृशैरुच्यते-யத்வைகிஞ்சமதுரவதத் தத்பேஷஜம்” என்றும்,(உ)“सर्वज्ञोऽसौऽस्यैश्वर्येणोऽस्यै-மந்வர்த்தவிபரிதாது யாஸ்மருதிஸ்ஸாநஸஸ்யதே” என்றும் சொல்லும்படியான அதினுடைய ப்ராமாண்ய கௌரவம் சொல்லுகிறது. எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமானபோது அவற்றினுடைய ஆபத்தமத்வம்சொல்லுகிறது. மனுமுதல் நூல்களாவன - மற்றுமுண்டான ஸாத்விகஸ்மருதிகளும், இதிறாஸபுராணங்களும், பாஞ்சராத்ராதிகளுமாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள். கூறுகையாவது - இவையெல்லாம் ஏககண்டமாக வேதஹ்ருதயமான வந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லுகை. வேதார்த்தத்தை விசதி கரிக்கையிறே இவற்றுக்குக்ருத்யம்.

(தீதில் சரணுகதிதந்த) தீதில்லாத சரணுகதியையுபகரித்த. அதாவது - அதிக்ருதாதிகாரத்வமும், அபாயபஹுளத்வமும், அப்ராப்தத்வமுமாகிறதோஷமின்றிக்கேயிருக்கிறசரணுகதியை. தரிதானுக்குச் சீரியரிதியைக்கொடுக்குமாபோலே உபகரித்த வென்கை.

“பிடுடை வெட்டெழுந்தும்த்தவனே” என்றார்கீழ்; இங்கே சரணுகதிதந்தவனென்றார்; கீழுதுபோலுமன்றிறே இது. நம்மாசார்யாகள் மற்றரஹஸ்யங்கனிரண்டிலு மர்த்தத்தைமறைத்து ஸப்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு போருவர்கள். இதிலர்த்தம்போலே ஸப்தத்தையும்றைப்பார்களென்னும்படி யிருப்பதொன்றாகையாலே, திவ்யமங்களனிக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நித்யமுக்த

ருக்கு ப்ராப்பமாயிருக்குமாபோலே முழுக்கூவாய் ப்ரபந்
னாவதிகாரிக்கு த்வயஸ்ரீமே ப்ராப்பமாயிருக்குமென்றே
நஞ்சியரருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற வற்றையிறே இவ்
னுக்கு உபகரித்தது.

(தன்னிறைவன்) தன்னுடையவாசார்யன். இறைவனென்றது - சேஷியென்றபடி. தன்னிறைவனென்கையாலே - ஸர்வஸாதாரணசேஷியான வீஸ்வரணப்போலன்றிக்கே தனக்கஸாதாரண சேஷியானவனென்கை. (தானே) அவனுடைய திருவடிகளோ. ப்ரதமபர்வத்தோபாதி சரமபர்வத்திலும் திருவடிகளேயிதே உத்தேசம். அவதாரணத்தாலே ஆதினுடைய ஸஹாயாரந்தரணரபேக்ஷயம்சொல்லுகிறது.

(அரணுகுமென்னுமது) ரக்ஷகமாமென்கிற வர்த்தமென்கை. அரணவது - ரக்ஷகம். தன்னிறைவெனென்றும், தாளையரணுகுமென்றும் ஸேஷித்வபரணயத்வங்களைச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யத்வம் அர்த்ததாஸ்வித்தம்தே.

[illegible]

மூ;—மானிடவனென்றும் சூருவைமலர்மகள் கோன்
தானுகந்தகோல முலோகமென்றும்—ஈனமதா
வெண்ணுகின்ற நீசரிருவருமே யெக்காலும்
நண்ணிடுவர் கீழாம்,நரசு. (5)

வ்யா;—(மானிடவனென்றும் குருவை) ஆசார்யனை மதுஷ்யயனென்றும்; அதாவது “ஸௌந்ரயணீயீஸி க்யூஷ்யகூர்யகஸௌஸீ-ஸாஸ்தாந்நாராயணோதேவஃ க்ருத்வாமர்த்த்யமயீம் ததும்” இத்தயாதிப்படியே தன்னைஸம்ஸாரத்தில் நின்று மெடுக்கைக்காக ஈஸ்வரன் மதுஷ்யருபங்கொண்டு வந்திருக்கிறானென்றறியாதே மேலெழுந்த வாகாரத்தைப்பார்த்து ஆசார்யனை மதுஷ்யனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (க) “யஸ்யஸௌஷ்யகஸீஸு ஸ்ரீஸௌஸ்தீஸுஸௌஸ்தீஸுஸௌஸ்தீஸுஸௌஸ்தீ - யஸ்யஸாஸ்தாந் பகவதிஜ்ஞாநதீபப்ரதேகுரௌ மர்த்த்யபுத்திஸ்ஸ்ருதம் தஸ்யஸர்வம் குஞ்ஜரௌஸாசவத்” என்று ஆசார்யனை மதுஷ்யனென்று நினைக்கிறவன்புத்தி அஸைப்புத்தியென்றும், அவன்கற்ற கல்வியெல்லாம் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும் ஸ்ரீபாகவதத்திலே சொல்லிற்றிறே.

(மலர்மகள்கோன் தானுகந்தகோலமுலோகமென்றும்)
ஸ்ரீயப்பதியானவன் தானுகந்தருளின் விக்ரஹத்தை லோஹ
மென்றும்; அதாவது—(2) “உமருகந்துகந்த வருவம்மின்னுருவ

(உ) தி-வாய்-அ-க-சு.

௫௮ ஞானஸாரம், உஉ-பா, மானிடவன் வ்யாக்யாநம்.

ம்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரானவர்களுகந்ததடியாக அவனுகந்து பரிக்ரஹித்துநிற்கிற அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்ருத விக்ரஹத் தோபாதிபாக ப்ரதிபத்திபண்ண வேண்டியிருக்க, மேலெழுந்த வாகாரத்தையேபார்த்து அதினுடைய உபாதாந நிருபணம் பண்ணுகை. “అపారాధానాం వైష్ణవైశ్చిత్తస్త్వమ్! మత్తయో ని పరీక్షయాన్తుల్యమాన్యున్” - அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்! மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ்துல்ய மாஹுர்மாநிஷிண:” என்று அர்ச்சாவதாரோபாதாந நிருபணத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷாஸமமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லித் திறே.

(சனமதா) ஹீநமாக. இப்படித்தண்ணியதாக வென்றபடி. (எண்ணுகின்றரீசர்) சிந்தியாநிற்கிறரீசர். இவர்களிற்காட்டில் தண்ணியரில்லையென்கை. அதாவது - ஆசார்யவிஷயத்தையும் அர்ச்சாவதாரவிக்ரஹத்தையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே தண்ணியதாக ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்கள் கர்மசண்டரீளரென்கை.

(இருவருமே) இவ்விருவரோடு துல்யபாபிகளில்லாமையாலே மேற்சொல்லுகிறவநர்த்தம் இவர்களிருவர்க்குமே யுள்ள தென்கை. (எக்காலும்) எல்லாக்காலத்திலும். காலதத்வ முள்ளதனையுமென்றபடி. (நண்ணிடுவர்கீழாநரகு) இதுக்கு மேல் பொல்லாததில்லையென்னும்படித் தண்ணியதான நரகத்தை ப்ராபிப்பர்களென்கை. எக்காலும் நண்ணிடுவரென்கையாலே நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும், நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாய்ச் செல்லுமாயிற்று. அன்றிக்கே, எக்காலும் கீழாநரகென்று * விடியாவெந்நரகான ஸம்ஸாரத்தைச் சொன்னபோது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்களென்றபடி.

విష్ణుర్వృషాకేష ஸ்ஹாஸ்கரீரீய: ! யோగుர்மஹம்
ஹாஸ்யஹ் நரகஸூத: - விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹ
பாவம் கரோதிய: | யோகூரௌமாதுஷம்பாவ முபௌநரகபா
திநௌ” என்கிற ப்ரஹ்மாண்டபுராணவசநம் இவ்வர்த்தத்
துக்கு ஸம்வாதமாக அதுஸந்தேயம். (௫௨)

ஞானஸாரம், நடந-பா, எட்டவிருந்த வ்யாக்யானம். ௫௯

மூ.—எட்டவிருந்தகுருவை யிறையன்றென்று

விட்டோர்பரணை விருப்புறுதல்—பொட்டெனத்தன்

கன்செம்பளித்திருந்துக் கைத்துருத்திரீர் தூவி

அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று. (௩௩)

அவ ; — முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. ஆஸந்நாயிருக்கிற வாசார்யனை அவமதிபண்ணிக்கைவிட்டு அதிதூரஸ்தனை வீஸ்வரணை அபேக்ஷித்ததஸையில் உதவுமென்று நினைத்து ஆசைப்படுவமன் அறிவுகேடனென்னுமத்தைத் த்ருஷ்டார்தமுநீகந வருளிக்கெய்குர்.

வ்யா;—(எட்டவிருந்தகுருவை) ஆஸந்நமாக விருந்தவாசார்யனை. அதாவது-சக்ஷரீக(௫)ம்யனாய்த் தனக்குவேண்டிய போது ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற வாசார்யனையென்கை.

(இறையன்றென்றுவிட்டு) ஸேஷியன்றென்றுவிட்டு, அதாவது - “சூரணுகதிதந்த தன்னிறைவன்தாளே” என்கிறபடியே தனக்கிறைவனாயிருக்க ஸஜாதீயபுத்தியாலே அவனிறையன்றென்றுவிட்டென்கை.

(ஒர்பரணை விருப்புறுதல்) பரனாயிருப்பானொருவனை விரும்புகை. அதாவது - ஸாஸ்த்ரகம்யனாய், அதிதூரஸ்தனாய், தனக்கணுகவரியனாயிருக்கும் ஈஸ்வரனை, ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் அநுஸந்தித்து அவனைலபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகையென்கை.

(பொட்டென) சடக்கென. (தன்கன்செம்பளித்திருந்து) தூங்குவாரைப்போலே தன்கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்து. மேல்வினாவது விசாரியாமலிருந்தென்றபடி. (கைத்துருத்திரீர் தூவி) விடாய்பிறந்தபோது உபஜீவிக்கலாம்படி துருத்தியிலே சேர்த்துத் தன்கரஸ்த்தமாயிருக்கிற ஜலத்தை நிலத்திலே உகுத்து.

(அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானற்று) மேககதமானஜலம் விடாய்க்கு உதவுமென்று நினைத்து ஆகாஸவர்த்தியாய் அதிதூ

௯௦ ஞானஸாரம், நட்ச-பா, பற்றுகுருவை வ்யாக்யாநம்.

மூ;—பற்றுகுருவைப் பரனன்றென விகழ்ந்து
மற்றோர்பரணை வழிப்படுதல்—எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட்டாரேனும்காசினியில்தாம்புதைத்த
அப்பொருள் தேடித்திரி வானற்று, (நட்ச)

சஸ்த்தமாயிருக்கிற அம்புதத்தைப் பார்த்திருக்குமவனைப் போலே, அவனைப்போலேயென்றது-அவன் செயலைப்போலேயென்றபடி; அல்லது விருப்புறுதலென்றதோடு சேராதிறே.

“चक्षुर्लक्ष्यं गुरुं चक्षुः स्यात् चक्षुः लक्ष्यं चक्षुः रीतिः । कर्णस्य चक्षुः स्यात् चक्षुः लक्ष्यं चक्षुः - சக்தூர்க்கம்யம் குரும்த்யக்த்வா பராஸ்தரகம்பந்துயஸ்ஸமரேத் । கரஸ்தமுதகம்த்யக்த்வாகநஸ்த மபிவாஞ்சதி ” என்றிவ்வர்த்தந்தான் பகவத் போதாயகந்ருத மானபுராணஸமுச்சயத்தில் ஆசார்யமாஹாதம்யப்ர கரணத்தில்சொல்லப்பட்டதினே. (நட்ச)

அவ;—முப்பத்து நாலாம் பாட்டு. அதிஸுலபனாய்த்தனக்குக்கைப்புருந்திருக்கிற வாசார்யனை அபரத்வபுத்தியாலே உபேகஷித்து, அதிதூர்லபனாய் அநேகயத்ரப்பட்டுக்கர்ணவேண்டும்படியிருக்கும் ஈஸ்வரனை அபேகஷித்த ஸமயத்தில் நமக்கு உதவுமென்று நினைத்து அதுவர்த்திக்கை அஜ்ஞானகார்ய மென்னுமதை இன்னமொருத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

வ்யா;—(பற்றுகுருவை) தன்னாலே பற்றப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனை, அதாவது-அதிஸுலபனாய்த் தனக்கேபேகஷிதமான தசையில் ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிற வாசார்யனையென்கை. (பரனன்றென விகழ்ந்து)“यस्य स्यात् चक्षुः लक्ष्यं चक्षुः - யஸ்யஸாக்ஷாத் பகவதி ஜ்ஞான தீபப்ரதேகுரௌ” என்று பகவதவதாரமாக பராஸ்தரம்சொல்லுகையாலே பரனாயிருக்கிறவனை, ஸஜாதீயபுத்தியாலே இவன் பரனன்றென்று அவமதிபண்ணிக் கைவிட்டு.

(மற்றோர்பரணை வழிப்படுதல்) வேறேயொரு பரணைவழிப்படுகை; அதாவது-அதிதூர்லபனாய்த் தன்கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே அநேகம் வருத்தப்பட்டுக் காணவேண்டும் படியிருப்பா

மு;—என்று மனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய்நாரணனும்
அன்றும் தன்னுரியன்பால் ன்பொழியில்—நின்ற
புனல்பிரிந்தபங்கயத்தைப் பொங்குகடர் வெய்யோன்
அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று, (௩௫)

ஞான வீரவரணைத் தனக்கு ரக்ஷகனும் போக்யனுமாக நினைத்
துத் தல்லாபார்த்தமாகவநுவர்த்திக்கை யென்கை. (எற்றே)
இவன் விட்ட விஷயத்துக்கும் பற்றின விஷயத்துக்குமுள்ள
நெடுவாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி விஷண்ணராய் என்னேயென்
கிறார்.

(தன்னைப் பொருள்விட்டு) வேண்டினபோது விநியோகம்
கொள்ளலாம் படி மடிச்சீலை யிலே கட்டித் தன் கையிலிருக்கிற தந்
த்தை அலம்பென்ற நினைவாலே விட்டு.

(ஆரேனும் காசினியில் தாம்புதைத்த) வெளிநிலத்திலன்
றிக்கே பூமிக்குள்ளே மற்றாரேனும் தாங்கள்புதைத்துவைத்த;
(அப்பொருள் தேடித்திரிவானற்று) அந்த தந்தைத்தான் லபி
க்கைக்குத்தேடித் திரியுமவன்போலே. இங்குமவன் செயல்போ
லேயென்றபடி. வழிப்படுதலென்றத்தோடு சேரவேணுமிதே.

“சுலபம்ஸ்யசுருத்தீத்ய ஈர்த்தம்யக்ஷாஸதீ । லபித்தீத்ய ஈநம்
மூஹீ நுபூஸ்வீபகிதீ - ஸுலபம் ஸ்வகரும்த்யக்த்வா தூர்ல
பம்ய உபாஸதீலப்தம்த்யக்த்வா தநம் மூடோகுப்தமந்வேஷ
திக்ஷிதள” என்னக்கடவதிறே, இந்தஸ்ஸோகத்திலே “க்ஷாஸதீ
உபாஸதீ” என்றது-ஆர்ஷம், உபாஸதீதெ யென்றபடி. (௩௪)

அவ ;—முப்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. ஆஸந்நமாய் ஸுலபமா
னஆசார்ய விஷயத்தைவிட்டு தூரஸ்தமாய் தூர்லபமான ஈஸ்வர
விஷயத்தை யாசைப்படுவார் அறிவிலிகளென்னு மத்தைத்ருஷ்ட
டாந்தத்வயத்தாலே தர்பிப்பித்தார்கீழ். ஆசார்யவிஷயத்தில்
ப்ரேமமற்றவனுக்கு ஈஸ்வரன் ஒருகாலமும் அநுகரஹம் பண்
ணன்; நிக்ரஹமே பண்ணுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக
வருளிச்செய்கிறார்களில்,

வ்யா ;—(என்றும்) எல்லாக்காலத்திலும். (அனைத்துயிர்க்கும்) எல்லாவாத்மாக்களுக்கும். (நரஞ்செய்நாரணனும்) தண்ணளி பண்ணுநிற்கும் ஸர்வேஸ்வரனும். நாரணனுமென்றது - (க) “உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கிறபடியே ஸைலாத்மாக்களோடும் அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுடையவனாகையாலே ஸர்வவத்ஸலனென்று தோற்றுகைக்காக. (அன்றும்) நிக்ரஹத்தைப் பண்ணுநிற்கும். அன்றுதல் - சீறுதல்.

(தன்னுரியன்பாலன்பொழியில்) தன்னுசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றால். அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே இறையன்மென்றும் பரனன்மென்றும் நினைத்துத் தானவனைவிடும்படி தத்விஷயப்ரேமம் குலையிலென்கை.

(நின்ற புனல்பிரிந்த பங்கயத்தை) உத்பத்தியேதுடங்கித் தனக்குதா(ந)ரகமாகப் பற்றிநின்ற ஜலத்தைவிட்டகன்ற தாமரையை. (பொங்குசுடர் வெய்யோன்) கிளர்ந்த தேஜஸ்ஸையுடையனாய், உஷ்ணகிரணனாவாதித்யன். அதாவது - (உ) “செங்கமலமந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோர்க் கல்லாலராவால்” என்கிறபடியே நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் என்றுமொக்கத் தன்னுடைய கிரணங்களாலே அதுக்குவிகாஸத்தைச் செய்து கொண்டு போருமவனென்கை.

(அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று) நெருப்பையுமிழ்ந்து தான் அதை யுலர்த்திவிடுமாபோலையென்கை. இத்தால் நீரைப்பிரியாமல் நிற்குங்காலத்தில் தாமரையை அலர்த்தக் கட்டவ வாதித்யன்னுனே நீரைப் பிரிந்தகாலத்தில் நெருப்பையுமிழ்ந்து அதையுலர்த்திவிடுமாபோலே. ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாமல் நின்றகாலத்திலே என்றுமொக்க அதுக்ரஹஸீலனாய் இவன்ஸ்வரூபத்தை விகலிப்பிக்கும் ஈஸ்வரன்னுனே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் நிக்ரஹஸீலனாய் இவன் ஸ்வரூபத்தை ஸங்கோசிப்பித்து விடுமென்றதாயிற்று.

“नानाविधैः विकृतियुक्तैः प्रसृतैः स्रुतैः । कल्पं
सुखाद्वैतं ईश्वरवैतन्यैः- नारायणोपि विक्रुतिमयाति

ஞானஸாரம், ௩௬ பா, வில்லார் வ்யாக்யாரம். ௬௩

மூ.—வில்லார்மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்பொற்குன்றுமுதல்
செல்லார்பொழில் சூழ்த்திருப்பதிக—எல்லாம்
மருளாமிருளோட மத்தகத்துத்தன்தாள்
அருளாலே வைத்தவவர். (௩௬)

குரோ: ப்ரத்யுதஸ்ய தூர்ப்புத்தே: கமலம்ஜலாதபேதம் ஸோஷ
யதிரவீரந்தோஷயதி” என்னக்கடவதிறே. (௩௭)

அவ;—முப்பத்தாரும்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்
ய ப்ரேமமுடையவனாய் யிருக்குமவனுக்கு ஸகலதிவ்யதேஸங்க
ளும் தன்னுசார்யனே யென்கிறார்.

வ்யா;—(வில்லார்மணிகொழிக்கும்) தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்
துள்ள ரத்நங்களைத் திருவருவிகளானவை கொழித்தெறடா
நிற்கும். வில்லாவது - தேஜஸ்ஸு. ஆர்தல் - மிகுதி. * பன்
மணி நீரோடுபொருதுருளும் கானமுடைய வேங்கடமிதே.

(வேங்கடப்பொற் குன்றுமுதல்) திருவேங்கடமென்கிற
திருநாமத்தைபுடைத்தாய் ஸர்வைஸ்ஸப்ருஹணீயமான திரு
மலை தொடக்கமாயுள்ள. (செல்லார்பொழில்சூழ்) உயரத்தி
னதிரயத்தாலே மேகங்கள்வந்து படியும்படியிருக்கும் பொ
ழில்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. செல் - மேகம். ஆர்தல் -
படிதல், (திருப்பதிகளெல்லாம்) உகந்தருளின நிலங்களான
திவ்யதேசங்களெல்லாம்.

(மருளாமிருளோட) அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது அதிஸ்ரீக்ர
மாகப் போம்படியாக. (மத்தகத்துத் தன்தாளருளாலே வைத்
தவவர்) ஸிஷ்யன் ஸிரஸ்விலேதம் முடையதிருவடிகளை ஹேத்
வந்தரங்களாலன்றிக்கே க்ருபையாலேவைத்தருளின ஆசார்ய
ரானவவரென்கை. அர்ச்சாஸ்தலங்களைச் சொன்னவிது - பரவ்
யூஹாதிஸ்தலங்களுக் கெல்லாமுபலக்ஷணம். பரவ்யூஹாதிபஞ்ச
ஸ்தலமும் ஆசார்யனே யென்றிருக்கக் கடவனென்னுமத்தை
(க) “பாட்டுக்கேட்குமிடம்” என்றுதொடங்கிப் பிள்ளைலோகா
சார்யருளிச்செய்தாரிதே.

(௧) ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

௧௪ ஞானஸாரம், டீஎ-பா, பொருளும் வ்யாக்யானம்.

மூ;—பொருளுமுயிரு முடம்பும் புகலும்

தெருளும் குணமும் செயலும்—அருள்புரிந்த
தன்னுரியன் பொருட்டாச்சங்கற்பம்செய்பவர்நெஞ்சு
எந்நாளும் மாலுக்கிடம். (௩௭)

“கீழைகருணையுந் தூய்மைவாயுந் தீயுந்
கூர்ச்சுந் தீயுந் - யேவைவகுருணையுந் ந்யாஸவித்யாப்ரதீ
யதே ! தஸ்யவைகுண்டதுக்தாப்தித்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸி”
என்கிறவசநம் இதுக்கு ஸம்வாதமாக வதுஸந்தேயம். (௩௮)

அவ;—முப்பத்தேதழாம்பாட்டு. அர்த்தப்ராணஸாராதிக
ளெல்லாம் ஆசார்யஸேஷமாக வதுஸந்தித்திருக்குமவர்கள்
நெஞ்சு, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தாந மென்கி
றார்.

வ்யா ;—(பொருளும்) தனக்குண்டானவர்த்தமும். (உயி
ரும்) தன்னுடைய ப்ராணானும். (உடம்பும்) தன்னுடையஸாரீ
மும். (புகலும்) தன்னுடையக்ருஹமும். (தெருளும்) தன்னு
டைய ஜ்ஞானமும் (குணமும்) தன்னுடையஸமாதிகுணங்களும்
(செயலும்) தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்திகளும். இவையெல்லா வந்
தையும்.

(அருள்புரிந்ததன்னுரியன் பொருட்டா) ஒருவேறுதவின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தே க்ருபையைப்பண்ணித் தன்னையங்கீ
ரித்த தன்னுடைய வாசார்யன் பொருட்டாக, தச்சேஷமாக
வென்றபடி. (சங்கற்பம் செய்பவர் நெஞ்சு) ஸங்கல்பம் பண்
னுமவர்கள் நெஞ்சு, அப்படி ஸங்கல்பித்திருக்குமவர்க ளுடை
யஹ்ருதய மென்றபடி.

(எந்நாளுமாலுக்கிடம்) எல்லாக்காலமும்ஸர்வேஸ்வரனுக்
குவாஸஸ்தாநம். இவன்ஸகலமும் தன்னாசார்யனுக்குச் சேஷ
மென் னுஸங்கல்பித்து (க)“தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்க, அவ
ன் இவனுடையஹ்ருதயத்தைத் தானாதரித்துக் கொண்டிருக்கு
மாயிற்று.

ஞானஸாரம், நடா-பா, தேனார்கமலம் வ்யாக்யாநம். சி.ஸ்ரீ

மூ.—தேனார்கமலத் திருமாமகன் கொழுநன்

தானே குருவாகித் தன்னருளாள்— மானிடர்க்காய்

இந்நிலத்தேதேதான் ஸ்தலால் யார்க்குமவன் தாளிணைபை

உன்னுவதே சாலவறும்.

(12-9)

[illegible]

(५६)

அவ;—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆசார்யவைவவத்தை பஹுவிதமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அதெல்லாம் தகுமென் கைக்காக ஆசார்யன் பகவதவதாரமென்னுமத்தை ப்ரகாஸிப் பித்து,இப்படியி ருக்கையாலே எல்லார்க்கும்அவந்திருவடிகளை அதுஸந்திக்குமதே மிகவுமதுருபமென்று இவ்வர்த்தத்தை நிக மிக்கிறார்.

வ்யா:—(தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்) தன்னோ
ட்டைஸ்பர்ஸுத்தாலே எப்போதுமொக்க செவ்விபெற்றிருக்
கையாலே மதுஸம்ருத்தி மாறாதாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாந
மாகஷ்டையளாய் ஸ்ரீயென்று திருநாமமாயிருக்கும் பெரிய
பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாவன். (தானே) ஸ்ரீயபேதியா
கையாலே ஸர்வாதிகுணாதானே, (குருவாகி) திவ்யரூபத்தை
மறைத்து மதுஷ்யரூபங்கொண்டு ஆசார்யனாய்.

இதுக்கடியென்னென்னில், (தன்னருளால்) தன்னுடைய க்ருபையாலே, ஹேதவந்தரயில்லையென்கை. இப்படி அவதரிக்கிறது தானாருக்காகவென்னில்; (மானிடர்க்காய்) ஸாஸ்த்ர வஸ்யமான மதுஷ்யஜர்மத்திலேபிறந்து உபதேசாதிகளாலே திருத்தினால் திருந்தி உஜ்ஜீவிக்மைக்கு யோக்யரான வாத்மாக் களுக்காக,

சு.சு. இனஸாரம், நுகு-பா, அலகைமுலை வ்யாக்யாநம்.

மு;—அலகைமுலை சுவைத்தாற்சன்பரடிக்கன்பர்
திலதமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றில் துதியாகும் தூற்றூதவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையேயாம்.

(五五)

(இந்நிலத்தேதோன்றுதலால்) ப்ரணை விழுநதகிணற்றிலே
யொக்கக்குதிக்கும் தாயைப்போலே இவர்கள் ஸம்ஸாரார்ண
வமக்நராய்க்கிடக்கிற இந்தப்பூமியிலே அவதரிக்கையால். (யார்
க்கும்) வர்ணபேதத்தாலும், ஆஸ்ரமபேதத்தாலும் ஸ்தரீபிருஷ
பேதத்தாலும் பலவகைப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாக்களெல்லார்க
ளும்.

(அவன் தாளிணையை புன்னுவதே) ஸேஷியாய் ஸரண்ய
னாய், ப்ராப்யனாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளிரண்டையுமுத்
தேஸ்யமாகவும் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் அநுஸந்தித்திரு
க்குமதே. அவதா (ஓ) ரணத்தாலே இத்தொழியமற்றொன்றுமேவண்
டாவென்கை. (சரஸுறும்) மிகவுமுறும். உறுகை-சேருகை.
இத்தால் மிகவும்ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமென்கை.

[illegible]

(B-2)

அவ;—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு;—இவ்வாசார்யவைபவம
நிந்து இவ்விஷயத்திலுந்து நீற்பாரேற்றமறிவார்தீரோடு
ஐஞானோ? அதறியாதலெளகிகர் “ பகவத்விஷயத்திலுங்காட்
டிவ்விஷயமே உத்தேச்யமென்றுப் பற்றித்திரியாநின்றார்” என்
றுபழிதூற்றுவுர்களாகிலோ வென்ன; இதுபகவத்விஷயத்திலுண்
நிற்பாரெல்லார்க்கு மொக்குமிறையென்று பார்த்துத் தவி

சுஅ ஞானஸாரம், ௪௦-பா, அல்லிமலர் வ்யாக்யாநம்.

மூ;—அல்லிமலர்ப்பாவைக்கன் பரடிக்கன்பர்

சொல்லுமனிகுருதியாம்—நல்ல

படியாம் மனுநூற்கவச்சரிதை பார்வை

செடியார் வினைத்தொகைக்குத் தீ.

(௪௦)

அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானுள்

திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானு ரருளிச்செய்த

ஜ்ஞானஸாரம் முற்றிற்று.

வதிகாரிகளை, லோகஸங்க்ரஹாதிகளுக்காக மேலெழச்செய்து
கொண்டுபோருமாசாரங்களைக்கண்டு அவையடியாக நல்லவர்க
ளென்று புகழில், அது-இவர்களதிகாரத்துக்குச் சேராமையா
லே புன்மையேயாய் விடுமென்கை. புன்மை-பொல்லாங்கு,
நிந்தையென்றபடி.

“नृणां दुष्टां विदुः श्रेष्ठानां सुखं दुःखं । अज्ञानां
दुष्टां विदुः श्रेष्ठानां - ந்யாஸவியைக நிஷ்டாநாம்வை
ஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம் | ப்ராக்ருதாபிஸ்துதிர்நிந்தாநிந்தா
ஸ்துதிநிதில்ம்ருதா” என்னக்கடவதிறே. (௩௯)

அவ;—நாற்பதாம்பாட்டு. இப்படியானாலும் இவர்களு
டைய சொல்வும் செயலும் நாட்டார்க்குப் பொருந்தாமை
யாலே அதுதன்னையிட்டுப் பழிக்கலோவென்ன, இதுப்ரதம
பர்வநிஷ்டர்க்கு மொக்குமிதே யென்றுபார்த்து ஸாமான்யேந
பாகவதர்களுடைய உக்திவ்ருத்திகடாகூங்குளினுடைய வைப
வத்தைச் சொல்லி இப்ரபந்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

(அல்லிமலர்ப்பாவைக்கன்பரடிக்கன்பர்)(௧)“கோலமலர்ப்
பாவைக்கன்பர்” என்று இதவே நிரூபகமாகச்சொல்லி ஸம்
போதிக்கும்படித் தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாகவுடையபெரி
யபிராட்டிவிஷயத்தில் ப்ரேமபுக்தனுபிருக்கு மீஸ்வரன் திரு
வடிகளில் ப்ரேமமே நிரூபகமாம்படியிருக்கும் பாகவதர்கள்.

(௧) தி-வாய்-௪௦-௧௦-௭

(சொல்லுமவிடுகுதியாம்) விநோதமாய்ச்சொல்லும் வார்த்தை வேதார்த்தமாயிருக்கையாலே அபௌருஷ்யமாய் நித்யநிர்ஜோஷமாய் ஆப்ததமமாயிருக்கும் வேதத்தோபாதி ப்ரமானமாய்ப் பரிக்ரஹிக்கலாயிருக்கும்.

(நல்லபடியாம் மதுநாற்கவர்சரிதை) அவர்கள் சரித்ரமானது - தர்மஸாஸ்த்ரங்களில் தலையாய ஸ்தாசாரப்ரதிபாதகமாயிருக்கும் மாநவஸாஸ்த்ரத்துக்கு, இத்தைக்கொண்டோ இது சொல்லிற்றென்னும்படி நன்றானமூலமாயிருக்கும். படியாவது - தன்னைக்கொண்டு தனக்குப்போலியானது செய்யலாம்படி மூலமாயிருக்குமதிறே.

(பார்வை செடியார்வினைத்தொகைக்குத்தி) அவர்களுடைய கடாசூதமானது, தூறுமண்டிக்கிடக்கிற கர்மஸமுஹத்துக்கு அச்சநிபோலே நாஸகமாயிருக்குமென்கை அதாவது - இவர்களுடையகடாசூதம் - ஸ்வவிஷயமானவர்கள்கர்மத்தை நிஸ்பேஷமாகப் போக்குகையாலேஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்குமென்றதாயிற்று.

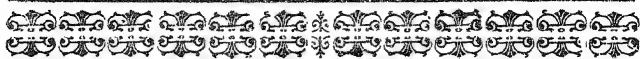
“சேதஃ ப்ரஹ்மணஃ ஸ்வேதஃ ப்ரஹ்மணஃ । ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ - வேதஸாஸ்த்ரதாரூடாஃ ஜ்ஞானகட்கதாரத்தினாஃ । கர்மார்த்தமபியத்ப்ரபு ஸ்வதர்மஃ ப்ரமோமதஃ” என்றும் “வாஸதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யான்யே வசரிதானிவை । தான்யேவதர்மஸாஸ்த்ரானித்யேவம் வேதவிதோவிதஃ” “ஸ்வேதஃ ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ - வாஸதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யான்யே வசரிதானிவை । தான்யேவதர்மஸாஸ்த்ரானித்யேவம் வேதவிதோவிதஃ” “ஸ்வேதஃ ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ ப்ரஹ்மணஃ - வாஸதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யான்யே வசரிதானிவை । தான்யேவதர்மஸாஸ்த்ரானித்யேவம் வேதவிதோவிதஃ” என்றும் இதிலுறாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்ட வசநங்கள் இப்பாட்டிற் சொன்னவர்த்தத்துக்கு ப்ரமானமாகவதுஸந்தேயங்கள். (௪௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரிய ஜீயரூபிச்செய்த

ஜ்ஞானஸாரவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

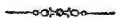

ஸ்ரீமதோரமாநுஜாயநமஃ.

அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானாரருளிச்சேய்த

ப்ரமேயஸாரம்.

இதற்கு விசதவாக்கிகாமணியான

ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளருளிச்சேய்த வ்யாக்யாநம்.

தனியன்.

நீங்காமலென்றும் கினைத்துத் தொழுமின்கள் நீணிலத்தீர்
பாங்காகநல்ல பிரமேயசாரம் பரிந்தளிக்கும்

பூங்காவளம் பொழில்சூழ புடைவாமும் புதுப்புளிமன்
ஆங்காரமற்ற வருளாள் மாமுனியம்புதமே.

அவதாரிகை.

ஸகலஸாஸ்த்ர நிபுணராய் தத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாத்
ம்யவிதக்ரேஸரராய், ஸமஸ்தஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந காம
ராய், தம்மை அடியிலே அங்கீகரித்தருளின எம்பெருமானார்
திருவடிகளிலே சிரகாலம் ஸேவைபண்ணி தத்வஹித புருஷா
ர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் சுரமபர்வபர்யந்தமாக அவரருளிச்
செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் அருளாளப்பெருமா
ளெம்பெருமானார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஸம்ஸாரி
சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸகலஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஓரொரு
ப்ரதேஸத்திலே தாத்பர்யரூபேண ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே
ஸகலர்க்கும் அறியவரிதாம்படியிருக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களை
ஸங்க்ரஹித்து ஜ்ஞாநஸாரமாகிற ப்ரபந்தமுகேந வருளிச்செ
ய்து தலைக்கட்டினவநந்தரம் ஸகலஸாஸ்த்ர் ஸங்க்ரஹமாகை
யாலே ப்ரமாணஸாரமான திருமந்தரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிற ப்ரமேயங்களில் ஸாராம்ஸத்தை ஸங்க்ரஹித்து இப்ப்ர
பந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார். ஆகையிதே இப்ப்ரபந்தத்
துக்கு ப்ரமேயஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

சுஉ ப்ரமேயஸாரம், க-பா, அவ்வானவர்க்கு வ்யாக்யாநம்,

ஆகையால் தத்ஸாதர்மயத்தாலும், தத்ஸம்பந்தப்ரயுக்த ததை
க்யத்தாலும் ஆசார்யனை உகாரவாச்யனென்கிறது.

எம்பெருமானார் ஒருநான் உகப்பிலே முதலியாண்டானுக்
கு அருளிச்செய்ததாக அவருடைய குமாரநானகந்தாடையான்
டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்த வர் தத்ஸிஸேஷங்கனெல்லாம்
ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரணவஸங்க்ஷமாபித ப்ரபந்தத்திலே ஆசார்
யனை உகாரவாச்யனாகச் சொல்லாநின்றதிறே. இவரும் எம்பெ
ருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்தவராகையாலே அவரருளிச்
செய்யச்சேட்டிருக்கும்து கொண்டிதே இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்
படியருளிச்செய்தது.

(அடிமையென்றுரைத்தார்) சேஷமென்றருளிச்செய்தார்;
ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை (ஃ) கடகக்ருத்யமிதே. ஈஸ்வர
ன்சேஷ்யாய் இத்தலை சேஷமாயிருந்தாலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை
ஆசார்யன் உபதேஸுத்தாலே உணர்த்தினபோதிறே இவனுக்கு
ப்ரகாசிப்பது, ஆகையாலே; அவ்வானவர்க்கு மவ்வானவமெல்
லாம் அடிமையென்று உவ்வானவர் உரைத்தாரென்கிறார்.

(இவ்வானுகேட்டிருப்பார்க்கு) இதுதான் உபதேஸாகம்யமா
கையாலே இப்ப்ரகாரத்தை உபதேஸமுதத்தாலே கேட்டு, தந்
நிஷ்டராயிருப்பார்க் கென்கிறார்.

(ஆனென்று கண்டிருப்பார்) அதாவது-அப்படியிருப்பார்
க்குஸேஷமென்று தங்களை தர்ஸித்திருக்கு மவர்களென்னைக்
கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வம் தத்தாஷ்டையான பாகவத
ஸேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கையாலேயிதே இவரிப்படியருளிச்
செய்தது, திருமந்தர்த்தல்பதக்யத்தாலும்ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
அந்நயார்ஹஸேஷத்வ அந்ந்ஸரணத்வ அந்ந்யபோக (ஃK)
ஸ்வங்களாகி உகாரதர்யமும் ததீபாந்வய பர்யந்தமாயிறே
யிருப்பது, இதுதான் மூன்றுபகுத்திலும் ஆர்த்தமாகவருமித்த
னையிறே, ஆகையாலே இப்பதத்திலார் ததமாக ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிறவித்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ஆக இப்படித்தந்த
னைத்ததியஸேஷத்வபர்யந்தமாக தர்ஸித்திருக்குமவர்கள்.

ப்ரமேயஸாரம், உ-பா, குலமொன்று வ்யாக்யாநம். எங்

மூ;—குலமொன்றுயிர் பலதங்குற்றத்தாலிட்ட
கலமொன்று காரியமும்வேறும்—பலமொன்று
காணமைகாணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள்
பேணமை காணும் பிழை.

(உ)

(மீட்சியில்லா நாட்டிருப்பாரென் றிருப்பன்நான்) புராவ்
ருத்தியில்லாத திருநாட்டிலேபோய் அடியார்கள் குழாங்களு
டன் கூடியிருக்கும்வார்களென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருப்பன்
நான். நானென்கையாலே ஸ்வப்ரதிபத்திவிசேஷத்தையருளிச்
செய்கிறார்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ஸர்வஜ்ஞராய்
பரமாப்தராயிருக்கையாலே தாமறுதியிட்டதே அர்த்தமென்று
லோகம் பரிக்ரஹிக்கும்படியான மதிப்பராகையாலே யிறே
“என்றிருப்பன் நான்” என்றருளிச்செய்தது.

(க)

அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. மகாரவாச்பரியில் பத்த (ஐ)
சேதநரானவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் ஒழுக்கறமல் செல்லுகைக்கடி
ஸதா (ஈ)சார்ய ஸமாஸ்யணமில்லாமை யென்கிறார்.

வ்யா;-(குலமொன்று)நிருபாதிசமாய் நித்யமாயிருக்கும் குல
மொன்று. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வம்; தொண்டக்கு
லமிறே. (உயிர் பல) ஆத்மாக்களநேகர்-அதாவது-அந்தசேஷத்
வாஸ்யமான வாத்மாக்கள் அஸங்க்க்யாதரென்கை. (தங்குற்
றத்தாலிட்டகல மொன்று) அதாவது-தாங்கள்பண்ணின புண்ய
பாபரூபகர்மமடியாகத்தங்களை ஈஸ்வரனிட்டிவைத்தஸரீரமாகிற
கலமொன்றென்கை. தங்குற்றத்தாலிட்டகலமொன்றென்கையா
லே-ஈஸ்வரன் இவ்வாத்மாக்களை ஸரீரத்திலிடுவது அவ்வவருட
யகர்மங்களை யாராய்ந்து அதுக்கீடாக வென்னுமிடம் சொல்லு
கிறது. கலமொன்றென்றது-தேவாதிஜாதி பேதத்தாலும் தத்த
தவார்தரபேதத்தாலும் அநேகமாயிருந்ததேயாகிலும் எல்லாம்
ப்ருக்ருதிபரிணாம ரூபமென்னுமதில் பேதமில்லாமையாலே.

(காரியமும் வேறும்) அந்ததேஹபரிக்ரஹத்தால் கொள்
ளும் கார்யமும்(இ)நிர்நமாயிருக்கும். காரியமாவதுதான்கர்மப
லாநபவமிறே. அது - வேறுகையாவது-புண்யபலாநபவமும்,

எசு ப்ரேமபஸாரம், ஈ-பா, பலங்கொண்டு வ்யாக்யாநம்.

மு;—பலங்கொண்டு மீளாத பாவமுளதாகில்

குலங்கொண்டு காரியமென்கூறீர்—தலங்கொண்ட

தாளிணையானன்றே தனையொழிந்த யாவரையும்

ஆளுடையானன்றே யவன்.

(ஈ)

பாபபலாதுபவமும், உபயபலாதுப வமாய்க்கொண்டு வேறுபட்டிருக்கை. காரியமுமென்றது-குலமொன்றாயிருக்க உயிர்பலவா னப்போலே, குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்றாயிருக்க தத்தார்ய மானபலாதுபவமும் பலவகைப்பட்டிருக்கு மென்று நினைத்து, சேஷத்வமேகுலமானவாத்மாக்களுக்கு புண்யபாபரூபகர்ம ஸம்பந்தமும், அதடியானதேஹபரிக்ரஹமும், அதின்கார்ய மான ஸுகதுக்காதுபவமும், இப்படி ஒழுக்கறாமல் நடப்பா னேனென்னுமாகாங்கைக்ஷயிலேயருளிச் செய்கிறார்மேல்.

(பலமொன்றென்று துடங்கி) அதாவது-ஒராத்மாவை அங்கீகரிக்குமளவில் க்ரா(ஈ)திராப பூஜைகளாகிறபலமொன்றில் கண்வையாதே இவ்வாத்மாவின்னுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜந மாகவியேஷைகடாக்கத்தைப் பண்ணும் நினைவையுடையனான வாசார்யனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயியாமை காணுங்கோள் ஸம்ஸாரம் அவிச்சி (ஈ) ந்ரமாய்ச்செல்லுகைக்கடியான குற்ற மென்கை. பலமொன்று காணுமைகாணும் கருத்தாரென்கை யாலே-ஆசார்யவைபவம் சொல்லுகிறது. திருத்தான்கள்பேணு மை யென்றவிடத்தில், பேணுகையாவது-விரும்புகையாய், பே ணுமையாவது-விரும்பாமையாகையாலே ஆஸ்ரயியாமையைச் சொல்லுகிறது. பிழை-குற்றம்.

(உ)

அவ;—முன்றும்பாட்டு;-ப்ரயோஜநாந்தரப்ராவண்யம் நட க்குமாகில் சேஷத்வமாகிறகுலங்கொண்டு என்னப்ரயோஜநம்; திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் தத்தாலத்திலே ஸ்வவ்ய திரித்த ஸமஸ்தாத்மாக்களையும் ஸ்வயேஷமாகவுடையவனன் றேவென்கிறார்.

வ்யா;—(பலங்கொண்டு மீளாதபாவமுளதாகில்) ஐஸ்வர்யா திகளிலேதேனுமொருபலத்தைக் கைக்கொண்டு, வேண்டாவெ

ப்ரமேயஸாரம், நட-பா, பலங்கொண்டு வ்யாக்யாரம். எந்

ன்றுலும் அதில்கின்னுமீளாமல் பற்றிக் கும்படியானபாபமுண்
டாயிருக்குமாகில். அன்றிக்கே, பாவமென்றது-பா(ஷ)வமென்
றபடியாய், பலத்தைக்கொண்டு இதில் நின்றும் மீளாமல்பற்றி
நிற்கும்படியான நினைவுண்டாயிருக்குமாகி லென்னவுமாம்,(குல
ங்கொண்டு காரியமென்கூறிர்) ப்ரயோஜநாந்தரருசி கிடக்குமா
கில், ஈஸ்வரன் இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் துவக்கறுத்துத்
தன்திருவடிகளில் வாங்காமையாலே ஸேஷத்வமாகிற குலத்
தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு சொல்லுங்கோளென்கை. அது
வென்? ஸேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானால் இவன் நம்முடையவனெ
ன்ற பிமாநித்து ஈஸ்வரன் காரியம் செய்கைக்குடலாகாதோ
வென்கிற ஸங்கியிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல்.

(தலமென்று துடங்கி) (தலங்கொண்டதானினையான்) பூமி
யும் உபரிதநலோகமுமான ஸகலஸ்தலத்தையும் அளந்து கொ
ண்டதிருவடிகளிரண்டையு முடையவன். (அன்றே) அப்படி
யளந்துகொண்டவக் காலத்தில்.

(தனையொழிந்த யாவரையும் ஆளுடையானன்றேயவன்)
தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களையும் தனக் கடிமையாகவுடை
யவனன்றேவவனென்கை.இத்தால்திருவுலகனந்தருமினபோது
எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து அப்போதே எல்லா
ரையும் தனக்குச் சேஷமாக்கிக்கொண்டானை நினைத்துஸந்
துஷ்டனாய் நின்றவன், இத்தைவரையாக இவ்வாத்மாக்களைஸம்
ஸாரத்தில் நின்றும் எடாதிருக்கிறது இவர்களுடைய அந்யபர
தையுறத்தினையும் பார்த்திதே. ஆகையால் இவன் தனக்குச்சே
ஷத்வமுண்டானாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையற்றவொழிய
இவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் அவனெடாமையாலே ப்ரயோ
ஜநாந்தரருசி கிடக்கவுண்டான ஸேஷத்வஜ்ஞாநந்தா லென்ன
ப்ரயோஜந முண்டென்றதாயிற்று.

ஆக, மூன்றுபாட்டாலே ப்ரணவார்த்தத்தையருளிச்செய்
தார். இனிமேல் நாலுபாட்டாலே நமஸுபத்தார்த்தத்தையருளிச்
செய்கிறார். நமஸ்ஸுங்கர்த்தம் அந்யஸரணத்வமிதே; அதுக்கு
உபயோகிப்பான அர்த்தவிஸேஷங்கோயுப்பாதித்தருளுகிறார். (ந)

எசு ப்ரமேயஸாரம், ச-பா, கருமத்தால் வ்யாக்யாரம்.

மூ;—கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே

தருமத்தாலன்றி யிறைதாள்கள்—ஒருமத்தால்

முந்நீர்கடைந்தானடைத்தான் முதல்படைத்தான்

அந்நீரமர்ந்தானடி.

(சு)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ஸேஷியானவன் திருவடிகளைத்தா
னே தருகையாலொழிய உபாயந்தரங்களால் காணவிரகுண்
டோ வென்கிறார்.

வ்யா ;—(கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும்வகையுண்டே)
அதாவது-கர்மயோகத்தாலும், ஜ்ஞானயோகத்தாலும், பக்தியோ
கத்தாலும் காணும் ப்ரகாரமுண்டோவென்கை. ஞானத்தாலெ
ன்கிறவிதிலே பக்தியும் சொல்லுகிறது. “ஐக்ஷிஷ்ணுஸீஷ-பக்தி
ஸ்சஜ்ஞாநவிஸேஷஃ” என்கிறபடியே அதுதான் ஜ்ஞாநவிஸேஷ
மாகையாலே.(சு) “கர்மஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷ - கர்மணைவ
ஹிஸம்வரித்திமாஸ்திதா ஜநகாதயஃ” என்றும்(உ) “ஸீஷஸீஷஸீஷ
ஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷ - நஹிஜ்ஞாநேநஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹவித்ய
தே” என்றும் (ஈ) “ஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷ -
ஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷஸீஷ - மர்மநாபவமத்பக்
தோமத்யாஜீமாந்மஸ்குரு| மாமேவைஷ்யவியுத்த்வைவமாத்
மாநம் மத்பராயணஃ” என்றும் கர்மாதிகளில் ஒரொன்றை பகவத்
ப்ராப்திஹேதுவாகச் சொல்லாநிற்கும்; இவற்றால் காணும்வகை
யுண்டோ வென்று இவரருளிச்செய்தது, இவற்றினுடைய ஸ்வ
ரூபத்தையும் பகவத்வைபவத்தையும் தெளியக்கண்டவராகை
யாலே. இவைபலவ்யாப்தமாய்ப்போருகிறது - ப்ரபத்தி இவற்
றுக்கங்கமாய்நின்று கார்யம்செய்து கொடுக்கையாலே யென்று
கருத்து.

(தருமத்தாலன்றி யிறைதாள்கள்) அதாவது - ஸேஷியான
வன் திருவடிகள் தானேதருகையாகிறவற்றாலொழிய வென்ற
படி. இறையென்றுப்ரதம பதத்திற்சொன்ன அகாரவாச்யனை
ஸேஷியைச் சொல்லுகிறது. தாள்கள் தருமத்தாலன்றி யென்
றது-திருவடிகளே உபாயமென்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே.

(சு) கீதை-ஈ-உ௦. (உ) கீ-

(ஈ) கீ.க. டச.

६

(ஒருமத்தால் முந்நீர்கடைந்தான்) தூர்வாஸ ஸாபோபஹத
ராய் வந்துஸரணம் புகுந்த இந்ந்ராதிசுருக்காக மந்தமபர்வதயா
கிற ஒருமத்தாலே ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத ஜலஸம்ருத்
தையுடைய கடலைக் கடைந்தவன்.

(முதல் படைத்தான்) கரணகளேபரவிது(ஓ)ராய், போக
(ஓ) மோகூதராய் ராய்க்கிடந்தலம்ஸாரிசேதநரை கரணக
ளேபரப்ரப்தியலே போக(ஓ) மோகூதபாகி(ஓ) களாக்ருகை
க்காக, (எ) “அவயி ஸ்ரீஷா-அபவவஸி ஸர்ஜாவதௌ” என்கிறபடி
யே ஆதியிலே ஜல சத்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன்,

(அடி) அவனுடைய திருவடிகளை. இத்தால் ப்ரயோஜனாகத் தரபரமாய் இன்றூப்யரித்த தேவர்களோடு நித்யாஸ்ரிசையான

(க) தி-வாய்-டு-எ-க௦. (உ) தி-வாய்-டு-அ-கக. (நட) தி-வாய்-டு-க-கக
(ச) தி-வாய்-டு-க௦-கக. (டு) ஆளவந்தார்முத்தகம். (சு) ரா-யு-கக-நக.
(ஏ) மது-க-அ. (அ) தி-வாய்-எ-அ-அ.

எ.அ ப்ரமேயஸாரம், ரு-பா, வழியாவது வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வழியாவதொன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும்
ஒழியாவதொன்றென்றோமென்று—இழியாதே
இத்தலையாலே துமில்லை யென்றிருந்ததுதான்
அத்தலையால் வந்தவருள். (௫)

பிராட்டியோடு நித்யஸம்ஸாரிகளான சேதநரோடு வாசியற
எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனுடைய திருவடிகளையென்கை. “ஒரு
மத்தாலென்று துடங்கி அந்நீரமர்ந்தானடி இறைதாள்கள் தரு
மத்தாலன்றிக் கருமத்தால் ஞானத்தால்காணும் வகையுண்டோ”
என்றவயம். (௬)

அவ; — அஞ்சாம்பாட்டு. லித்தீதோபாயத்தின்படியைக்
கண்டால் உபாயந்தரங்களை ஸவாஸநமாகவிட்டு, அதுதன்வி
லும் தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்திலுபாயபுத்தியற்றுத் தன்வெறு
மையை யதுஸந்தித்திருக்குமது ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபா
பலமென்கிறார்,

வ்யா;-(வழியாவதொன்றென்றால்) உபாயமாவதொன்றென்
றால். அதாவது - கர்மஜ்ஞாநபக்திப்ரபக்திகளொன்று நாலு
பாயமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், கர்மாதியான மூன்
றும் கார்யலித்தியில் ஈஸ்வரன்கை பார்த்திருக்குமவயாகை
யாலே அவற்றுக்கு ஸாக்ஷாதூபாயத்வமில்லை. ஆனபின்பு ஸா
க்ஷாதூபாயமாவது - சதுர்த்தோபாயமொன்றென்றுசொன்ன
லென்கை.

(மற்றவையும்முற்றும்மொழியா) அதாவது-(௩)“सर्वज्ञोऽसृज्य
ज्ञ - ஸர்வதர்மார்பரித்யஜ்ய” என்கிறபடியே மற்றுமுண்டான
உபாயந்தரங்க னெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விட்டென்
கை. மற்றவையுமென்று-லித்தீதோபாயவ்யதிரித்தமான ஸக
லோபாயங்களைச் சொல்லுகிறது. முற்றும்மென்று-அவற்றைவிடு
ம்போது நிஸ்ஸேஸநமாக விடவேணுமென்கிறது. ஒழியாவென்
றது-ஒழிந்தென்றபடியாய், பரித்யஜித்தென்றபடி.

(அதொன்றென்றால்) அந்தலித்தீதோபாயமானது ஏகபத
த்தில் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாய
புத்தியையும் ஸஹியாதபடி அத்தீதீயமென்றால். (ஒமென்று)

(௧) சீதை-௧௮-௩௩.

மூ;—உள்ளபடியுணரி லொன்று நமக்குண்டென்று
விள்ளவிரகிலதாய் விட்டதே—கொள்ளக்
குறையேதுமில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறையேது மில்லாத யாம், (சு)

உடன்பட்டு. (இழியாதே) நம்முடைய ஸ்வீகாரமுண்டானுலன்
டே அதுகாரயகரமாவ தென்று இவ்வழியாலே தான் இவ்வுபா
யத்துக்குள்ளிழியாதே.

(இத்தலையாலேது மில்லையென்றிருந்தது தான்) இப்பேற்
றுக்குடலாகச் சொல்லவாது இத்தலையா லொன்றுமில்லையெ
ன்று தன் வெறுமையை யநுஸந்தித்திருந்த அவ்விருப்புத்தான்.
(அத்தலையால் வந்தவருள்) (சு) “அனிலருமருள்” என்கிறபடியே
நிர்ஹேதுகமாக அவன்தன்நினைவாலே வந்த க்ருபையினுடைய
பலமென்கை. அருனென்றது-அருளின் பலமென்கை. (நீ)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸ்வரூபயாதாதம்ப தர்ஸியாய் இவ்
வுபாயத்திலதிகரித்தவன் அநுஸந்தித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை
ஸ்வகதமாக வருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(உள்ளபடியுணரில்) ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி தர்ஸி
க்கில். அசாவது-ஆராத்ருத்வகர்த்த்ருத்வாதிகளோடும் ஸேஷ
த்வத்தோடும் கூடியிருக்கிறமேலெழுந்தவாகாரத்தைப்பிட்டு தர்
ஸிக்கையன்றிக்கே. ஸ்வரக்ஷணேஸ்வயந்தர கந்தா (X^{ஸ்}) ஸஹமா
னபாரதந்தர்யமே வடிவான வவ்வளவும் செல்லதர்ஸிக்கி
லென்கை.

(ஒன்று நமக்குண்டென்று விள்ளவிரகிலதாய் விட்டதே)
பேற்றுக்குடலான தொன்று நமக்குண்டென்றுவாய் விடுகைக்
குவழியற்று விட்டதேயென்கை. அன்றிக்கே, விள்ளுகையாவ
து-நீங்குகையாய், அவனபி(நீ) மாநத்திலே யொதுங்கிக்கிடக்கு
மதொழியப்பேற்றுக் குடலாக நமக்கொன்றுண்டென்று பிரிய
நிற்க விரகற்றுவிட்டதே யென்னவுமாம். அதுவென்? நமக்கு
ரக்ஷகனானும், (உ) “ரக்ஷு-ரக்ஷமா” என்கிறபடியே ஒருத்தி
மாத்ரம் இவனும் சொல்லவேண்டாவோ வென்கிற ஸங்கையிலே
யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

அ. ப்ரமேயஸாரம், ௭-பா. இல்லையிருவர்க்கு வ்யாக்யாரம்.

மூ:—இல்லையிருவர்க்கு மென்றிறையை வென்றிருப்பார்
இல்லையஃ தொருவர்க்கெட்டுமதோ—இல்லை
குறையுடைமைதானென்று கூறினாரில்லா
மறையுடையமார்க்கத்தேசாண். (௭)

(கொள்ளக்குறையேதுமில்லார்க்கு) தான் ரக்ஷிக்குமிடத்
தில் நம்பக்கலுள்ள கொன்றையும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டாத
படிநிரேபக்ஷாராவர்க்கு. (இறையேதுமில்லாதயாம்.) ஆத்
மாவோடு ஆத்மியங்களோடு வாசியறஸகலபும் அங்குத்தைக்
குச் சேஷமாகையாலே ஏகதேஸமுமொன்று மில்லாதநாம்.

(கூறுவதென்சொல்லீர்) நம்மைரக்ஷிக்கைக் குடலாக அவ
ரைக்குறித்துச் சொல்லுவதென்? சொல்லுங்கோளென்று ஸந்
நிபுறிதரைப்பார்த்து அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் அவன்பரி
பூர்ணனாய் நாம் தரிசுராரான்பின்பு உபயஸ்வருபாறுகுணமாக
அவன்றானே ரக்ஷிக்குமித்தினையொழிய நாம்சொல்லவேண்டும
தொன்றுண்டோனென்கை. (௮)

அவ; — ஏழாம்பாட்டு. குறையேதுமில்லார்க்கென்றும்,
இறையேதுமில்லாதயாமென்றும், அருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்தி
லே இப்படி இரண்டுதலைக்குமுள்ள வில்லாமையை அதுஸந்தி
த்து, ஸேஷியானவனை ஜயித்திருப்பாரில்லை. அது ஒருவர்க்கு
வித்திக்குமதேசாவென்கிறார்.

வ்யா;—(இல்லையிருவர்க்குமென்று) இரண்டுதலைக்கும் ஒரி
ல்லாமையுண்டென்றதுஸந்தித்து. (இறையைவென்றிருப்பா
ரில்லை) ஸேஷியானவனைத் தன்ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே வீசுகொம்
பாய் நிற்கையைவிட்டுப் பரதந்த்ரனாய்வந்து நிற்கும்படி இவ்
வதுஸந்தாந்தாலே ஜயித்திருப்பாரொருவருமில்லை.

(அஃதொருவர்க்கெட்டுமதோ) அந்தவதுஸந்தாநம் ஒரு
வர்க்கெய்துமதோ? அகிதாரமன்றோவென்கை. இருவர்க்கு
மில்லையென்றவதுதான் ஏதென்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே அருளிச்
செய்கிறார்மேல் (இல்லை குறையுடைமைதானென்று) அவனுக்கு
இத்தலையில் ஒன்றும் கொள்ளவேண்டும் குறையில்லை. இவனு
க்கு அத்தலைக்கொன்றும் கொடுக்கத்தக்க உடைமைதானில்லை
யென்று.

மூ:—வித்தமிழ வின்பம் துன்பம் நோய் வீகாலம்
தத்தமவையே தலையளிக்கும்—அத்தைவிடர்
இச்சியாதிச்சியா தேத்தவெழில் வானத்
துச்சியானுச்சி யானும்.

ந்

(அ)

(ஈறினாரெல்லாம் மறையுடைய மார்க்கத்தேகாண்) அதா
வது-அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரஸம்பாதிதோஷ ஸம்பா
வநாகந்த(கஃ)ரஹிதமாய், அதாவ ஆபத்தமமாயிருக்கிற வேத
மார்க்கத்தை தர்ஸித்துக்கொள்ளென்கை. மார்க்கத்தைக் கா
ணென்று ஸந்நிஹிதனாயிருப்பா நெருவணைப்பார்த்துச் சொல்
லுமாபோலே, ஸர்வர்க்கு முபதேஸமாக வருளிச்செய்தாரா
யிற்று.

(எ)

அவ:—எட்டாம் பாட்டு. நாராயண பதார்த்தமான அநந்ய
போக(ஃ)தவத்தை யருளிச்செய்கிறார்; கைங்கர்யமே புருஷார்
த்தமென்றும், அதுபண்ணும் க்ரமமுமிதே அதில் சொல்லுவது.
அவையிரண்டையும் ஸங்க்ரஹேணவருளிச் செய்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(வித்தமிழ்யாதி.) கைங்கர்யம் பண்ணுமதிகாரிக்கு
ஸரீரத்தோடிருக்கும்நாள், வரும்வித்தலாப(ஃ)தத்வியோகாதிக
ளடியாகவந்தஹர்ஷஸோகங்கள் பரம்புருஷார்த்தமானகைங்கர்
யத்திற் செல்லுகிற மநஸ்ஸைப்பாரவடிக்குமவையாகையாலே
அவைவந்தாலும்மநஸ்ஸுகலங்காமல் இவ்விருக்கைக்குடலான
விவற்றை முந்துறவருளிச் செய்கிறார். வித்தம்-தநம். அதாவது-
ஸ்வரணரஹதாதிகள்-இழவு-தத்விநாஸம், அதாவது-அஸ்திரமா
கையாலே அவற்றுக்குவருமிழவு. இன்பம்-அதுகூலவஸ்த்வது
பவமாகிறஸுகம். துன்பம் - ப்ரதிகூலவஸ்த்வதுபவமாகிறது:
க்கம். நோய்-ஸாரீரமான ரோகங்கள், வீகாலம்-ஸரீரத்தினுடை
யவிநாஸகாலம். வீவு-முடிவு. இவையெல்லாவற்றையும்.

(தத்தமவையே) தந்தாமுக்கடியான அந்தக்கர்மங்களே.
(தலையளிக்கும்)விபாகதஸையிலேகொடுக்கும். ப்ராப்த(ஃ)கர்ம
பலங்களானவை வாராதொழியாதிறே. (அத்தைவிடர்) அதாவது-
அதில்மநஸ்ஸை வைக்கவேண்டா வென்றபடி. இனிமேல்
கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (இச்சியான்) ஐஸ்வர்யாதிக
ளாகிற ப்ரயோஜநார் தரங்களிலொன்றையு மிச்சியாதவன்.

அஉ ப்ரமேயஸாரம், கூ-பா, தத்தமிறையின் வ்யாக்யாரம்.

மூ;—தத்தமிறையின் வடிவென்று தாளிணையை
வைத்தவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய்
நிந்திப்பார்க்குண்டேரு நீணிரயம் நீதியால்
வந்திப்பார்க்குண்டிழி பாவான் (க)

(இச்சியாதேத்த) ஏதுகிறவிதுக்குப் பரமபதாதிகளாகிற
வொன்றையும் ப்ரயோஜனமாக விச்சியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜன
மாக ஏத்த. ஏத்துகையாவதுதான்-வாசிக கைங்கர்யமிடிற. (க)
“ஆழியங்கையம்மானேயேத்தாதயர்த்து. - வாளாவிருந்தொழிந்
தேன் கீழ்நாட்களெல்லாம்” என்றாரிறே ஆழ்வார். இதுதான்
மாநஸவாசிககாயிக கைங்கர்யங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இப்படி
அடிமைசெய்ய.

(எழில்வானத்துச்சியானுச்சியாலும்) அதாவது-(உ)“நக்
ஸ்யஸ்யை வாக்யம்புருஷ்டே” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான பர
மாகாஸத்திலுயர்ந்த நிலத்திலே எழுந்தருளிபிருக்கிறேஸ்ரவேஸ்
வரனுக்கு ஸிரஸாவாஹ்யனாமென்கை. இத்தால் இங்கேயிருந்து
இப்படி அடிமைசெய்யுமவன் நித்யமுத்தரை யடிமைகொண்டு
அங்கேயெழுந்தாயிருக்கு மவனுக்கு அத்யாதரணீயனாமென்ற
தாயிற்று. (அ)

அவ;—ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழ்எட்டுப்பாட்டாலே பத்தர
யாத்தமகமானதிருமந்தரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்
களில் ஸாராம்ஸங்களை யருளிச்செய்தார் ; ததுபதேஷ்டாவான
வாசார்யனை பகவதவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணித்ததருபமாக
அநுவர்த்தித்திராதே ஸஜாதீய புத்தியாகிற நிந்தையைப் பண்
னுமவர்களுக்கும் தத்வபவமறிந்து ததநுகுணமாக ஸேவித்
துப்போருமவர்களுக்கு முண்டாவதான பலவிஸேஷங்களையரு
ளிச்செய்கையாலே ஆசார்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்
இதில்.

வ்யா;—(தத்தமிறையின் வடிவென்று) “தம்தம்” என்கிற
மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கித் தத்தமென்று கிடக்கிறது.
ஆகையாலே, தந்தாமிறையின்வடிவென்றபடி; அதாவது-நாரா
யணனாகையாலே எல்லார்க்கும், “நம்முடையவிறை, நம்முடை

(க) பெரியதிருவ-அஉ.

(உ) தை-நா-

ப்ரமேயஸாரம், சு-பா, தத்தமிறையின் வ்யாக்யாரம். அந்

யவிதை” என்று ப்ராப்தி சொல்லிப்பற்றலாம்படி ஸாதாரண
ஸோஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்கை.
“ஸாஸ்யஸாரம்” என்று ப்ராப்தி சொல்லிப்பற்றலாம்படி ஸாதாரண
ஸோஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்கை.
“ஸாஸ்யஸாரம்” என்று ப்ராப்தி சொல்லிப்பற்றலாம்படி ஸாதாரண
ஸோஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்கை.
“ஸாஸ்யஸாரம்” என்று ப்ராப்தி சொல்லிப்பற்றலாம்படி ஸாதாரண
ஸோஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்கை.

(தாளிணையை வைத்தவரை) “மருளாமிருளோட மத்தகத்
துத்தன் தாள் அருளாமிருளோட மத்தகத்” என்கிறபடியே தங்க
ளுடைய அஜ்ஞாநாந்த காரமெல்லாம் போம்படித் தம்முடைய
திருவடிகளிரண்டையும் தங்கள் தலையிலே வைத்தருளின வாசா
ர்யரானவவரை.

(வணங்கியிராப்பித்தராய்) முறையிலே அதுவர்த்தித்திராத
ப்ராப்தித்தராய், “தாளிணையை வைத்தவவரை, தத்தமிறையின்
வடிவென்று வணங்கியிராப்பித்தராய்” என்கையாலே அர்த்த
ஸ்திதியில் பழுதுண்டாயன்று, அப்படிப் ப்ராப்திபத்திபண்ணி அது
வர்த்தித்திராதொழுகிறது. இவர்களுடைய சித்ததஸ்கலநமென்று
நினைத்து அருளிச்செய்கிறார்.

(நிந்திப்பார்க்கு) மாறுஷப்ரதிபத்தியாகிற நிந்தையைப்
பண்ணுமவர்களுக்கு, வேறென்றுமேவெண்டா, இப்படிப் ப்ராப்திபத்
திபண்ணுகைதானே யாயிற்றுநிந்தை.

(ஏறநீணிரயமுண்டே) அதாவது-இப்படி நிந்திக்குமவர்க
ளுக்கு ஒருகாலும் கரையேற்ற மின்றிக்கே, நெடுகச்செல்லா
நிற்கும் ஸம்ஸாரமாகிற நரகமுண்டென்கை; ஏறநீணிரய மென்
கையாலே, யமன்தண்டலான நரகத்திற் காட்டில் இதுக்குண்டா
னவ்யாய் நுத்தியைச்சொல்லுகிறது. அதுக்கொருகால்கரை
யேற்ற முண்டிறே இதுநித்யமாய்ச் செல்லுமித்தனையிறே. இத்
தால் ஆசார்ய விஷயத்தில் மாறுஷப்ரதிபத்தி பண்ணும் மஹா
பாபிகளானவர்கள் ஒருகாலத்திலும் உஜ்ஜீவந யோக்யதையின்
றிக்கே நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவார்களென்ற தாயிற்று.

(நீதியால் வந்திப்பார்க்குண்டியாவான்) அதாவது-கீழ்
ச்சொன்னபடியே அவதாரவிஸேஷ மென்றுப் ப்ராப்திபத்திபண்ணி
முறைதப்பாமல், அதுவர்த்தித்துப் போருமவர்களுக்கு புநராவ்
ருத்தியில்லாத பரமபதமுண்டென்கை. இத்தால் ஆசார்யவைப

அச ப்ரமேயஸாரம், கய்-பா, இறையும் வ்யாக்யாரம்.

மூ;—இறையுமுயிரு மிருவர்க்குமுள்ள
முறையும்முறையே மொழியும்—மறையும்
உணர்த்துவாரில்லா நாளொன்றல்ல ஆன
உணர்த்து வாருண்டான போது. (கௌ)

அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார்

திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானாரருளிச்செய்த

ப்ரமேய ஸாரம் முற்றிற்று.

வத்தை நன்றாகவறிந்து அவன்திருவடிகளிலே “தேவுமற்றநி
யேன்” என்று ஸேவித்துப்போரும் மஹாத்மாக்களானவர்கள்
திருநாட்டிலேபோய் அங்குள்ளாரோடுஸமான போகபாகி(தீX
ஈX)களா யிருப்பவென்றதாயிற்று. (கூ)

அவ;—பத்தாம் பாட்டு. இப்படி ஆசார்யவைபவத்தை
யருளிச்செய்த வந்தரம் இவ்வாசார்யன் பண்ணும் உபகாரவை
பவத்தையும் லோகமெல்லாமறியும்படி ஸுஸ்பஷ்டமாக வரு
ளிச்செய்து இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

வ்யா;—(இறையும்) அகாரவாச்யனான வீஸ்வரனும், (உயி
ரும்) மகாரவாச்யனான வாத்மாவும். (இருவர்க்கு முள்ளமுறை
யும்) அகாரத்தில் சதுர்த்தியாலே சொல்லப்பட்டேஸஷி ஸேஷ
பாவமாகிற ததுபயஸம்பந்தமும், (முறையே மொழியும் மறை
யும்) அந்தஸம்பந்தத்தையே க்ரமமாகப்ரதிபாதிக்கிற வேதருப
மான திருமந்த்ரமும்.

(உணர்த்துவாரில்லா நாளொன்றல்ல) இவையெல்லாம் நித்
யமாயிருந்ததே யாகிலும் இவற்றையறிவிப்பாரில்லாத காலத்தி
லே எல்லாம் அஸத்தகல்பமாய்க்கிடந்தன.

(ஆனவுணர்த்துவாருண்டானபோது) இவையெல்லாமறிவி
ப்பாருண்டான காலத்திலே உளவாயிற்றனவென்கை. இவற்றை
யறிவிக்குமவனாகிறான் ஆசார்யனிறே, அதுதான் இப்ப்ரபந்தத்
தில் முதற்பாட்டாலே அருளிச்செய்தாரிறேதாமே, இத்தால்;
அஜாதஜ்ஞாபகனானவாசார்யன்பண்ணும் உபகாரவைபவத்தை
யருளிச்செய்தாராகிற்று.

பெரியஜீயரருளிச் செய்த

ப்ரமேயஸாரவ்யாக்யாரம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஞானஸாரம் பதவுரை.

க-பாட்டு:—ஊனவுடற்சிறை.

(ஆர்த்தரான வர்கள்)

ஊன	மாம்ஸப்ரசரமான
உடல்	ஸ்ரீரமாகிற
சிறை	காராக்ருஹத்தை
நீத்து	விட்டு
ஒண்டமலைகள்வன்	அழகிய தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாந
	மாகவுடைய பெரியபிராட்டியாரு
	க்கு வல்லபனானவனுடைய
அடிதேன்	திருவடிகளின் போக்யதையை
நுகரும்	அநுபவிக்கையிலுண்டான
ஆசைமிகுசுந்தையராய்	ஆசைமிக்கிருந்துள்ள மகஸ்ஸையு
	டையவர்களாய்,
பழுத்தால்	பக்வமானால்
தானேவிழும்	தானேவிழும்படியான
சுனிபோல்	பழம்போலே,
பற்றற்று	ப்ராப்யாபாஸ ப்ராபகாபாஸங்களில்
	ஸங்கமற்று
வீழும்	ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் ஸரண
	கதராய் (பண்ணுகிற) விழுகிற
விழுக்காடேதான்	விழுகைதானே (ஆர்த்த ப்ரபத்திதா
வீடு	மோக்ஷத்தை [வே]
அருளும்	(அவிளம்பேந) ப்ராபிக்கும். (க)

உ-பாட்டு:—நரகும்.

நான்மலராள்கோனை	ஸ்ரியப்பதியை
பிரிவு	விஸ்வலிப்திருப்பது
நரகும்	துக்கமுமாய்,

பிரியாமை

சுவர்க்கமுமாய்

துரிசற்கு

சாதசம்போல்

நாதன்கனது

அருள்

பார்த்திருக்கல்

கோதிலடியார்

குணம்

ஸம்ஸ்க்லேஷித்திருப்பது

ஸுகமுமாய்,

இப்படியுண்டான ப்ரேமத்தில் உபா

யத்வபுத்தியாகிற தோஷமற்று,

வர்க்கதாரையல்லது தரியாதசாதகம்

போலே,

வருத்தேஸாஷியான ஸர்வேஸ்வரனு

டைய

[று]

பரமக்ருபையே (ப்ராப்திஸாதாமென்

ப்ரதீக்ஷித்திருக்கை,

ப்ராப்யாந்தர ப்ராபகாந்தரங்களில்

ஸங்கமாகிற தோஷமற்ற ஸேஷ

பூதரானவர்களுடைய

ஸ்வபாவம்.

(உ)

ந-பாட்டு:—ஆணையிடர்கடிந்த.

ஆணை

இடர்

கடிந்த

ஆழியங்கை

அம்புபத்தாள்காணை

விடில்

நீரில்

குதித்தெழுந்த

மீனெனவே

ஆக்கைமுடியும்படி }

பிறத்தல் }

அன்னவந்தாள்

நீக்கமிலாவன்பர்

நிலை

கஜேந்த்ராமுவாஸுக்கு

முதலையினுண்டான துக்கத்தை

நீக்கின

திருவாழியை அழகியகையிலேயு

ஸ்ரியப்பதியை

[டைய

வீஸ்ஸேஷிக்கில்,

ஜலத்தில் நின்றும்

குதித்துக்கொளர்ந்து பிரிந்த

மதஸ்யம்போலே

ஸரீசம் நஸிச்சும்படியான அவஸ்த

தைபிறக்கை,

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரியப்பதியின் திரு

வடிகளை

பிரியஸஹியாதயடியான ப்ரேமமுள்

ளவர்களுடைய

ஸ்வபாவம்.

(ந)

சு-பாட்டு:—மற்றொன்று.

மற்றொன்றை	பகவத்கைங்கர்யத்துக்கு வேறான தொன்றை
எண்ணுதே	புருஷார்த்தமாகக் கணிசியாதே
மாதவனுக்கு	ஸ்ரியஃபதிக்கு
ஆட்செயலே	அடிமைசெய்யுமதில்,
இது	“இது
உற்றது	ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்தது”
என்று	என்று
உளம்	ஹ்ருதயமானது
தெளிந்து	தேறி, (அக்கைங்கர்யம்பெற்றால்)
பெற்ற	ப்ராப்தமான
பெரும்பெற்றின்மேல்	“இம்மஹா புருஷார்த்தத்துக்குமே லே
பேறுஉளதோ	ஒருபுருஷார்த்தமுண்டோ”
என்றிருப்பார்	என்றிருக்குமவர்கள் ;
வானத்தவர்க்கு	பகவதேதகேபாகராயிருக்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அரும்பேறு	பெறுதற்சரிய புருஷார்த்த பூதரா வர்கள். (ச)

ரு-பாட்டு:—தீர்த்தமுயன்றாவது.

முன்	பாரதயுத்தத்தில்
பார்த்தனை	ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனுக்கு
காத்தபிரான்	சரமஸ்வீலாகத்தையுபதேசித்து ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகன னவன்
பார்ப்பதன்முன்	கடாரக்ஷித்தருளுவதற்குமுன்பு,
தீர்த்தம்	கங்கைமுதலான தீர்த்தங்களிலே (பா பகூயார்த்தமாக)
முயன்று	உத்யோகித்து
ஆடுவதும்	அவகாஹிக்கும்தவும்,

செய்தவங்கள்	காயஸோஷணர்த்தமாகச் செய்யப்படும் தபஸ்ஸுக்களை
செய்வனவும்	செய்யுமவையும்; [வன்,
சீர்த்துவரைமன்னன்	ஸ்ரீமத்துவாரகைக்கு நிர்வாஹகனு
நமக்கு	ஸோஷத்வஸ்வரூப மறியாதநமக்கு
அடியோமென்னும்வாழ்வு-அடிமையாகிற ஸம்பத்தை	
நந்ததற்பின்	அருளினபின்பு
இனி	இனிமேலுள்ளகாலம்
வேண்டும் குறைஎன்ன	உபாயோபேயங்கள்நிமித்தமாகக் குறைபடவேணுமோ. (ந)

௬-பாட்டு:—புண்டரீகை.

புண்டரீகைக்கேள்வன்	ஸ்ரியஃபதியின்
அடியார்	தாஸ்யைகரஸராயிருக்குமவர்கள்,
அப்பூயிசையோன்	திருநாபீகமலத்திலுண்டான ப்ரஹ்மாவின்
அண்டம்	ஆநந்தேஹதுவான அண்டத்தை
ஒருபொருளா	ஒருசரக்காக
ஆதரியார்	விரும்பமாட்டார்கள்;
ஒருமீன்	ஒருமத்ஸ்யமானது;
மண்டி.	தன்ஸக்தி யெல்லாவற்றோடும் நெருநிலைகுலைந்து கலங்கும்படி. [ங்கி
மலங்க	இடம் வலங்கொண்டு புரண்டமாத்ரத்தால்
புரண்டமாத்ரத்தால்	
முந்நீர்கடல்	மூன்று ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரமா
ஆர்த்து	நிலைகுலைந்து ஒலித்து [னது
கலங்கிடுமோ	கலக்கத்தை யடையுமோ? (சு)

௭-பாட்டு-தோளார்.

தோளார்	திருத்தோள்களோடே சேர்ந்திருந்துள்ள
சுடர்திகிரி	தேஜோரூபமான திருவாழியையும்

சங்குடைய சுந்தரனுக்கு ஸ்ரீபாஞ்ஜந்யத்தைப் முடையனாக
யால் வந்தவழிகை யுடையவனுக்கு
ஆளானார் அவ்வழிக்குத்தோற்று அடிமையா
னவர்கள்,
மற்றொன்றில் அவ்வடிமைக்கு வேறானப்ராக்ருத
விஷயங்கனொன்றிலும்
அன்புசெய்யார் விருப்பத்தைப் பண்ணார்கள் ;
மீளா புராவ்ருத்தியில்லாததாய்
பொருவரிய நீரவதிகதே ஜோருபமாயிருக்கையா
லே உபமாந ரஹிதமாய்
விண்ணாட்டில் பரமாகாஸஸப்த வாச்யமான திரு
நாட்டிலே
போகம் பரமாநந்தத்தை
நுகர்வார்க்கு அதுபவிக்க வேனுமென்னு மாசை
யுடையவர்களுக்கு
இந்திரன்நாடு இந்தரனுக்கு போகஸ்தாநமானஸ்வர்
க்கமானது
நரகன்றோ நரகப்ராயமன்றோ? (எ)

அ-பாட்டு:—முற்றப்புவனம்

புவனமெல்லாம்முற்ற ஸகல லோகங்களையும் ஒன்றொழியா
உண்ட மல் ப்ரளயத்திலழியாமேதன் திரு
வயிற்றில்வைத்து நோக்கின
முகில்வண்ணன் காளமேகநிபமான வடிவையுடைய
வனுடைய
கற்றைத்துழாய்சேர் தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோ
டேசேர்ந்திருந்துள்ள
கழலன்றி திருவடிகளையொழிய
மற்றொன்றை வேறொரு ப்ரயோஜநத்தை
இச்சியாவன்பர் இச்சியாத படியானப்ரேமத்தையுடை
யவர்கள்

தனக்கு வகுத்தசேவியான தனக்கு (அடிமை
செய்யுமிடத்தில்)
எங்ஙனே செய்திடினும் எப்படி செய்தாலும்
உசந்து தான்ப்ரீதனாய்க்கொண்டு
உச்சியாலேற்கும் ஸிரஸாவஹிக்கும். (அ)

கூ-பா-ஆசிலருளால்

ஆசில் ஸஹேதுகத்வமாகிற தோஷமில்லாத
அருளால் க்ருபையாலே
அனைத்துலகம் ஸமஸ்தலோகத்தையும்
காத்து அநிஷ்டங்களைப் போக்கிரகித்து
அளிக்கும் அபிமதங்களைக் கொடுக்கும்
வாசமலராள மணவாளன் பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான
வன்
தேசபொலி தேஜஃ ப்ரசுரமான
விண்ணாட்டில் பரமபதத்திற் காட்டிலும்,
வேறொன்றையெண் தன்னைபொழிய வேறொருப்யோஜ
னாதர் நத்தைக் கணிசியாதவர்களுடைய
நெஞ்சத்து ஹ்ருதயத்தில்
இருப்பு வாஸம்செய்வதை
சால மிகவும்
விரும்பும் ஆதரியாநிற்கும். (கூ)

கூ-பா-நாளுமுலகை

நாளும் நாள்தோறும்
உலகை லோகத்தையடைய
நலிகின்ற ஹிம்வியாநிற்கிற
வாளரக்கன் வானைத்தனக்கு பலமாகவுடைய ராவ
ணனுடைய
தோளும் தோள்களையும்
முடியும் தலைகளையும்
துணித்தவன் அறுத்துப்பொகட்டவனான

பூமடந்தை கேள்வன்	ஸ்ரிய: பதியானவன்,
தன்தாளில்	தன்னுடைய திருவடிகளில்
பொருந்தாதார்	பொருத்த மற்றிருக்கிறவர்களுடைய
உள்ளத்தில்	ஹ்ருதயத்தில்
இருந்தாலும்	நிர்ப்பந்தத்துக்காக விருந்தாலும்
	(அவ்விருப்பு)
முண்மேலிருப்பு	கண்டகாக்கரத்திலிருப்போல் துக்கா
	மஹமாயிருக்கும். (௧௦)

௧௧*பா-தன்பொன்னடி

விரையார்	பரிமளப்ரசரமான
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருத
	னாய்
மாரிமாகொண்டல் நிகர்	வார்ஷிகமானமஹாமேகம் போன்ற
	வடிவழகையுடையனான
மால்	ஸர்வேஸ்வரன்,
தன்	நிருபாதிகேஸூஷியான தன்னுடைய
பொன்னடியன்றி	ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை
	யொழிய
மற்றொன்றில்	வேறொருப்ரயோஜனத்தில்
தாழ்வுசெய்யா	ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணாத
அன்பர்	ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்
உகந்து இட்டது	ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுஹம்பர்
	பித்த த்ரவ்யமானது
அணுவெனிலும்	அத்யல்பமாயிருந்ததே யாகிலும்,
	(அதை)
பொன்பிறழு	ஸ்வர்ணரூபமாய்க் கொண்டுவளங்கா
	நின்றுள்ள
மேருவாய்	மஹாமேருவைப்போலே (மஹத்தா
	கநினைத்து)
கொள்ளும்	அங்கீகரிக்கும். (௧௧)

கஉ-பா-மாறாயிணைந்த

மலர் மடைந்தேகான்   ஸ்ரியஃபதியானவன்
 மாறாயிணைந்த   தன்பக்கல் ஸாத்ரவயுக்தமாய்ச்சேர்ந்
    துநின்ற
 மருதம்   யமளார்ஜுநமானது
 இற   முறிந்துவிழும்படி
 தவிழ்ந்த   தவிழ்ந்துபோன
 சேரூரரவந்தம்   தன்னிலமான சேற்றிலலர்ந்த செவ்வி
    த்தாமரைப்பூப்போலே சிவந்திருக்
    கிற
 சேவடியை   திருவடிகளை
 வேறுக   விலகுகணமாக (பரமப்ராப்யமாக)
 உள்ளாதார்   அதுஸந்தியாதவர்கள் (ப்ரயோஜநாந்
    தரபரராயிருக்குமவர்கள்)
 ஒள்ளிதியை   சீரியதநத்தை
 ஈந்திடினும்   ஸமர்ப்பிக்கிலும்
 தான்   அவாப்தஸமஸ்த காமனானதான்
 உகந்து கொள்ளான்   விரும்பி அங்கீகரியான்,   (கஉ)

கங-பா-பண்டே

பண்டே   முன்னமே (அநாதியாக)
 உயிரினைத்தும்   ஸகலாத்மாக்களும்
 பங்கயத்தாள்நாயகற்கே   ஸ்ரியஃபதியானவனுக்கே
 தொண்டாமென தெ   ஸேஷபூதராயிருப்பார்களென்று ஸம்
    ஸயவிபர்யயபமறக் கண்டுதெளிந்த
 தூமனத்தர்க்கு   பரிஸுத்தார்தஃ கரணர்க்கு,
 பலவும்   ஸாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும்
 கற்று   அதிகரித்து, (ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்
    பாராதே)
 தம் உடம்பை   ஜாத்யாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயமான தங்
    கள் தேஹத்தையே
 பார்த்து   கண்டு

அபிமாநிக்கும்	தங்களைப்போரப்பொலியீ அபிமாநித்
	திருக்கும்
உலகத்தவரோடு	லௌகிகரோடு
உறவு	ஸம்பந்தமானது
உண்டோ	உண்டோ? (கச)

கசு-பா-பூதங்களை ந்தும்

பூதங்களைந் துபொருந்தும் பஞ்சபூதங்களினுடைய ஸமுதாய ரூபமான

உடலினால் பிறந்த	தேஹமடியாக வுண்டான
சாதங்கள் நான்கினுடும் ப்ராஹ்மணத்தி நாலுவர்ணத்தோடும்	
சங்கதமாம்	சேர்ந்திருக்கிற
பேதங்கொண்டு	உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்திஹேது
	வான விசேஷங்கொண்டு
என்னபயன் பெறுவீர்	என்னப்ரயோஜனம் பெறுவதிகோள்;
எவ்வயிர்க்கும்	எல்லா வாத்தமாக்களுக்கும்
இந்திரைகோன் தன்ன	ஸ்ரிய:பதியானவன் திருவடிகளே
டியே	
சரண்	புகலென்று
காணும்	காணுங்கோள். (கச)

கரு-பா-குடியும்

குடியும்	க்ராமமும்
குலமும்	கோத்ரமும்
எல்லாம்	மற்றும்நிரூபகமாய்ப் போரும்ஸூத்
	ராதிகளும்,
கோசநகைக்கேள் வனடி ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய தாஸபூத	
யார்த்ரு	ரானவர்களுக்கு
அவனடியேயாகும்	ஸேஷியானவவன் திருவடிகளில் ஸம்
	பந்தமேயாகும். (ஒளபாதிசமான
	க்ராமகுலாதி நிரூபகங்கள் போய்
	ஸ்வாபாவிசமான பகவத்ஸம்பந்த
	மே நிரூபகமாகுமென்றுகருத்து.)

(இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் மேல்)

படியின்மேல்	பூமியின்மேல் காணும்படியான
நீர்கெழுவும்	ஜலஸம்ருத்தியை யுடைய
ஆறுகளின்	நதிகளுடைய
பேரும்	நாமங்களும்
நிறமுமெல்லாம்	வர்ணங்களுமெல்லாம்,
ஆர்க்கியை சேர்ந்து	ஸமுத்தரத்தில் ப்ரவேஸிக்கவே
மாய்ந்திடுமற்று	பின்புகாணவொண்ணாதபடியாகு
	மாஃபாலே (கடு)

கசு-பா-தேவர்

நான்	அஹம்ஸப்தவாசயனான நான்
தேவர்	தேவதைகள்
மனிசர்	மனுஷ்யர்கள்
திரியக்கு	திரயக்கானபசு பக்ட்யாதிகள்
தாவரமாம்	ஸ்தாவரங்களாகிற
யாவையுமல்லேன்	ஸகலமுமல்லேன்; (அஹம்ஸப்தவாச்ய
	னான ஆத்மா தேஹமாத்ரத்தில்முடி
	ந்த தேவாதி பேதவ்ய வஹாரவிஷ
	யமல்ல னென்று கருத்து)

நான்	நான்
பூவின்மிசை	பூவின்மேல் வர்த்திக்கும்
ஆரணங்கின்	பெரியபிராட்டியாருக்கு
கேள்வன்	வல்லபனாய்
அமலன்	ஹேயப்ரதிபடனாய்
அறிவேவடிவாம்	ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனான
நாரணன்	நாராயணனுடைய
தாட்கே	திருவடிகளுக்கே
அடிமை	பேஷமானதாய்
இலகும்	ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளால் உஜ்ஜ்வலமான
உயிர்	ஆத்மாவாவன் (கசு)

கௌ-பா-ஒன்றிடுக

விண்ணவர்கோன்	தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்
	ரனுடைய
செல்வம்	ஐஸ்வர்யமானது
ஒன்றிடுக	(அபேகக்ஷியாதிருக்க) தானேவந்து
	சேர்ந்திடுக;
ஒழிந்திடுக	அல்லது, தன்னை விட்டுநீங்கிடுக;
என்றும்	எக்காலத்திலும்
இறவாதிருந்திடுக	மரணமில்லாமல் வாழ்ந்திடுக; (அப்ப
	டியிராமல்)
இன்றே	இப்போதே
இறக்க	மரணமாயிடுக;
இவற்றால்	இந்த ஐஸ்வர்யாகமாதிகளா லுண்
	டாகும்
களிப்பும்	கர்வமும்
கவர்வும்	க்லேசமும்,
தன்	ஸ்வஸ்வரூபத்தை
தெளிந்தபின்	நன்றாக அறிந்தபின்பு
பிறக்குமோ	உண்டாமோ? (ஆத்மஸ்வரூப மறிந்த
	வர்களுக்கு ஐஸ்வர்யாகமாதிகளா
	லுண்டாகும் கர்வாதிகள் உண்டா
	காதென்று கருத்தி). (கௌ)

கஅ-பா-ஈனமிலா

மட்டார்	தேன்வெள்ளமிடுகிற
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருத
மால்	ஸர்வேஸ்வரன், [னான
ஈனமிலாவன் பரென்ற	தன்திருவடிகளில் பழுதற்றப்பேரம
லும்	முடையவர்களானாலும்,
எய்திலா	பகவத்விஷயத்துக்குப்பரதிகூலரான
மானிடரை	சூதுத்ரமதுஷ்யரை

எல்லாவனத்தாலும்	ஸம்பாஷணாதி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
தானறிய	ஸர்வஜ்ஞான தானறிய
விட்டார்க்கு	பரித்யஜித்தவர்களுக்கு
எளியன்	ஸுலபனாயிருக்கும்,
விடாதார்க்கு	அப்படி அவர்களை விடாதவர்களுக்கு
அறவரியன்	மிகவும் துர்லபனாயிருக்கும். (கஅ)

கக-பா-நல்லபுதல்வர்

நல்லபுதல்வர்	குணவான்களான புத்ரர்கள்
மனையான்	குணவதியான பார்வைய
நவையில்கிளை	குற்றமற்ற பந்துக்கள்
இல்லம்	விலக்ஷணமான க்ருஹம்
நிலம்	ஸுலக்ஷத்தரம்
மாடு	பஹுக்ஷீரப்ரதங்களானபசுமுதலான
இவையனைத்தும்	இவையெல்லாம் [வை
அல்லலென	துக்காவஹங்களென்று
தோற்றி	மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றி
எரிதியில்	ஜ்வலிக்கிற அக்ரிபோலே
சுமமேல்	தாபகரமாகில், [ளுக்கு
அவர்க்கு	இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை பிறந்தவர்க
ஏற்றரும்	ஸ்வயதந்தால் பெறுதற்கரிய
வைகுந்தத்து	பரமபதத்திலேபோய்
இருப்பு	அடியார்குழாங்களுடன் கூடியிருக்கு
	மிருப்பு
எளிதாம்	ஸுலபமாம். (கக)

உயி-பா-விருப்புறினும்

விருப்புறினும்	கூடாத்ரவிஷயங்களில் விருப்பத்தைப்
	பண்ணினும்,
தொண்டார்க்கு	தன்பக்கல் பக்தரானவர்களுக்கு
வேண்டும் இதமல்லால்	அவர்களுஜ்ஜீவந்ததுக்கபேகூழிதமான
	ஹிதத்தை யொழிய

திருப்பொலிந்தமார்பன் பெரிய பிராட்டியாரெழுந்தருளி யிரு
க்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திரு
மார்பை யுடையவன்,

அருள்செய்யான் அபேக்ஷிதமான ஸூத்ரவிஷயங்களை
க்கொடான் ; (இதற்குத்ருஷ்டாந்
தம்மேல்)

சூழவி விளைவதறியாத சிறுபாஜை
நெருப்பை அக்ரியை,
விடாதே அதின்தேஜஸ்ஸைக்கண்டுவிடமாட்டா
மல்

விழவருந்தினாலும் அதிலேவிழுகைக்குயத்தரித்தாலும்,
தாய் ப்ரஜைக்கு நாஸகமென்றறிந்த தாயா
னவள்

தடாதொழியுமோ அதில்விழாதபடித்தகையாதொழியு
மோ? (உ௦)

உக-பாட்டு :—ஆரப் பெருந்துயர்

வேரிச்சரோருகைகோஸ் பரிமளப்ரசரமான தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாக வுடையபெரியபிரா
ட்டியாருக்கு வல்லபனுனவன்

அன்பர்கள்பால் தனபக்கல் பக்தரானவர்கள் விஷயத்
ஆரப்பெருந்துயர் மிகவும் பெருந்துக்கத்தை, [தில்
செய்திடினும் விளைத்தபோதிலும்
தேரில் ஆராயில்
மெய் நலமாம் மெய்யானஸ்நேஹ கார்யமாம், (எது
போல வென்னில்)

பொறுத்தற்குஅரிதெனி பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றி
லும் யிருந்தாலும்

மைந்தன் புத்ரனுடைய
உடல்புண்ணை பரீரத்திலுண்டான புண்ணை

அறுத்தற்கு சேதி(சீதி)க்கைக்கு (உக)

இசைதாதை அற்று அதுமதிபண்ணும் பிதாவைப்போலே.

உஉ-பாட்டு:—உடைமை.

நான்	நான்
உடைமையென்றும்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய உடைமை யெ ன்றும்,
உடையான்	இவ்வாத்மாவை யுடையவன்,
உயிரை	இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின் றும் உத்தரிப்பிக்கைக்காக
வடமதுரை வந்து	வடமதுரையில் வந்து
உதித்தானென்றும்	ஆவிர்ப்பவித்தருளின ஸர்க்ருஷ்ண னென்றும்,
திடமாகவறிந்து	த்ருடமாக வறிந்து
அவன் தன் தாளில்	ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே
அடைந்தவர்க்கு	ஸரணம் புகுந்தவர்களுக்கு,
பின்பிறந்துபடும்	பின்பு ஒருஜன்மம் பிறந்து அதுபவிக் கத்தக்க
நீள்துயரம்	திர்க்கமான கர்மம்
உண்டோ	உண்டோ? (உஉ).

உஉ-பாட்டு:—ஊழிவினை.

ஊழிவினை	பழையதாக ஆர்ஜிக்கப்பட்ட கர்ம மாகிற
சூறும்பர்	ஸ்வதந்த்ரர்கள்
ஒட்டருவரென்று	ஒடிவந்து நலிவர்களென்று
அஞ்சி	பயப்பட்டு
ஏழைமனமே	அறிவிலியான நெஞ்சே !
இனிதளரேல்	இனிமேல் ஸோகிக்க வேண்டாம் ;
ஆழிவண்ணந்தன்	கடல்போன்ற வடிவையுடைய ஸர் வேஸ்வரனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
வீழ்ந்து	வீழ்ந்து,
சரணென்னு	நீயே எனக்குச்சரணமாக வேணு மென்று

இரந்து	யாசித்து,	
ஒருகால்	ஒருதடவை	
சொன்னதற்பின்	இர்தவார்த்தையைச் சொன்னபின்பு	
துயர்	கர்மபலமாய் வருகிறதுக்கமானது	
உண்டோ	உண்டாகுமோ ?.	(உரு)

உசு-பாட்டு-வண்டுபடி.

வண்டுபடி.	மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள்படிந்து
	கிடக்கிற
துளபமார்பனிடை	திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான
	திருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வர
	ன் விஷயத்தில்
செய்தபிழை	செய்த குற்றங்களானவை
பல உண்டென்று	அநேகங்களுண்டென்று
உளம்	மநஸேஸ!
தளரேல்	தளராதே கொள்.
இறை	ஸ்வஸ்வாமியானவன்,
தொண்டர் செய்யும்	தன்பக்கல் பக்தரானவர்கள் செய்யும்
பல்லாயிரம் பிழைகள்	அநேகமாயிரம் குற்றங்களை
பார்த்திருந்தும்	ஸ்வஜ்ஞானகையாலே பார்த்துக்கொ
	ண்டிருக்கச் செய்தேயும்,
காணும் கண்	அப்பிழைகளை தர்ஸிக்கும் ஜ்ஞாந
	ரூபமானகண்ணை
இல்லாதவன்காண்	உடைத்தாகாதவன் காண். (உசு)

உரு-பாட்டு:— அற்ற முரைக்கில்.

அற்றமுரைக்கில்	அறுதியா (பரமார்த்தமா)னதுசொல்
அம்புயைகோன்	ஸ்ரியபதியானவன் [லில்
அடைந்தவர்பால்	ஆஸ்மிதரானவர்கள் பக்கல்,
குற்றம்	குற்றங்களை
உணர்ந்து	தர்ஸித்து
இகழும் கொள்கையினு	அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்துவிடும்
	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே?

என்றே	என்னே ? (அவன்ஸ்வபாவ மறியாத வர் நினைவு என்னே யென்கிறார்)
தன்கன்றின்	தன்கன்றினுடைய
உடம்பின்	உடம்பிலுண்டான
வழுவன்றே	அழுக்கையன்றே,
அன்று	அப்போது
அதனை ஈன்றுகந்த	அந்தக்கன்னைப் பெற்றதாலுண்டான உகப்பையுடைய
ஆ	பகவானது,
காதலிப்பது	விருப்பத்துடன் புஜிப்பது. (உரு)

உசு-பாட்டு-தப்பில்.

தப்பில்	ஐஞானாநுஷ்டாநங்களிலொரு தவிர் தலில்லாத
குரு	ஆசார்யனுடைய
அருளல்	ப்ரஸாதத்தாலே
தாமசையாள் நாயகன்	ஸ்ரியஃபதியினுடைய
றன்	
ஒப்பில்	ஒப்பில்லாத (ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ மான)
அடிகள்	திருவடிகள்,
நமக்கு	அகிஞ்சநராய், அநந்யகதிகளான நம
உள்ளத்து	ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற [க்கு
வைப்பென்று	சேமரிதியென்று
தேறியிருப்பார்கள்	விஸ்வரித்திருக்குமவர்கள்,
தேசபொலி	தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற
வைகுந்தத்து	பரமபதத்திலே
ஏறி	அர்ச்சிராதிகதியாலேபாய்
பணிகட்டு	பகவத்கைங்கர்யங்களுக்கு
ஏய்ந்திருப்பார்	அநுரூபமான அதிகாரிகளாயிருப் பர்கள். (உசு)

உள-பாட்டு-நெறியறியாதார்.

நெறி	ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பிவிக்குமுபாயத்தை
அறியாதாரும்	அறியாதவர்களும்,
அறிந்தவர்பால்சென்று	உஜ்ஜீவநோபாயமறிந்தவர்கள் பக் கல்சென்று
செறிதல்செய்யா	ப்ரணிபாததிருபமான ஸம்ஸருஷா திகளைச் செய்யாந்
திமனத்தர்தாமும்	துஷ்டஹ்ருதபரானவர்களும்,
இறையுரையை	ஸர்வேஸ்வரனருளிச்செய்த சரமஸ் லோகார்த்தத்தை
தேறுதவரும்	விஸ்வலியாதவர்களும்,
திருமடந்தைகோனூல	ஸ்ரியப்பதியின் லோகமான ஸர்வை கத்து
ஏறார்	ப்ராபியார்கள்.
இடர்	ஸம்ஸாரமாகிற துக்கத்தில்
அமுந்துவார்	மக்நராய்ப்போருவர்கள், (உள)

உஅ-பாட்டு-சரணுகதி.

சரணுகதி	மஹாவிஸ்வாஸபூர்வமாக அகிஞ்ச நாதிகாரியாலே அதுஷ்டிக்கப்படு ம் ப்ரபத்தியானது,
மற்றோர்சாதனத்தை	ஸ்வயத்நரூபகர்மஜ்ஞாநாதிகளான உ பாயங்களிலொன்றை
பற்றில்	பேற்றுக்குஸாதநமாக அவலம்பிக்கில்
அரணுகாது	தான்ரக்ஷகமாகாமல் நழுவிப்போம்.
அஞ்சனைதன்சேயை	அஞ்ஞநாதபுத்ரனான திருவடியை
மூரணழிய	அவர்பலமழியும்படியாக
கட்டியது	ரரக்ஷஸர்களாலே கட்டப்பட்டதாய்,
வேறுஒர்கயிறுகொண்டு	- தன்பக்கல் விஸ்வாஸமில்லாமல் வே றொருசணற்கயிற்றைக்கொண்டு

ஆர்ப்பதன்முன்
விட்ட
படைபோல்
விடும்

கட்டுகையில் ப்ரவ்ருத்தமானபோதே
தான்விட்டுப்போன
ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே
இவனைவிட்டு நீங்கிப்போம். (௨௮)

௨௯-பாட்டு-மந்திரமும்-

மந்திரமும்

ஈந்தகுருவும்
அம்மந்திரத்தால்
சுந்தனைசெய்கின்ற
திருமாலும்
நந்தலிலாது
என்றும்
அருள்புரிவர்

யாவர்

அவர்
இடரை
வென்று
கடிது
விடு

அடைவர்

அநுஸந்தாதாவுக்கு ரக்ஷகமான திரு
மந்திரமும்,
அம்மந்த்ரப்ரதான வாசார்யனும்,
அந்தத்திருமந்த்ரத்தால்
அநுஸந்திக்கப்படுகிற
ஸ்ரியப்பதியும்,
கேடில்லாமல், (இடைவிடாமல்)
ஸர்வகாலமும்
ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகைக்கு விஷ
யபூதர்
யாவர்சிலர்,
அவர்களே
ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களை
ஜயித்து
ஸீக்ரமாக
மோக்ஷத்தை
ப்ராபிப்பார்கள். (௨௯)

௩௦-பாட்டு-மாடும்-

மாடும்

மனையும்
கிளையும்
மறைமுனிவர்தேடும்
உயர்வீடும்

தனக்கு க்ஷீராதிகளைக்கொடுக்கும்
பசுக்களும்
போகஸ்தாநமானக்ருஹமும்
ஸஹவாஸையாக்யரான பந் துக்களும்
வைதிகரான முனிவர்களாலே விரும்
பித் தேடப்படுவதான
உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷமும்

செந்நெறியும் அம்மோக்ஷத்தைப் பராபிக்கும் அர்ச்
 சிராதி மார்க்கமும்,
 பிடுடைய ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வமாகிற பெரு
 மையையுடைய
 எட்டெழுத்தும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை
 தந்தவனையென்றிமாதார் -ப்ரஸாதித்தருவின வாசார்யனே யெ
 ன் றிராதவர்களுடைய
 உறவை ஸம்பந்தத்தை
 விட்டிடுகை பரிசுயஜிங்கைதானே
 விதி ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென்று
 கண்டிர் காணுங்கோள். (௩௦)

௩௧-பாட்டு-வேதம்.

திதில் அப்ராப்தத்வாதி தோஷமில்லாத
 சரணாகதி ப்ரபத்தியை
 தந்த தனக்கு உபகரித்த
 தன்னிறைவன் தனக்கு அஸாதாரணஸோஷியான ஆ
 சார்யனுடைய
 தானே திருவடிகளே
 அரணுகமென்னுமது ரக்ஷகமாமென்னுமதுவே,
 ஒரு அக்ஷிதீயமாய்
 நான்கு ரிகாதிபேதத்தாலே சதூர்விதமான
 வேதம் வேதத்தினுடைய
 உட்பொதிந்த உள்ளேநிதிபோலே சேமித்துவைத்த
 மெய் தத்வரூபமான
 பொருள் அர்த்தமாம் ; (இதுவுமன்றி)
 கோதில் அயதார்த்தப்ரதிபாதகத்வமாகிற
 தோஷமில்லாத
 மதுமுதல்தூல் மந்வாதிஸகலஸ்மருதிகள்
 கூறுவதும் சொல்லும்படியான வர்த்தமும் இது
 வேயாம். (௩௧)

௩௨-பாட்டு-மானிடவன்.

குருவை தனக்கு உபகாரகனான வாசார்யனை
 மானிடவனென்றும் மதுஷ்யனென்றும்,

மலர்மகள்கோன்
தானுகந்தகோலம்

உலோகமென்றும்
சுனமதா
எண்ணுகின்ற
நீசர்
இருவருமே
எக்காலம
கீழாம்
நரகு
நண்ணிகுவர்

ஸ்ரியஃபதியானவன்
தானுகந்தருளின அர்ச்சாவிக்ரஹத்
தை
அதினுபாதாநமானலோஹமென்றும்
ஹீநமாக
சிந்தியாநிற்கிற
அத்யந்தநிக்ருஷ்டரான
இவர்களிருவருமே,
காலதத்வமுள்ளதனையும்
மிகவும்தண்ணியதான
நரகத்தை
ப்ராபிப்பர்கள். (௩௨)

௩௩-பாட்சி-எட்டவிருந்த்.

எட்டவிருந்த்
ருருவை
இறையன்மென்று
விட்டு
ஓர்பரணை

விருப்புறுதல்
பொட்டென
தன்கண்
செம்பளித்திருந்து

கைதுருத்திரர்

தூவி
அம்புதத்தை
பார்த்திருப்பானற்று

ஸந்நிஹிதயைிருக்கிற
ஆசார்யனை
பேஷியன்மென்று
த்யஜித்து
சனக்கு அணுகவரியயைிருக்கும் பர
ணைஸர்வேஸ்வரனை
லபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகை,
சடக்கை
தன்கண்ணை
மூடிக்கொண்டிருந்து, (மேல்வினைவ
தை விசாரியாமலிருந்து)
கையில்லுருத்தியில் விடாய்க்காகச்
சேர்த்துவைத்திருந்த ஜலத்தை
கிலத்திலே உருத்து
ஆகாஸவர்த்தியான மேகத்தை,
விடாய்ப்பிறந்தபோது ஜலபாநம்செய்
ய ப்ரதீக்ஷித்திருக்குமவன்செயல்
போன்றதாகும், (௩௩)

௩௪-பாட்டு-பற்றுகுருவை.

பற்றுக்குருவை	தன்னுலேபற்றப்பட்டிருக்கிற வாசார் யனை
பரனன்றென	உகந்தகனன்றென்று
இசழ்ந்து	அவமதிபன்லகிக் கைகிட்டு,
மற்றோர்பரனை	கேட்கிறபொருபரனாணஸர்வேஸ்வரனை
வழிப்படுதல்	தான் உகந்தோர்த்தமாக அருவர்த்திக் கை.
தன்னைகப்பொருள்	தன்னைகயிக்குக்கிழ தருத்தை
விட்டு	அல்பமென்ற சீனைவாலே தயஜித்து
ஆரேனும்	மற்றொருகிலும்
தாம்	தருங்கள்
சாடுனியில்	பூமிக்குள்ளே
புதைத்த	புதைத்துவைத்திருக்கும்
அப்பொருள்	அந்த தருக்கை
தேடித்திவானன்று	கேட்கத்திரியுமவன் செயல்போலாகும்.
எற்றே	என்றேனெயன்று அக்கிக்கொர். (௩௪)

௩௫-பாட்டு-எட்டும்.

நின்ற புனல்	தனக்கு தாரகமாயிராநின்றஜலத்தை
பிரிந்த	கிட்டதன்ற
பங்கயத்தை	தாமரைப் பூவை,
பொங்குசுடர்	கிளர்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய
வெய்யோன்	ஆதிந்யனுனவன்,
தான்	முன்விசாஸத்தைப் பண்ணும் தானே
அனலுமிழ்ந்து	நெருப்பையுமிழ்ந்து
உலர்ந்தியற்று	உலர்ந்திவிடுமாடுபாலே,
என்னும்	ஸர்வகாலமும்
அனைத்துயிர்க்கும்	எல்லாவாதமாக்களுக்கும்
ஈரம் செய்	தண்ணளிபண்ணா நிற்கும்
நாரணனும்	ஸர்வேஸ்வரனும்

தன்னூரியன்பால்
அன்பொழியில்
அன்னும்

தனக்கு தாசகனான ஆசாரியன்பக்கல்
ப்ரேமம் சூலைந்தால்
நிக்ரஹத்தைப்பண்ண நிற்கும். (ந.நு)

ந.சு-பா-வில்லார்.

வில்லார்
மணி
கொழிக்கும்
வேங்கடம்
பொற்குன் அமுதல்

தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்துள்ள
ரத்நங்களை
சூவித்தெறடா நிற்கும்
திருவேங்கடமென்கிற
ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலைதொடக்
கமாயுள்ள,

செல்லார்
பொழில்
சூழ்
திருப்பதிகளெல்லாம்

மேகங்கள்வந்துபடியும்படியிருக்கும்
பொழில்களாலே
சூழப்பட்டிருக்கிற
உகந்தருளின திவ்யதேசங்களெல்
லாம்,

மருளாமிருள்
ஓட
மத்தகத்து
தன் தாள்
அருளாலே
வைத்த
அவர்

அஜ்ஞாநமாகிற அந்தகாரமானது
அதிஸீக்ரமாகப்போம்படியாக
ஸிஷ்யனானவன் கிரஸ்விலே
தம்முடைய திருவடிகளை
நிர்ஜேதுகக்ருபையாலே
வைத்தருளின
ஆசார்யரான அவரேயாவார். (ந.சு)

ந.சு-பா-பொருளும்

பொருளும்
உயிரும்
உடம்பும்
புகலும்
தெருளும்
குணமும்
செயலும்

தனக்குண்டானதருமம்
தன்ப்ராணமும்
தன்ஸரீரமும்
தனக்ருஹமும்
தன்ஜ்ஞாநமும்
தன்னுடையஸமதமாதிசுணங்களும்
தன்வ்யாபாரங்களும், ஆகிய இவை
யெல்லாவற்றையும்

அருள் புரிந்த நிர் ஹேதுகக்ருபைபண்ணித்தன்னை
யங்கீகரித்தருளின
தன்னூரியன்பொருட்டா தன் ஆசார்யனுக்குச் சேஷமாக
சங்கற்பம் செய்பவர் ஸங்கல்பித்திருக்குமவர்களுடைய
நெஞ்ச ஹ்ருதயமானது
எந்நாளும் எப்போதும்
மாலுக்கு ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
இடம் விரும்பிவர்த்திக்கும் இடமாகும்;

௩ அ-பா-தேனார்

தேனார் மதுஸம்ருத்திமாறாத
கமலம் செவ்வித்தாமரைப்பூவை வரஸஸ்தா
நமாகவுடைய
திருமாமகள் பெரியபிராட்டியாருக்கு
கொழுநன் வல்லபனாஸர்வேஸ்வரன்,
தானே ஸர்வாதிகனாதானே
குருவாகி மதுஷ்யருபங்கொண்டு ஆசார்யனாகி,
தன்னருளால் தன்னுடையக்ருபையாலே,
மானிடர்க்காய் உபதேஸத்தால் திருந்துவதற்குயோ
க்யரானமதுஷ்யர்களுக்காக
இந்நிலத்தே அவர்களிருந்த இந்தபூமியிலே
தோன்றுதலால் அவதரிக் கையால்,
யார்க்கும் எல்லாசேதநர்க்கும்
அவன் தாளிணையை ஸேஷியான அந்தவாசார்யன் திருவ
டிகளை
உன்னுவதே ப்ராப்யமாக அதுஸந்திக்குமதுவே
சாலஉறும் மிகவும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரும்;

௩௬-பா-அலகை

அலகைமுலை பெற்றதாய்போல்வந்தபேயின் முலை
யை

சுவைத்தார்க்கு	அவள்ப்ராணஸோடே புஜித்துத்தன் ணோநாக்கித் தந்தவன்பக்கல்
அன்பரடிக்கு	ப்ரேமபுக்தரானவர்களுடைய திருவ டிகளில்
அன்பர்	ப்ரேமபுக்தராய்,
திலதமென	லோகத்துக்குத் திலகபூதமென்று ப் லாகிக்கும்படி.
திருவார்தம்மை	ஸஞ்சரிக்கும் மஹாத்மாக்களை
உலகர்	லௌகிகரானவர்கள்
பழிதூற்றில்	பகவத்விஷயத்திலும், வர்ணஸ்ரமாத் விபாக(ஞ)மறபாகவதவிஷயத்தில் அதிப்ராவண்ய முடையவரென்ப தே ஹேதுவாகநிந்திக்கில்,
அதியாகும்	அது இவர்கள்குண ப்ரகாசகமாகை யால், ஸ்துதியாகும்.
அவர்	அந்த லௌகிகர்
தூற்றூது	அப்படிநிந்தியாமல்,
இவரை	இந்தபாகவதப்ராவண்யமுடையவர் களை
போற்றில்	நல்லவரென்றுபுகழில்
அது	அந்தபுகழ்கை
புன்மையேயாம்	நிந்தையேயாப்பிடும். (௩௬)

௪௦-பா-அல்லிமலர்

அல்லிமலர்ப்பாவைக்கு	பெரியபிராட்டியார்விஷயத்தில்
அன்பர்	ப்ரேமயக்தனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வர னுடைய
அடிக்கன்பர்	திருவடிகளில் ப்ரேமபுக்தராயிருக்கு மவர்கள்

அவிந்சொல்லும்	விநீசாநமாச்சொல்லும் வார்த்தை
	யும்
சுருதியாம்	சொத்தோடாபாதி ப்ரமாணமாய்ப்பரிக்
	தழிக்கலாயிருக்கும்;
அவர்க்கிதை	அவர்களுடைய அதுஷ்டாநமானது
மகத்தாற்கு	வந்தா ப்ரத்திபாநகமான மதுஸம்
	நுதிக்கு
நல்பெய்யாம்	நல்லுன முனமாயிருக்கும்;
பார்வை	அவர்களுடையகடாஷம்
செடியார்	துமையிடைக்கிடக்கிற
வினைத்தொனகை	காமம் நிறைந்த
தி	அகம்போகை நாம கர மாயிருக்
	கும். (சுரு)

ஞானஸாரம் பதவுரை

முற்றிற்று

ஸ்ரீமதேராமாதஜாயநமஃ.

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை.

க*பா-அவ்வானவர்க்கு

அவ்வானவர்க்கு
மவ்வானவரெல்லாம்

அடிமையென்று
உவ்வானவர்

உரைத்தார்

இவ்வாறு

கேட்டு

இருப்பார்க்கு

ஆளென்று

கண்டிருப்பார்

மீட்சியில்லா

நாடு

இருப்பாரென்று

நான்

இருப்பன்

அகாரவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
மகாரவாச்யரான ஜீவாத்மாக்களெல்
லாரும்

ஸேஷபூதர்களென்று

கடகத்வமேஸ்வரூபமாயுள்ள ஆசார்
யரானவர்கள்

அருளிச்செய்தார்கள்;

இந்தப்ரகாரத்தை

உபதேச முசத்தாலே கேட்டு

அதிலேநிலைநின்றிருக்குமவர்களுக்கு
ஸேஷபூதர்களென்று

தங்களைத் தரித்திருக்கு மவர்கள்,

புராவ்ருத்தியில்லாத

திருநாட்டிலே போய்

அடியார் குழாங்களுடன் கூடியிருக்கு
மவர்களென்று,

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸே
வித்திருந்தான்

ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பன். (க)

உ-பாட்டு-குலமொன்று.

குலம்

ஒன்று

உயிர்

ஆத்மாவுக்கு நிருபாதிகமாயிருக்கும்
ஸேஷத்வரூபமான குலம்

ஒன்றேயுள்ளது,

அந்தஸேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மா
க்கள்

பல	அஸங்க்யாதர் ;
தம்குற்றத்தால்	தாங்கள்பண்ணின புண்யபாபரூபகர்
	மமடியாக
இட்ட	ஈஸ்வரன் இவர்களுக்குக்கொடுத்த
கலம்	ஸரீரமாகிறபாத்ரம்
ஒன்று	ஒன்றேயாகும். (தேவாதிபேதத்தால்
	ஸரீரங்களநேகமானாலும் எல்லாம்
	ப்ருக்ருதிபரிணாமமாகையால் அத்
	தையிட்டு ஒன்றென்று சொல்லப்பட்
	ட்டது)
காரியமும்	அந்தந்த சேஹபரீக்ரஹத்தா லுண்
	டாகும் புண்ய பாபபலாநுபவ
	ரூபமான ஸுகதுக்காதிகளாகிற
	காரியமும்
வேறும்	பலவகைப் பட்டிருக்கும். (இப்படி
	ஸம்ஸாரம் இடைவிடாமல் நடக்
	கைக்கடி சொல்லுகிறார்மேல்)
பலமொன்று	க்யதிலாபபூஜாதிகளாகிற பலமொன்
காணுமை	கண்வையாதே [றிலும்
காணும் கருத்தார்	இவ்வாத்மாவினுஜீவநத்திலேயேநோ
	க்கான நினைவையுடைய ஆசார்ய
	னது
திருத்தாள்கள்	திருவடிகளை
பேணுமைகாணும்	ஆஸ்ரபியாமை காணுங்கோள்;
பிழை	இப்படி ஸம்ஸாரம் அவிச்சிந்நமாய்ச்
	செல்லுகைக்கடியான குற்றம் (உ)

௩-பாட்டு-பாலங் கொண்டு.

பலங்கொண்டு	ஐஸ்வர்யாதிகளிலேதேனு மொருபலத்
	தைக்கொண்டல்லது
மீளாத	(உபதேசாதிகளால் திருத்தினாலும்) மீ
	ளாமல் பற்றிநிற்கும் படியான

சு-பாட்டு-உள்ளபடி.

உள்ளபடி	ஸ்வஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி
உணரில்	தர்ஸித்தால்
ஒன்று	பேற்றுக்கு உடனாவதொன்று
நமக்கு	அகிஞ்சநரானநமக்கு
உண்டென்று	உளதென்று
விள்ள	பிரியநிற்கு,
விரகிலதாய்விட்டதே	வழியற்று விட்டதன்றோ?;
கொள்ள	நம்பக்கல் கொள்ளவேண்டும்படியான
குறையே துமில்லாற்கு	குறை ஒன்றுமில்லாத ஸர்வேஸ்வரனுக்கு,
இறையே துமில்லாத	அவனுக்குச் சேஷமான ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏகதேசமுமில்லாத
யாம்	பேஷபூதரானநாம்
கூறுவதென்	(நம்மை ரக்ஷிக்கைக்குடலாக) அவனைக்குறித்துச் சொல்லுவதென்?;
சொல்லீர்	சொல்லுங்கொள்ளென்று ஸந்நிஹிதரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (சு)

எ-பாட்டு-இல்லையிருவர்க்கு.

இருவர்க்கும்	பேஷபேஷிகளிருவர்க்கும்
இல்லையென்று	ஒரில்லமை உண்டென்று, (இவ்வது ஸந்தாநத்தாலே)
இறையை	பேஷியானவனை
வென்றிருப்பாரில்லை	ஜயித்திருப்பா ரொருவருமில்லை,
அஃது	அவ்வதுஸந்தாநம்
ஒருவர்க்கு	ஒருவருக்கு
எட்டுமேதா	எய்துமோ,
குறைதான்	அவனுக்கு இத்தலையில் கொள்ள வேண்டும் குறைதான்
இல்லை	இல்லை;
உடைமைதான்	இவனுக்கு அத்தலைக்குஸமர்ப்பிக்கத்தக்க உடைமைதான்

இல்லை
என்று
சுறினூரில்லா
மறைபுடையமார்க்
கத்தே
கரண்

இல்லை,
என்று,
அப்பளருஷையமான
வேதமார்க்கத்தில்
கண்டுகொள்.

(எ)

அ-பாட்டு-வித்தமிழவு

வித்தம்
இழவு
இன்பம்
துன்பம்
நோய்
வீகாலம்

தந்தி னுடைய
நிநாஸமும்,
ஸுகமும்
துக்கமும்
ரோகாதிகளும்
ஸ்ரீரவிநாஸகாலமும், ஆகிய இவை
யெல்லாவற்றையும்

தத்தமவையே
தலையளிக்கும்
அத்தை
விடர்
இச்சியான்

தந்தாமுக்கடியான அந்தக்கர்மங்கள்
பலதசையிலேகொடுக்கும்; [தானே
அதில்
மரஸ்ஸுவைக்கவேண்டா,
ப்ரயோஜநாத்ரங்களிலொன்றையு
மிச்சியாதவன்,

இச்சியாது
மோக்ஷாதிருபமான வொருப்ரயோ
ஜநத்தை யிச்சியாமல்

ஏத்த
வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறும்
படி ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்க,

எழில்வானத்து
உச்சியான்

விலக்ஷணமான பரமபதத்தில்
உயர்ந்தநிலத்திலே யெழுந்தருளியிரு
கும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு

உச்சியானும்
ஸ்ரீரஸாவஹிக்கத்தக்கவனாவான்.(அ)

சு-பாட்டு-தத்தமிழையின்

தாளிணையவைத்த
அஞ்ஞாநாந்தகாரம்போம்படி தம்
திருவடிகளை வைத்தருளின
ஆசார்யனை
நமக்கு ஸ்வாமி, நமக்கு ஸ்வாமியென்
றுமுறைசொல்லத்தக்க ஸர்வேஸ்வர

வடிவென்று
வணங்கியிரா
பித்தராய்
நிந்திப்பார்க்கு

ஏறு

நீள்

நிரயம்

உண்டு

நீதியால்

வந்திப்பார்க்கு

இழியா

வான்

உண்டு

திவ்யவிக்ரஹமென் று
க்ரமத்திலே அதுவர்த்தித்திராதே
ப்ராந்தராய்,
மாநுஷப்ரதிபத்திபண்ணி நிந்திப்ப
வர்களுக்கு

ஒருகாலும் கரையேற்றமின்றிக்கே
யிருப்பதாய்

நெடுகச்செல்லாநிற்கும்

ஸம்ஸாரமாகிற நரகம்தான்

உண்டு.

(க)

முறைதப்பாமல்

அதுவர்த்தித்திருக்குமவர்களுக்கு

புநராவ்ருத்தியில்லாத

பரமபதமானது

உண்டு,

க0-பா-இறையும்.

இறையும்

உயிரும்

இருவர்க்குமுள்ள

முறையும்

முறையேமொழியும்

மறையும்

உணர்த்துவாரில்லாநாள்

ஒன்றல்ல

உணர்த்துவாருண்டான

போது

ஆன

அகாரவாச்யனான ஈஸ்வரனையும்,

மகாரவாச்யனான ஆத்மாவையும்,

இவ்விருவர்க்குமுண்டான

சதுர்த்தியால் கொல்லப்பட்ட பேஷ

பேஷிபாவஸம்பந்தத்தையும்,

க்ரமமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற

வேதரூபமான திருமந்தரத்தையும்

யதாவத்தாக அறிவிப்பாரில்லாதகா

லத்திலே

(அவையெல்லாம்) ஒருவஸ்துவாகா

மல், அஸத்கல்பமாய்க்கிடந்தன;

(இவையெல்லாம்) அறிவிப்பாருண்

டானபோது

உளவாயிற்றன.

(க0

ப்ரமேயஸாரம் பதவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः,
பரமகாருணிகரான விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ ப் த க ர தை..

—:0:—

இதற்கு
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி
பிள்ளை லோகம் ஜியரருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநமும் பதவுரையும்.

ஸ ப ர ப ண் டி த ர ன,
ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு
திருவேங்கடா சாரியரால்,
நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பராங்குச திருவவதாராதி ருதகஅ-வது ஸம்வத்ஸரமான
நள ஸம்வத்ஸரத்தில்,
காஞ்சீபுரம்
யுனைட்டெட் அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

விஜயதேதராம்

1916.

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்விபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்ரலோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்ரலோகம்	”	”	0 3 0
ராமசரமஸ்ரலோகம்	”	”	0 1 0
துஷ்கரஸ்ரலோக டிப்பணி	”	”	0 2 6
யதிதர்மஸமுச்சயம்	”	”	0 9 0
முதல் திருவந்தாதி	”	அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0 9 0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	”	”	0 6 6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	”	”	0 6 0
நான்முகன் திருவந்தாதி	”	”	0 7 0
திருவிருத்தம் அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம்	”	”	0 3 0
பெரிய திருவந்தாதி	”	ப்ரதிபதஸஹிதம்	0 7 0
திருவெழுகுதற்றிருக்கை	”	”	0 3 0
சிறிய திருமடல் பெரிய திருமடல்	”	”	0 8 0
திருக்குழந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம்	1	5	0
திருப்பல்லாண்டு	”	”	0 8 0
இராமாதுச தூற்றந்தாதி உரையுடன்	”	”	0 8 0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
உதண்மதகர்ஸிரி	0	1	0
பெரிய திருமொழி 8 முதல் 88 பத்துக்கள் (3 புத்தகம்)	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம் (2 புத்தகம்)	5	6	6
திருச்சந்த விருத்தம் ஸவ்யாக்யாநம்	1	6	0
திருமாலை ஸவ்யாக்யாநம்	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	”	”	0 6 0
அமலனாதிபிரான்	”	”	0 7 0
திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி	”	”	1 0 0
உபதேசரத்தினமாலை	”	”	1 0 0
ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஸவ்யாக்யாநம்	0	8	0
ஸப்தகாதை ஸவ்யாக்யாநம்	0	4	0

இப்படிக்கு,

ம. திருவேங்கட முடயான்,

கார்யதர்சி தனாகாரி,

நெ. நக, வெங்கடாசல முதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை அஞ்ஞிச்செய்த
ஸப்தகாதை
த னி ய ன்.

வாழி நலந்திகழு நாரணதாதனருள்
வாழி யவனமுதவாய்மொழிகள்—வாழியே
ஏறுதிருவுடைபா னெந்தையுலகாரியன்சொல்
தேறுதிருவுடையான்சீர்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரஞ்ஞிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.
அவதாரிகை.

* உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரானதிருவரங்கச்செல்வனாரு
க்குங்குட(க) “ஐநீஐநீவ்ஐநீவ்-ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமமதம்”
என்கிறதிருமுகப்படியே மிகவும்தா(த)ரகராய்க்கொண்டு, அனை
வருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி. அத்திகிரியருளாளரனுமதிமுன்கை
ப்ரபந்திகரித்தருளின ஸ்ரீவசநபூஷண ப்ரமுகரிகிலஹஸ்யக்ர
ந்தமுகேந சரமப்ரமாணப்ரமேய ப்ரமாத்ருவைவவங்களை ஸப்
ரகாரமாகவும் ப்ரகாஸிப்பித்தருளின பிள்ளைலோகாசார்யரு
டைய திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து,

அவதாரவிசேஷமான அவருடைய விசேஷகடாக்ஷத்தா
லே * தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலையான. திருவாய்
மொழியையும், அதுக்கு அங்கோபாங்கங்களான * இருந்
தமிழ்நூற்புலவர்பனுவல்களையும், மற்றளண்மர் * நன்மலை
களையும், பிள்ளான் முதலானோர்செய்தருளும் தத்தத்வ்யாக்யா
நங்களையும், அவற்றின் தாத்பர்யார்த்தங்களுக்கும் ஸப்தரஸ

அர்த்தரஸ பாவரஸங்களுக்கும் ஸ்வரபதேஸாதிகளுக்கும் நேர் ப்ரகாஸகங்களானவிஸேஷரஹஸ்யங்களையும், ஸார்த்தமாகஸம் ஸபகிபர்யயமற அடையேயதி(டி) கரிக்கப்பெற்றுக்ருதார்த்தராய்,

உஷ்டயவருக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸரைப்போலவும், நம்பிள்ளைக்கு ஏறுதிருவடையான் தாஸரைப்போலவும், நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டர்சுக்குப் பிள்ளைவானமாமலேதாஸரைப்போலவும், பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஆத்மஸமராயும் ப்ராணஸமராயும், த்ருஷ்டிஸமராயும், பாஹுஸமராயும், ஆபரணஸமராயும், பாதஸமராயும், பாதரேகாஸமராயும், பாதச் சாயாஸமராயும், பாதுகாஸமராயும், பாதோபதா(ஹ)ஸமராயுமெழுந்தருளியிருக்குமவராய்,

ப்ரம்ஸஸம்பாவநையில்லாத உத்த்ருஷ்டஜந்மத்திலே அவதரிக்கப்பெறுகையாலேஸஹஜதாஸ்யத்தையுடையராய், “திதற்றஞானத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை” என்னும்படி ஸமஸ்யஸாஸ்த்ரபாஷந்தராயும்ஸர்வஜஞராயும் பெருமதிப்பராயும் போருகிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளையுங்கூடத் தம்மருகேசென்று சரமார்த்தவிஸேஷங்களைக் கேட்டுப்போரும்படி மிகவும் ஸர்வஜஞராய், “வாழிநலந்திகழு நாரணதாதன்” என்று யாகாநுயாகோத்தரவீதிகளில் காயாந்நஸ்தலஸூத்திபண்ணின ஸூத்தவ்ருத்தா(ஹ)சாரமறியும் பெரியோர்களாலேஸர்வகாலமும் போற்றப்படுமவராய்,

ஸ்வாசார்யரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய சரமதசையிலே “ஸரீராவஸாநகாலத்தளவும் நீர்திருவநந்தபுரத்தேயிரும்” என்று நியமித்தருளுகையாலே அவர் நியமித்தருளின படியே அங்கேசென்று, (க) “நடமினாமர்களுள்ளீர்” என்கிற ஆழ்வாருடைய நியமந்த்திலே அந்தர்ப்பூதரானவர்களில் தாம் ப்ரதாநரென்னும்வாசுதோற்ற * படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றுவன் பாதம்பலந்து த்வாரத்தரயத்தாலும்முகநாபிபாதங்களை- முகமாகவும் ஸநாபியாகவும், அடிப்பாடாகவும்அடையேயதுபவித்து, வாசகமகமடும்சோலையான புறச்சோலைக்குள்ளே விவித்தமாயிருப்பதொரு ப்ரதேஸவிசேஷத்திலே சென்று,

“வாழி ஏறுதிருவுடையா னெந்தையுலகாரியன்சொல்
தேறுதிருவுடையான்சீர்” என்கிறபடியேஸ்வாசார்யரானபிள்ளை
லோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்திகளாயிருந்துள்ள ஸ்ரீவசந
பூஷணத்தய கிரஹஸ்யதாத்பர்ய ஸாரதமார்த்த விஸேஷங்களை
யே ஸர்வகாலமும் அதுபவித்துக்கொண்டு போருமவராய்,
“பாருலகைப் பொன்னுலகைப் பார்க்கவும் பெற்றோம்” என்று
சாமேபேசும்படி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாக(ஃX)மறஇரண்டையு
ம்ஒருபோகியாக்கிக்கொண்டுபோருகிறவிளாஞ்சோலைப்பிள்ளை,

வகுளபூஷண ஸாஸ்த்ரஸாரமாய் சரமஹஸ்யமாயிருந்து
ள்ள ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யஸாஸ்த்ரத்திலே பரக்கச்சொன்ன
விசேஷங்களை யெல்லாம் தம்முடையபரம க்ருபையாலே அனை
வர்க்கும் ஸங்க்ரஹமாம்படி ஸங்க்ரஹித்தருளுவதாகத் திருவுள்
ளம்பற்றி, ஸ்ரீகீதைக்குச் சரமஸ்லோகம் ப்ரதாநமாயிருக்கிறுப்
போலே,சரமப்ரமாண ப்ரமேயப்ரமாதாக்களைச் சரமமாகப்ரதி
பாதிக்கிற சரமப்ரகரணம்ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்காகப்ரதாநமாயி
ருக்கையாலே, இதில்ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களுடும்
மற்றைப்ரகரணங்களில் ததுபயோகிதயா பரக்கப்ரதிபாதிக்கிற
அர்த்தவிஸேஷங்களுடும் பரப்பற ஏழுபாட்டாலே ஸங்க்ரஹி
த்து “வாழியவனுமுதவாய் மொழிகள்” என்னும்படி ஸர்வேவா
பபோ(ஃ)க்ய மாயிருந்துள்ள “ஸப்தகாதை” என்கிறப்ரபந்த
முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்ஙனையென்னில்; “வேதார்த்த மறுதியிடுவது”
என்றுதுடங்கி “ப்ரபத்த்யுபதேஸம் பண்ணிற்றும் இவருக்கா
க” என்னுமளவாக புருஷகாரப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்
த்தவிசேஷங்களை,(க)“ஸங்க்ரஹஸ்ய-அஹந்தாப்ரஹ்மணஸ்
தஸ்ய” இத்யாதிர்யாயத்தாலே “அம்பொனரங்கர்க்கும்”
என்கிறவிடத்தில் தாத்பர்யவிதியாக ஸூசிப்பிக்கையாலும்,
“ப்ரபத்திக்கு “என்றுதுடங்கி”ஸங்க்ரஹஸ்ய-ஏகாந்திவ்ய
பதேஷ்டவ்ய” என்னுமளவாக உபாயப்ரகரணத்தில் சொல்லு
கிறவர்த்த விஸேஷங்களை “உம்பர்திவமென்னும் வாழ்வுக்குச்
சேர்ந்தநெறி” என்கிறவிடத்தில் ஸூசிப்பிக்கையாலும், “உபா

யத்துக்கு” என்று துடங்கி “உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற வர்த்தவிசேஷங்களை “அஞ்சபொருளும், பார்த்த குருவினள வில், தன்னையிறையை” இத்யாதிகளாலே ஸஞ்சிப்பிக்கையா லும்,

“தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்று துடங்கி “உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்னுமளவா ன ஆசார்யாறுவர்த்தப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தவிசே ஷங்களை “என்பக்க லோதினார்” இத்யாதியால் ஸஞ்சிப்பிக்கை யாலும், “ஸ்வதேதாஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது” என்று துடங்கி “நி வர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது” என்னுமளவாக பகவந்நிர்ஹேது கக்ருபா ப்ரபாவப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங் களை “அமூக்கென்றிவையறிந்தேன்” என்கிறபாட்டிலே ஸஞ்சிப் பிக்கையாலும், “ஸ்வதந்த்ரண உபாயமாகத்தான்பற்றினேபோதி றேஇப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது” என்று துடங்கி, “அநந்தரம்பலப் பந்தமாக்கும்” என்னுமளவான சரமப்ரகரணத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங்களை முதற்பாட்டுத்துடங்கி “திங்கே துமில்லா” என்னுமளவாக ஸங்க்ரஹித்து, அடையே அபி(டி)தாநவ்ருத்தி யாலும், அந்வயமுகத்தாலும், வ்யதிசேகமுகத்தாலுமாக ப்ரகா ஸிப்பித்தருளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தம் பரமஹஸ்யமான ஸ்ரீ வசந பூஷணர்த்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமாமென்னக் குறையிலீ லையிறே.

ப்ரதமபர்வத்தை “செக்கர்மாமுகில்” என்றுதொடங்கி நம் மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் ஏழுபாட்டாலே ப்ரகாஸிப்பித் தருளினுப்போலே இவரும் சரமபர்வத்தை “அம்பொனரங்கர்க் கும்” என்று துடங்கி இப்ப்ரபந்தந்தன்னில் ஏழுபாட்டாலே ப்ர காஸிப்பித்தருளுகிறார்.

இன்னும் அதிலுமிதுக்கு நெடுவாசியுண்டு; அதெங்ஙனே யென்னில்;-பாதப்ராஸாதி நியதியில்லாத ஆசிரியப்பாவாய்க் கொண்டிருந்நது (க)“ஸம்ஸாரஸங்கேஷாந் சேஷம்- ஸம்ஸாரபந்தஸ்தி தீமோக்ஷஹேது:” என்றும், (உ)“ஸித்திவசனாநீதிஸ்சயோசுதஸீ

ஸம் - ஸித்திர்பவதிவாநேதி ஸம்ஸ்யோச்யுதஸேநிநாம்” (க)
 “அந்நாள் நீதந்தவாக்கை” (உ) “ மங்கவொட்டுன்மாமாயை”
 என்றும் சொல்லுகிறபடியே பந்தமோக்ஷங்கனிரண்டுக்கும்
 பொதுவானப்ரதமபர்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கும் அது;

பாதபாஸாதிநியதியுடைத்தான வெண்பாவாய்க்கொண்டு
 நடந்து(நட):
 தர்ஸயதி - ஆசார்யஸ்துதேகதீமவக்தா” என்றும், “நீதந்தவாக்கை”
 ஸம்ஸ்யோச்யுதஸேநிநாம் - நஸம்ஸ்யோஸ்திதத்பக்தபரிசர்
 யாரதாத்மநாம்” என்றும், (ச) “நீதியால்வந்திப்பார்க்குண்டிழியா
 வான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மோக்ஷகலேஹதுவான
 சரமபர்வத்தைச் சதிராகப்ரதிபாதிக்கிறது.

அன்றிக்கே, ஆண்டாளுடைய திவ்யஸூக்திப்ரமானக
 மாய், த்ரயோதஸ வாக்யாத்மகமாயிருந்துள்ள வாக்யகுருபரம்
 பரையிலே துரியவாக்ய ஸங்க்ரஹமாய், ஸப்தாக்ஷரியானப்ரதம
 வாக்யத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தை “அம்பொனரக்கர்க்கும்” என்று
 அடங்கி முதலடியில், முந்துறமுன்னம் முதல்பாட்டும், த்வி
 தியாக்ஷரத்தை “அஞ்சபொருளுமளித்தவன்” என்கிறவிடத்தில்
 இரண்டாம்பாட்டும், த்ருதீயாக்ஷரத்தை “பார்த்தகுரு” என
 கிறவிடத்தில் நேராக மூன்றாம்பாட்டும், துரியாக்ஷரத்தை “ஒரு
 மந்திரத்தின்” என்கிறவிடத்தில் நாலாம்பாட்டும், பஞ்சமாக்ஷ
 ரத்தை “என்பக்கலோதினார்” என்கிறபாட்டில் அஞ்சாம்பாட்
 டும், ஷஷ்டாக்ஷரத்தை “அம்பொனரங்கா” என்கிறவிடத்தில்
 நேரே ஆறாம்பாட்டும், சரமாக்ஷரத்தை “சேருவரேயந்தாமந்
 தான்” என்கிறவிடத்தில் சரமதமமாக ஏழாம்பாட்டும் அடைவே
 உட்கொண்டு நடந்த ஸ்ரீராமாயணம் இருபத்துநாலாயிரமாய்
 அவதரித்தவோபாதி இப்ப்ரபந்தமும் ஏழுபாட்டாயவதரித்த
 தென்னவுமாம்.

ஸ்ரீமதுரகவிகளும் லகேகநம்பியும் சரமபர்வத்தை உக்த்
 யதுஷ்டாநங்களாலே அடைவேவ்யக்தமாக்கினுப்போலேகா
 ணும் இவரும் இப்புடைகளிலே சரமபர்வத்தை உக்த்யதுஷ்டா
 நங்களாலே வ்யக்தமாக்கினபடி.

*

(க) தி-வாய்-ந-உ-க. (உ) தி-வாய்-க-௭-௭-௭ (உ) சாந்திரா-ச-கச.
 (ச) ஞானஸாரம்.

ஸப்தகாலை, க-பா, அம்பொனாங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். ௭

மூ;—அம்பொனங்கர்க்கு மாவிக்குமர், தரங்க
சம்பர்த்தங்காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்
திவமென்னும் வாழ்வுக்குச்சேர்ந்த நெறிகாட்டு
மவனன்றோவாசாரியன். (க)

[illegible]

வ்யா ;—(அம்பொனநகர்க்கு மித்யாதி) “ ஸம்ஸாரிகள் தங்களையுட்பிர்வரணையும் மறந்து” இத்யாதி யாலே அர்த்தபஞ்சக த்தை உபதேசித்தருளுமவனே ஆசார்யனென்று பிள்ளையரு ளிச்செய்தாரிதே, இவரும் அத்தையிட்டறிவித்து “ காட்டுமவ னன்றோ வாசாரியன்” என்கிறார்; பிள்ளையை யடியொத்தும வர் இவ்வொருவருமேபோலேகாணும். * பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டராயிருக்கு மிருப்புள்ளது நம்முதலிகளுக்கேயிதே.

(உ) “கூடாக்கிரஹம் யுக்தாந் நரீந்தரம்” கனகசபை உத்தரவு.
உத்தரவின் விருத்திப்படி தார்த்தாந்தர போதனை | மதமறிவ
ணம்தன்” என்கிறபடியே திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமாய் அ
ஸம்ஹிதாகாரேண பதத்ரயாத்மகமாயிருந்துள்ள ப்ரணவத்
தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தங்களுக்கு உபயுத்தங்களா
யும், தத்ப்ரதிபந்நங்களாயமிருக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களுக்கு
நேரோப்காசகமாய்க்கொண்டு பதத்வயாத்மகமான மந்த்ரசே

அ ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

ஷம் ப்ரணவத்துக்கு விவரணமாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, முந்துறமுன்னம் (க) “சுஸ்யுச்சுருஷீஸ்யஸ்ய ஸுஸ்யுச்சுருஷீஸ்யபாக்ருதிவீநஸ்ய யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ” என்றும், (உ) “ஸுசுருஷீஸ்யஸ்ய - அகாரோவிஷ்ணுவாசகஃ” என்றும், (ங) “துளக்கயில்விளக்கமாய்” என்றும் “ஸுசுருஷீஸ்ய-அவ-ரக்ஷணை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரியஃபதியானஸர்வேஸ்வரனையும் அவனுடையரக்ஷகதவ ஸ்ரீஸுஷித்வங்கனையும் ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸவிபக்திகமான அகாரத்தினுடையவும், அதிலே அதுத்தங்களாய் ரக்ஷணைபயோகிகளான கல்யாணகுணங்களை ஸாப்தமாகச் சொல்லுகையாலே தத்விவரணமானநாராயண பதத்தினுடைய மும்பர்த்தத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

(அம்பொனரங்கர்க்கும்) அழகியதாயும்பாவநமாயுமிருந் துள்ள திருவரங்கப்பெருநகரத்தை, (ச) “தென்திருவரங்கம் கோயில் கொண்டானே” என்கிறபடியே தமக்கிருப்பிடமாக வுடையராய், ஸர்வரக்ஷகராய், ஸர்வஸுஷியாய் ஆஸரண்ய ஸரண்யத்வாதிகல்பாண னாகணபூஷிதரான பெரியபெருமா ளுக்கும், ஸ்ரியமதுரையை-(ரு) “ஸுசுருஷீஸ்ய - பாபஹரா” என்றும் சொன்னவோபாதி, கோயிலையும் தென்னரங்கமென்றும் பொன்னரங்கமென்றும் சொல்லுகையாலே இதுதானே போக்யமாயும் பாவநமாயுமிதே யிருப்பது. போக்யதைக்கடி (க) “தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடி தொழும்- ஸீரரங்கம்” என்றும், (எ) “தேன்தொடுத்தமலர்ச்சோலைத்திருவரங்கம்” என்றும், (அ) “இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்” என்றும் சொல்லுகிற நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்பும் நிலவாய்ப்புமாகிறவிவை;

பாவநத்வத்துக்கடி (க) “திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்” என்றும், (க0) “செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும் திருவரங்கம்” என்றும் சொல்லுகிற அஞ்ஞானநாதகார நிரோதித்வமும்

(க) தை-நா.	(உ)	(ங) தி-ச-வி ச.
(ச) தி-வாய்-எ-உ-க.	(ரு)	(சு) பெரி-தி-ச-அ-எ
(எ) பெரி-தி-ச-அ-ச.	(அ)	பெரி-தி-ச-க-க0.1
(க) பெரி-தி-ச-க-க.	(க0)	பெரி-தி-ச-க-எ.

ஸ்தகாசை, ௧-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். ௯

ஸ்வப்ரகாஸகத்வமுமாகிறவிலை. பெரியபெருமாளுக்குள்ள உபயலிங்கத்வம் இதுக்குமுண்டுபோலேகாணும் ; தம்மைப் பற்றியிருப்பார்க்குத் தம்படியைக்கொடுக்குமவரிதே அவர் தான்.

“அம்பொனரங்கர்க்கும்” என்று அவரை ஒருவிதேஷ்வஸ்து வையிட்டாகாதே திரிபுடிக்கே வண்டுவது: (௧) “திருமா லடியார்கள்” என்று அத்தலையாலே இத்தலைக்கு நிருபணமாணப்போலேகா னும் இத்தலையாலே அத்தலைக்கு நிருபணமிருக்கிறபடி. (௨) “சு னுஸூயக்துணுரூபுஷ்ய-ராமா நுஜம்லக்ஷ்மணபூர்வஜஞ்ச” என்றதி றே. (அம்பொனரங்கர்க்கு) (௩) “என்னரங்கச்சின்னமுதர்குழ லழகர்வாயழகர்” என்றும், (௪) “அரங்கமேயவந்தனை” என் னும் சொல்லுகிறபடியே அழகுபாவநத்வமும் பெரியபெருமா ளுக்கே யாகவுமாம்.

இத்தால்—ஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகத்வமும், அகிலஹே யப்ரத்யநிகத்வமுமாகிற உபயலிங்கத்வமும் சொல்லுகிறது. இவ் வுபயலிங்கத்வம் பரத்வோத்தம்ப(ஈ) கமாகையாலேஇத்தையே இவர்க்குநிருபகமாகச்சொல்லுகிறார். (ஐ) “அஹுஸூயக்துணுரூபுஷ்ய-ராமா நுஜம்லக்ஷ்மணபூர்வஜஞ்ச” என்றும் (௬) “இவனோடுகூடியே வஸ்துவினுடைய வண்மை” எ ன்றும் சொல்லுகிறபடியே “அரங்கர்க்கு” என்கிறவிடத்தில் பிரா ப்டியும் பகவதஸ்வரூபார்த்தர்ப்பூதையாய்க்கொண்டு தோற்று கையாலே, புருஷகாரப்ரகரணத்தில், “புருஷகாரமாம் போது க்ருபையும், பாரதந்த்ரயமும், அநந்யராஹத்வமும் வேணும்.” இயாதியாலே சொல்லுகிற புருஷகாரவைபவமும் “அம் பொ ன்” என்கிற விசேஷணத்வயத்தாலே ஸிசிப்பித்தருளுகிற ரென்று கண்டுகொள்வது.

அன்றிக்கே, “அம்பொன்” என்று அங்காலே வந்தஸ்ப்ரு ஹணியதையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஸ்ப்ருஹணியதை (எ) “சுஸூயக்துணுரூபுஷ்ய-ராமா நுஜம்லக்ஷ்மணபூர்வஜஞ்ச” - ராமதம்காமசம்

(௧) தி-வாய்-௫-௬-௧௧. (௨) ரா-ஸு-௨௮-௨௦. (௩) ரா-தி-௧௧-௨. (௪) திருநெ.௧௪. (௫) லக்ஷ்மீந்-௨. (௬) முமுக்ஷுப்படி. (எ)

க0 ஸ்தகாஸ்த, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யரக்யநம்.

காம்யம் விமாரம்ரங்கஸம்ஜஞிகம்” என்கையாலே கோபிலுக்கும்
(க)“సఖంసు సజనచీతీసస్థానమ్ - ஸக்யம்ஸமஸ்தஜந சேதவிலிஸந்
ததாரம்” என்கையாலே பெரியபெருமானுக்குமுண்டிறே. (உ)“ఁ
ఁఖంసు సస్థానంసు సస్థానమ్ - ரதிங்கதோயதஸ்தஸ்தமாந்
ரங்கமித்யுச்சயதேபுதை” என்கிறபடியே பெரியபெருமானுக்கு
விரதியாயநந்த வர்த்த(ஃ)கமாயிருக்கையாலே கோபிலை அரங்க
மென்கிறது.

(அம்பொனரங்கர்க்கும்) (ங)“போயிர்திரலோகமானம்” எ
ன்கிறபடியே, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று விரஜையிலே
குடைந்து நீராடி அமாநவகரஸ்பர்ஸம் முன்னாக அப்ராக்ருத
தேஹத்தைப் பகிர்ஹித்துப் புருரவேண்டியிருக்கும் பொன்னு
லகுபோலையும், ஸம்ஸாரவர்த்த(ஃ)கமாயிருக்கும் கொடுபலகம்
போலையுமிருக்கை யன்றிக்கே, இச்சரீரத்தோடேதானே புருர
ஸாயும் ஸம்ஸாரவிவர்த்தகமாய் இருக்கையாலே “அரங்கமா
நகர்” என்னும்படி விபூதிவ்யத்துக்கும் புறம்பாய், அதவவ
த்ருதிய விபூதியாயிருந்துள்ள திருவரங்கம் திருப்பதியிலே
(ச)“அடியவரை யாட்கொள்வானமருமூர்” என்கிறபடியே இங்கு
ள்ளாரை யடிமைகொள்வதாக அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம்
ப்ரஸாதியாதே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்ட்டை யாய்க்கொண்டு அமர்ந்
துளமுந்தருளியிருக்கிற பெரியபெருமானுக்கும்,

(ரு)“முகில்வண்ணனடிமற்சொன்ன சொல்மாலையாயிரம்”
என்றும், (ச)மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேல்ஆன்றதமிழ்மறைகளா
யிரமும்” என்றும், (எ)“శంఖంసు సస్థానమ్ - ஸ்கண்டேகர்
பவாக்வபுஷிரங்கக்ருஹேஸயிதம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
இவர்தாம், (அ)“ప్రహலః శతజిహ్వః ప్రహలః శతజిహ్వః - ப்ரமா
ணம் ஸுஜிதஸூக்தி: ப்ரமேயம் ரங்கசந்த்ரமா:” என்னும்படி
மேயசரமமாய்க்கொண்டு மாநசரமமான திருவாய்மொழிக்கு
நேரே ப்ரதிபாத்யராகையாலும், * பதின்மர்பாடும் பெருமா
ளாகையாலும், குருபரம்பரைக்கு முதலடியாகையாலும், * மா

(க) ர-ஸ்த- (உ) ரங்கமா ஹாதம்யம். (ங) திருமலை-உ.
(ச) பெரி-தி-ச-க.ங. (ரு) தி-வாய்-எ-உ-கக. (சு) தி-வாய்-தனியன்.
(எ) ர-ஸ்த- (அ)

ஸ்ப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். ௧௧

மலை மற்றுமாக உகத்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் அடித் தலைபாகையாலும், மற்ற எம்பருமான்களைச் சொல்லாதே இவர்தம்மையே ப்ரதாநராகச் சொல்லுகிறார்.

“அம்பொனரங்கர்க்கு” என்று விவரணவிவரணீயபா(ஞ) வாபர்நங்களான அகாரநாராயண பதங்களினுடைய^௧ அர்த்தத் தையும், “அரங்கர்க்கு” என்கிறவிபக்தியாலே லுப்தசதுர்த்தியினுடைய அர்த்தத்தையுமுட் கொண்டருளிச் செய்தாராய், மேல் (க) “सुखं जीवन्मृत्यु-मकारो ज्ञेयवशात्” என்கிறபடியே இச் சேஷத்வாஸ்ரயமான சேதநவஸ்துவை ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக் கிறமகாரத்தினுடையவும், அதிலந(டி) பிறிதங்களான இச்சேத நவஸ்துவினுடைய நித்யத்வைகத்வ பஹுத்வாதிகளை ஸாப்த மாச்ச்சொல்லுகையாலே ஏதத்விவரணமான நாரபதத்தினுடையவு மர்த்தத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

(ஆவிக்கும்) ப்ரத்யயங்களுக்கு-ப்ரக்ருத்யர்த்தகதஸ்வார்த தபோத(ஃ) கத்வம் நியதமாகையாலே, லுப்தசதுர்த்த்யர்த்த மானஸேஷத்வம் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரகதமாகவேண்டி யிருக்க, சேதநகதமானபடியெவ்வனையென்னில்; இங்குச்சேஷ த்வமாகிறது-ஸம்பந்தவிஸேஷாத்மகமாய்க்கொண்டு உபயநிரு ப்யமாகையாலே சேதநகதமானாலும் ஈஸ்வரகதமென்னக்குறை யில்லையிறே.

(ஆவிக்கும்) “அம்பொன்” என்கிறபதங்களை இங்கும்கூட் டிக்கொள்வது; இப்படி நிருபாதிகஸேஷியான பெரியபெருமா னுக்குச் சேஷமாய் ப்ரக்ருதேஃபரமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநகுணகமாய் நிர்விகாரமாய், ஏகரூபமாய், பத்த(பத்) முக்த நித்ய ரூபேணத்ரிவிதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும், (உ) “सर्वज्ञ-पतिर्विश्व-स्य” என்றும், (ஈ) “மூவுலகாளி” என்றும், (ச) “என் னையாளன்” என்றுநித்யாதிசுளாலே பெரியபெருமானேவகுத்த ஸேஷியாகவும், சேதநவர்க்கம் தச்சேஷமாகவும் சொல்லிற்றிறே. “सर्वज्ञ-पतिर्विश्व-स्य-ஸர்வம் ப்ரணிகாநம்வ்ரதம்” என்கையாலே ப்ராணானுகிறது பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனே யாகிலும்,

(க) (உ) தை-நா (ஈ) தி-வாய்-எ-உ-கா, (ச) பெரி-தி-ச-க-கா.

சுசு ஸப்தகாஸ்தி, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

திஸுத்தியும் “உன்னுல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்” என்றிருக்கையாகிற ப்ராபசத்திலத்தவஸாயமும்,

(க) “மாகவைசூர்தம் காண்பதற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றிருக்கையாகிற ப்ராப்யத்தில்தவரையும், (உ) “பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போல்” என்றிருக்கையாகிற விரோதியின்பிதியும், (ங) “அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டாரிங்கேதரிய” என்றிருக்கையாகிற உத்தேச்யவிஷயத்தில்கொளரவமும், (ச) “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெருதபயன் பெறுமா” என்றிருக்கையாகிற உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், (ரு) “ஆங்கேகார்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்றிருக்கையாகிற உத்தாரகவிஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியும்,

அவனுடைய நிருபாதிசுஸூழித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசுஸூஷத்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும், அவனுடைய நிருபாதிசுஸூரித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசுஸூரத்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தயாதாத்மயஜ்ஞாநமும், அவனுடைய நிருபாதிசு தர்மத்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசு தர்மத்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும், தர்மதர்மிகஞுடைய விஸேஷைஷ்க்யத்தாலே அவனையாய், “தானில்லை” என்னலாம் படியிருக்கையாத் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநமும்,

பகவத்தாஸ்பத்தையே யிட்டுஸதாசாரத்தை நெகிழாதே ஸப்தாதிவிஷயங்களில் அச்சமும், கைங்கர்யாபாவத்தில் ஆர்த்தியும் விஸைசையாகிற ஸூஷத்வத்தில் கர்த்தருந்வாதி நிவ்ருத்தியும், நிவித்தங்கோவிட்டு விஹிதங்கோப பற்றினவாதே “நான் ஜ்ஞாதாவாகையாலேயன்றோ என்னை அவனங்கீகரித்தது” என்று தன்ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையிட்டு இனுமாவாதேபிநுக்கையாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும்.

(க) தி-வாய்-க-பா-ஸ. (உ) தி-மொ-கக-அ-பா (ங) தி-வாய்-அ-க-பா

(ச) தி-வாய்-க-பா-ஸ (ரு) தி-வாய்-க-பா-ஸ

கஅ ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாரம்.

(தடைகாட்டி)கீழ்ச்சொன்ன இஸ்ஸம்பந்தஜ்ஞாந்தனுக்கும் ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈஸ்வரனிடத்தில் பரத்வப்ரதிபத்திக்கும் சேதநனிடத்தில் பகவதந்யார்ஹ ஸேஷத்வப்ரதிபத்திக்கும் மேற்சொல்லுகிற திவமென்னும் வாழ்வாகிற கைங்கர்யத்தில் ப்ராப்யத்வப்ரதிபத்திக்கும் சேர்ந்தநெறியாகிற அவன்திருவடிகளில் ப்ராபகத்வப்ரதிபத்திக்கும் விரோதியின்னதென்னுமிடத்தை வெளியிட்டுக்கொடுத்து,

அவ்விரோதியாகிறது - அபரவஸ்துக்களில் பரத்வபுத்தியும், அரக்ஷ்யரிடத்தில் ரக்ஷகத்வபுத்தியும், அரீஸ்வரனிடத்தில் ஈஸ்வரத்வபுத்தியும்; அஸேஷிகளிடத்தில் ஸேஷித்வபுத்தியும், அநுபாஸ்யரிடத்தில் உபாஸ்யபுத்தியும், அநாத்மாவில் ஆத்மபுத்தியும், அஸ்வதந்த்ரண தன்னிடத்தில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநுபாயங்களில் உபாயத்வபுத்தியும், அபந்துக்களில் பந்துத்வபுத்தியும், அபேக்யங்களில் பேக்யதாபுத்தியும், பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபே(ஷ)க்த்ருத்வபுத்தியும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் வேர்ப்பற்றான அஹங்கார மமகாரங்களும்.

இவ்விரோதி வர்க்கத்தையிறே,(க)“ஸ்ரஃஸுஷ்ருத்யுபஸ்யஸ்ய ஷேஷஃ | நமஸாஸீக்ஷயதேராஜர்” என்றும்,(உ)“ஃகீதேஸ்ஸ்ரஃஸ்யுபஸ்யஸ்ய- ஈக்ஷிதேநபுரதஃ பஸ்சாதபிஸ்தாநதஃ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே காகாக்ஷிந்யாயேந ப்ரதமசரம பதங்களுடைய அந்விதமாயும், ஸ்வதவஸ்தாநியானநமஸ்ஸோடே அந்விதமாயுமிருந்துள்ள ஸக (ஃ) ண்டநமஸ்ஸில்ஷஷ்ட்ட்யந்தமான மகாரம் காட்டுகிறது.

ஏவம்பூதமானஇந்தவிரோதிவர்க்கத்தைக்காட்டுகையாவது (ங) “நாராயணஸ்தேஜஹ்நிஸ்துஸகீர்த்தவ் | ஸுந்ருத்யுபஸ்யஸ்ய- நாராயணம்பரித்யஜ்யஹ்ருதிஸ்தம்பதிமீஸ்வரம் | யோந்யமர்ச்சயதேதீதவம் ப்ரபுத்த்யாஸபாபமாக்” என்றும், (ச) “ஸுஷ்ருத்யுபஸ்யஸ்ய- ஸ்வாதந்த்ரயந்ய ஸேஷத்வமா த்மாபஹரணம்விது” (ரு)“ஃகீதேஸ்ஸ்ரஃஸ்யுபஸ்யஸ்ய- ஸ்வாதந்த்ரயந்ய ஸேஷத்வமா த்மாபஹரணம்விது”

(க) (உ) அஷ்டஸ்ரலோகி

(ங)

(ச)

(ரு)

உ0 ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொன்றங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாய் (க) “ஸ்ரீஸங்கு
ஷ்யூஷி - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி” என்றும், (உ) “ஸ்ரீஸங்கு
ஷ்யூஷி - த்ரிபாத்விராட்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஸ்வ
வரனுக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாதாரூபேண யிருந்
துள்ள த்ரிபாத்விபூதியிலே (ங) “ஸங்குஷ்யூஷி - நசபுநராவர்த்
ததே” என்றும், (ச) “ஸங்குஷ்யூஷி - அநாவருத்திஸ்ஸப்தாத்”
என்றும் (ரு) “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்” என்றும் சொல்
லுகிறபடியே புராவ்ருத்தியின்றிக்கே நித்யகைங்கர்யத்திலே
நிரதராயிருக்கையாகிற வாழ்வுக்குநேரே அநுரூபமான உபா
யத்தை வெளியிட்டுக்கொடுக்குமவன்.

(உம்பர்தீவம்) தேசிகனைப்போலே தேசத்தையும் ததீயரை
யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டியிருக்கும் போலேகாணும். தீவமென்று
சொன்னதுக்கடி - பொன்னுலகென்னும்படியான நிலமிதுவாய்
த்தென்றும், (சு) “ஐஸ்வர்யாந் காமாந்நீகாமரூப்யதுஸஞ்சரந்” என்றும் ஸ்வை
ரஸஞ்சரணமாகையாலேயிறே விஜோதியென்றும்,

(வாழ்வுக்கு) நித்யகைங்கர்யமென்றும், வாழ்ச்சியென்றும்
பர்யாயம்போலேகாணும். (எ) “வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ்
வீர்காள்” என்னக்கடவதிறே, (சேர்ந்தநெறி) அநுரூபமான
வுபாயம், வாழ்வுக்குச்சேர்ந்த நெறியென்று ப்ராப்யப்ராப
கங்களைச்சேர ஒன்றுக்கொன்று ஸத்ருஸமாக வருளிச்செய்தது
ஸ்வீகாரவிஷயபூதன் ப்ராபகம்; பரிசர்யாவிஷயபூதன் - ப்ராப்ய
மென்கையாலே இவ்விரண்டினுடையவும் ஐக்க்யத்தைப்பற்ற.
உபாயப்ரகரணத்தில் “இதுதன்னைப்பார்த்தால்” இத்யாதிகளில்
சொல்லுகிற உபாயவைபவத்தை, “சேர்ந்த” என்கிற விசேஷ
ணத்தால் ஸ்சிபிபித்தருளுகிறாயிற்று.

“சேர்ந்தநெறி” என்கையாலே, ஶ்சேர்ந்தநெறியுமுண்டா
யிருக்கு மாகாதேதான். அதாகிறது (அ) “ஷ்ரீஸங்குஷ்யூஷி -

(க) புருஷஸூக்தம் (உ) (ங) சார்தோ-அ-கரு-க.
(ச) ப்ரஹ்மஸூ-ச-ச. (சு) தை-ப்ருகு- (எ) நர-தி-அ-க.
(அ) ஶ்ரீ (பா) சேராதநெறி.

மூ.—அஞ்சபொருளுமளித்தவன்பாலன்பிலார்
நஞ்சில்மிகக்கொடியர் நாம்சொன்னோம்—நஞ்சுதான்
ஊனைமுடிக்கு மதுயிரைமுடிக்குமென்று
ஈனமிலார்சொன்னுரிவை. (௨)

பக்த்யாபரமயாவாபி” என்கிறபடியே “மோக்ஷஸாதந்தவேந
வேதாந்தங்களில் விஹிதமாய்த்தல்ல.” இத்த்யாதிப்படியே விவே
காதிஸாதநஸப்தக ஸாத்யமாய், த்ரு(ஸ்)வாநஸம்ருதிருபமாய்
கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யத்துக்கு அத்யந்தவிஸத்ருஸமாய் விளம்
ப்பல்லபரதமாயிருக்கும் பக்த்புபாயம்.

(காட்டுமவனன்றோ வாசாரியன்) இப்படி “ஆம்பொனரங்
கர்க்கு” என்று உபயலிங்கத்வ விஸரிஷ்டமான பரஸ்வருபத்தையு
மும் “ஆவிக்கு” என்று - ததநந்யார்ஹஸேஷமான ஸ்வஸ்வ
ருபத்தையும், “தடை” என்று - த்யாஜ்யமான விவேகாதிஸ்வரு
பத்தையும் “திவமென்னும் வாழ்வுக்கு” என்று - ஏதந்நிவ்ருத்
த்யநந்தரபாவியான புருஷார்த்தஸ்வருபத்தையும், “சேர்ந்த
நெறி” என்று - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு ஸத்ருஸஸாதநமான
“உபாயஸ்வருபத்தையும், திருமந்த்ரோபதேஸமுதேக ஸுக்ரஹ
மாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் வெளியிட்டுக் கொடுக்குமவனன்
றோ ஸதாசார்யனாகிறுனென்கிறார்.

இப்படி உபதேசிக்குமவனுக்கிறே, (௧) “अविज्ञानादज्ञाना
नानाविधैः संसृज्यते। नानाविधैः संसृज्यते अविज्ञानादज्ञाना
திஹி ஸாஸதார்த்தநாசாரே ஸ்தாபயத்யபி | ஸ்வயமாகரதே
யஸ்து ஸ ஆசார்யஇதிரித” என்று சொல்லுகிற ஆசார்யலக்ஷண
முள்ளது. (௨) “நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தக
மான பெரியதிருமந்தரத்தை உபதேசித்தவனை” என்கிற திவ்ய
ஸூக்தியையுட்கொண்டு “காட்டுமவனன்றோ ஆசாரியன்”
என்று ப்ரஸித்திதோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (௧)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி ஸ்வோபதேசத்தாலே
அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாம்படி விஷயீகரித்தருளி ஏதந்மு
தேக மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன்பக்கலிலே (௩) “அறி

யாதனவறிவித்த வத்தாரீசெய்தன வடியேனறியேன” என்றும் (சு) “என்னைத்தீமனம்கெடுத்தாய்” என்றும், (உ) “மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றும் சொல்லும்படியான உபகார ஸ்ம்ருதியாலே (ங) “अथासुप्तप्रसङ्गः । त्रिषुपक्षेऽप्युक्तं - ததாமந்த்ரப்ரதேதகுரௌ । த்ரிஷுபக்திஸ்தாகார்யா” என் கிறபடியே மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் பண்ணக்கடவ ப்ரேமத்திற்காட்டில் அதிஸபிதமான ப்ரேமமில் லாதார் ஸ்வஸ்பர்ஸமாத்ரத்தாலே முடிக்கவற்றான விஷத்தி லும் அதிக்ரூராய், அத்தைப்போலே நஸ்வரமான ஸரீரத்தை நஸரிப்பித்து விடுகையன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை நஸரிப்பித்து விடுமவரென்கிறார்.

வ்யா ;—(அஞ்சபொருளம்த்யாதி) (ச) “உய்யும்வகை” என்றும், (ரு) “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கு” என்றும், (சு) “நன்கறிந்தேன்” என்றும், (எ) “உணர்வினுள்ளே” என்றும், (அ) “ஆம்பரிசு” என்றும் அவஸ்யஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிடப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையு முபதேசித்த ஆசார்யன் பக்கல்ப்ரேமமற்றிருக்குமவர்கள்,

(அஞ்சபொருளும்) இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தில் ஓரொன்றை யுபதேசித்த வளவிலே கைவாங்கியிருந்தானுகிலன்றோ இவன் ப்ரேமமற்றிருக்கலாவது. (அஞ்சபொருளும்) (சு) “सप्तैश्वर्य-வதந்திஸகலாவேதா” என்கிறபடியே வேதைகஸமதிகம் யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையிதே இவனுபதேஸிப்பது.

(அளித்தவன்) இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தை (க) “नैषध-கூஹ-இ-ஸேவயா உபதேசக்யந்தி” என்றும், (கக) “குருக்களுக்கநு கூலராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாநுவருத்தியாலே ப்ரஸந்நயங்க்கொண்டு உபதேஸிக்கையன்றிக்கே (கஉ) “பயனன் றுகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொ ள்வான்” என்கிறபடியே இத்தலையிலேதேனு மொருநன்மையா

(க) தி-வாய்-உ-எ-அ. (உ) தி-வாய்- உ-எ-எ. (ங)

(ச) தி-வாய்-ரு-உ-ரு. (ரு) தி-வாய்-அ-அ-ரு. (சு) ச-திருவ-கூசு.

(எ) தி-வாய்-அ-அ-ங. (அ) திருமாலே-ங-அ.

(க) வ்ருத்தஹாரீத (க) கீதை (கக) பெரி-தி-ச-ச-உ.

(கஉ) கண்ணி-கரு.

ஸப்தகாதை, ௨-பா, அஞ்சபொருளும் வ்யாக்யாநம். ௨௩

தல், த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையாதல், தன்னிடத்திலாசார்யபத
த்தையாதல், க்யாதிஸாபபூஜைகனையாதல், (க) “ஸ்வ”-
ப்ரப்ருயாத்” என்று ஒருவிதிபாரதந்த்ரயதையாதல் கணிகியா
தே, (௨) “க்ஷயாஸ்ய”-க்ருபயாநிஸ்ப்ருஷேவாதேத்”
என்கிறபடியே தங்கள் தூர்க்கதியே பற்றாசாகவண்டான பரமக்
ருபையாலே நிரம்பகூனாய்க் கொண்டு உபதேஸரித்தருளின
வன்.

(அளித்தவன்) (௩) “ஸ்வ”-ஸ்வயந்த்ரயதையாதல்
ய” என்கிறபடியே அவஸ்யம் கர்த்தவ்யதயாவிஹரிதையான
ஸ்வயந்த்ரயதையாதல் உபதேஸரித்தவனாகிலிறே இவனுக்கு
ப்ரேமமற்றிருக்கலாவது. இத்தலையிலர்த்திதவமும் கூடவில்லாதி
ருக்க முலைக்கப்பாலே பீசுவாரைப்போலே க்ருபைவடிம்
பிட்டுக் கொடுக்க, தத்பரதந்த்ரயதையாதல் கொண்டு அளித்தானாயிற்று.

(அன்பிலார்) அங்கிகரிக்கில், (ச) “உங்கருக்கள் தம்பதத்
தேவையுமன்பு தன்னையிந்த மாநிலத்திர்” என்றுதத்தவதர்ஸிக
ளாலே அவஸ்யம் கர்த்தவ்யதயா அறுதியிடப்பட்டப்ரேம மில்
லாதவர்கள்.

ஏவம்பூதரான இவர்கள்படியென்னனே யென்னில்; (நஞ்சில்
மிகக்கொடியர்) நஞ்சுகொடிது; இவர்கள் மிகக்கொடியர். விஷ
ம்க்ருமாயிருக்கும்; இவர்கள் அதுவிஷங்காட்டில் க்ருமாயிருப்
பார்கள்.

இவ்வர்த்தத்தையறியும்படி யென்னனேயென்ன; (நாம்சொ
ன்னேனும்) வேறொரு ப்ரமாணம் கொண்டாதல், உபதேஸம்கொ
ண்டாதலறிய வேண்டாதபடி அவதாரவிஸேஷமான பிள்ளை
லோகாசார்யருடைய திருவடிகளிலே சிரகாலம் ஸைவபண்
ணி, தத்தவஹித புருஷார்த்தங்களைச் சரமபர்யந்தமாக அருளிச்
செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கிற நாம்சொன்னேனும், பிள்ளை
லோகாசார்யர்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்ததமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிக
ளான கூரகுலோத்தம தாஸர் துடக்கமானாரைக் கூட்டிக்கொண்
டு “நாம்” என்கிறார். நாமறுதியிட்டவர்த்தமென்று லோகம்பரி

§ (பா) வரம்பிட்டு

(க)

(௨)

(௩)

(ச) உபதேஸ-மா-

ஸப்தகாண்ட, உ-பா, அஞ்சபாருளும் வ்யாக்யாநம். உநு

(நஞ்சுதா ஹாணைமுடிக்கும்) (சு) “கௌண்ட்ஸ் - உபபுத்தம் விஷம்ஹந்தி” என்கிறபடியே, விஷமானது - ஸ்பர்ஸமாத்ரத் தாலே மாமஸ்ப்ரசரமானஸரீரத்தை முடிக்கவற்றாயிருக்கும். முடிக்கையில் அதுக்குண்டான ப்ராதாந்யம்தோற்ற “நஞ்சு தான்” என்கிறார். முடிக்குமென்றது - ப்ராயிகாபிப்ராயம். மணிமந்த்ராதிகளுண்டாம்போது - முடிக்கமாட்டாதே.

(அன் உயிரைமுடிக்கும்) (உ) “என்று மனைத்துயிர்க்கு
மீரஞ்செய் நாரணனும் - அன்றும் தன்னுரியன்பால்ன்பொழி
யில்” என்கிறபடியே ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமில்லாதான்,
ஸர்வஸுஹ்ருத்தான ஈஸ்வரனுங்கூட * கஷிபாமி, * நக்ஷமாமி
கஹைப் பவண்ணிக்கைவிடும்படிக்கு இலக்காயிருப்பானெருவனா
கையாலே “ஹ்ருத் - ஸஹ்யக்மஹா” என்கிறபடியே, இவன்
ரித்யமான ஆத்மவஸ்துவை முடித்துக்கொள்ளுமவன்.

(நஞ்சுதானித்யாதி) விஷமானது (ந) ‘சரீராக்யதேநாஸு
 ஸுபைவீகர்த்துயோஸ்யஸி-ஸரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதேகாந்மயோ
 நய’ என்னும்படியே உந்தேறியான ஸரீரத்தைமுடித்து ஆத்
 மாவின்னுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்துக்கு ஓரிடைச்சுவரைப்போ
 க்கும். இவன், ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைமுடி
 த்து(ச) ‘அழுக்குடம்பும் -இலிம்பாமுறமை’ என்னும்படி தஸ்
 ஸஹமான ஸரீரத்தைப் பூன்கட்டிக்கொண்டு நித்யஸம்ஸாரியா
 பிரகங்கும்.

நஞ்சின்வயாபாரம் (ரு) “ஆக்கைவிடும்பொழுதென்னே” என்றும், (கூ) “இந்தவுடம்போடினி யிருக்கப்பேபாகாது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதுதபாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அத்தைக்கழிந்துக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்கும் ஜ்ஞாநவிஸேஷயுக்தர்க்கு “இவ்வனையாகிலும் இவ்விரோதி இவனுக்குக்கழிப்பப்பெற்றதிறே” என்று உகக்கைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு ஆபீமதமாயிருக்கும்.

இவன்வ்யாபாரம் (௪) “ உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன் ”

(க) (உ) ஞானஸாரம். (ஈ) வி-பு-சு. (ஐ) திருவி-க.

(கி) தி-வாய்-க-உ-க. (கூ) (எ) தி-வாய்-ச-க-நி.

உங் ஸப்தகாதை, உ-பா, அஞ்சபொருளும் வ்யாக்யாநம்.

என்றும் (க) “உலகினதியல்லே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆண்டாளுக்கு வீரஸுந்தரன்செயல் அநபிமதமானவோபாதி, அவர்கள் நோவுபாட்டுக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷத்துக்கும் வெறுப்புக்கு முறுப்பாய்க்கொண்டு அநபிமதமாயிருக்கும், ஆசார்ய விஷயீகீரத்தைப்பெற்றும் இவனிப்படித் தன்னைத்தானே முடிப்பானொருவனாகையாலே அஸத்ப்ராயனென்றும், அத்ரஷ்டவ்யனென்றும் நினைத்துப் படர்க்கையாக “அது” என்கிறார்.

உம்மைப்போல் மற்றையாராகிலும் இங்ஙனஞ்சொன்னாருண் டோவென்ன (ஈனமிலாரித்யாதி). நாமேயன்று; நமக்கு தேகிகராயிருப்பாரும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொன்னாரென்கிறார். (என்றிவை ஈனமிலார்சொன்னார்) நஞ்சுதான் அநித்யமான ஸரீரத்தைமுடிக்கும்; ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமில்லாதவன் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை முடிக்குமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வாசார்யன் பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கையாகிற தாழ்வில்லாத நம் பூர்வாசார்யர்கள், (உ) “ब्रह्मसूत्रम्” ஸ்ரீமதேசுவரேசுரே - விஷதரதோபயதிவிஷமம் கலஇதிரம்ருஷாவதந்திதித்வாம்ஸி | யத்யம்ந குலத்வேஷி ஸகுலத்வேஷிபுநஃ பிஸாநஃ” என்று லௌகிகர் விஷயமாக அபிபுத்தர்சொன்னவோபாதி தந்தம்மைப்பற்றியிருக்குமவர்களைப் பார்த்துத் தாம்தாம் ஒருத்திகளாலே விஸததமமாகச் சொன்னார்கள்.

ஆசார்யவிஷயத்தில் ப்ரேமமற்றிருக்குமதிற்காட்டில் நிஹீரதையில்லையென்றும், இதிருக்குமதிற்காட்டில்வேறே உத்கர்ஷமில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி “ஈனமிலார்” என்கிறார்களும். (சொன்னார்) அவர்கள் கரணத்யஸாரூப்யமுடையராயிருப்பார் சிலரிதே. (சொன்னாரிவை) (ந) “यद्वैश्वदेवस्य” யத்வசஸ்கலம் ஸாஸ்த்ரம்” என்றும் (ஈ) “ब्रह्मसूत्रम्” ஸ்ரீமதேசுவரேசுரே - விஷதரதோபயதிவிஷமம் கலஇதிரம்ருஷாவதந்திதித்வாம்ஸி | யத்யம்ந குலத்வேஷி ஸகுலத்வேஷிபுநஃ பிஸாநஃ” என்றும் சொல்லும்படிகாணும் அவர்கள் திவ்யஸூக்தியின் மெய்ப்பாடிருப்பது.

(உ)

(க) திருவாசிரியம்.

(உ) வாஸவதத்தா

(ந)

(ஈ)

ஸிப்தகாதை, ஈ-பா, பார்த்தகுருவினளவில் வ்யாக்யாநம். ௨௭

மூ.—பார்த்தகுருவினளவில் பரிவின்றி

சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாம்சேர்த்தாலும்—கார்த்தகட
மண்ணின்மேல் துன்புற்றுமங்குமே தேங்காமல் [ல்
நண்ணுமேகீழாநரகு. (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வாசார்யன்பக்கல்பேரம மற்றி
ருந்தானையாகிலும் அவனுபதேசத்தாலே அர்த்தபஞ்சகம் முத
லாகத் தாத்பர்யங்களோடினது, ஞானக்கலைகளான அவ்வவ
ஸாஸ்த்ரங்களைப் பரக்கக்கற்று, அத்தால்பிறந்த ஜ்ஞாநவிஸே
ஷத்தாலே இவனுக்கீடேறக் குறையென்னென்ன; அந்தப்பேரம
மின்றிக்கே யுண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞாநவிஸேஷமானது (க) “ஸ்ரீ
ஷண்மஸ்யஸர்வம் கஜஸநாததேதாபாதி நிரர்த்தகமாயிருப்ப
தொன்றாகையாலே; ஆதலால், (உ) “நண்ணுரவர்கள் திருநாடு”
என்னும்படி அந்நிபதநமொன்றுமேகாணும் இவர்களுக்குப் பவி
த்துவிடுவதென்கிறார்.

வ்யா;—(பார்த்தவித்யாதி) (பார்த்தகுருவினளவில்) * எதிர்
சூழல் புக்குத்திரிகிற ஸர்வேஸ்வரனுங்கூட ஆர்த்தனையும்பார்த்து
“இனிரம்மாலாகாது” என்று கைவாங்கிக்கண்ணாரீரோடே
மீளும்படியான தன்னை(௩) “பலமொன்றும் காணுமைகாணும்
கருத்தர்” என்கிறபடியே, க்யாதிஸாபபூனஜகரில் கண்வை
யாதே உஜ்ஜீவநஹேதுவாய்க்கொண்டு நிரஹேதுமாகக் கடா
க்ஷித்தருளி (ச) “அஜ்ஞாநமிராதஸ்ய ஜ்ஞாநாஞ்ஜநஸலாகபா! சகநு
ருந்மீலிதம்பேந” என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வா
ஸநையோடே போக்கவற்றானஜ்ஞாநத்தை யுபதேஸித்து இப்
புடைகளிலே மஹோபகாரகனான ஆசார்யன் பக்கலிலே,

(பரிவின்றி) (உ) “தன்குருவின். தாளிணைகள் தன்னிலன்பொ
ன்றில்லாதார்” என்கிறபடிபே இம்மஹோபகாரத்துக்குத் தோ
ற்று, (ரு) “உனக்கென்செய்கேன்” என்றுபரிவர், (ஈ) “மேலு

(க) (உ) உபதேசரத்தினமாலே. (௩) ஞானஸாரம்.

(ச) (ரு) (ஈ)

(க) (உ) (12) தி-வாய்-அ-நீ-கக.
(ஈ) வி-பு-ஊ- (ஔ) தி-வாய்-ச-க-ச, (ஐ) தி-வாய்-க-கா-எ.

ண்டு போரக்கடவன். அன்றிக்கே, துன்புற்று மங்கினவனுக்குக்கரையேற்ற முண்டோவென்ன, (தேங்காமலித்யா தி) ஒருகாலும் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலில் நின்று கரையேற்றமில்லை யென்கிறார்.

[illegible]

பாலயதஸஸிஸ் அஸஸிப்ரஸ்தரங்கஸிலே வஸிப்பது.
ஸ்வாதர்தரயேண ஓருப்ரவ்ருத்தியபுமபண்ணஸுமனஸ்திக

(க) சாந்தோதா--

ஸப்தகாஸ்த ௪-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாஸம். ௩௬

மூ, — தன்னையிறையைத் தடையைச்சரணேறியை
மன்னுபெருவாழ்வையொருமந்திரத்தி-னின்னருளா
அஞ்சிலுங்கேடோட வளித்தவன்பாலன்பிலார் [ஸ்
நஞ்சிலும்கேடென்றிருப்பன் நான். (௪)

கே யொழிவது, பின்னையுமினவையோடே காலத்தைப்போக்கு
வது. யௌவனத்தில் நரகேஹதுவான விஷயந்தரங்கனையே
விரும்புவது. காலதர்யத்திலும் கரணதர்யத்தாலும் துஷ்கர்மங்
களையே ஆசரிப்பது. ஆஸாதர்யத்தாலே அலமாவது, தாபத்
ரயத்தாலே தப்தனாவது, ஈஷ்ணாதர்யத்தாலே ஈடுபடுவது. அப
ராததர்யத்தை ஆர்ஜிப்பது; ஜரையிலே அஸுத்தனய்க்கொண்டு
மிகவும்தளருவது, நினைவின் றிக்கே மரணத்தைப் பராபிப்பது;
பின்னை உத்க்ரமணக்கேஸரத்தை யதுபவிப்பது. புநஸ்ச, ம்ருத்
யுபரவஸனாய்க்கொண்டு, (க) “யூஸா ஷஸ்ஸா ஷஸ்ஸா ஷஸ்ஸா ஷஸ்ஸா-
மரணம் ஜநநம் ஜந்மமரணாயைவகேவலம்” என்கிறபடியே இப்
படியிடைவிடாதே நடந்துசெல்லுகிற ஸம்ஸாரமாகிற விஷய
வெந்நரகத்திலேயுமுத்தி ஒருநாளும் கரையேற்றமின்றிக்கே
நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போரக்கடவன்.

(கீழாம்நரகு) (உ) “நீஸ்நிரயம்” என்கிறபடியே ஒருகாலவி
சேஷத்திலே கரையேற்றமுடைத்தான யமன்தண்டலாகிற நர
கம் போலன்றிக்கே, ஒருகாலவிசேஷத்திலும் கரையேற்றமில்
லாதபடி நெடுகச்செல்லாநிற்கிற நரகமிதே இஸ்ஸம்ஸாரம். (நண்
ணுமே கீழாம்நரகு) ஏவம்பூதமான விந்நரகத்தைக்கடக்கப் பெ
ருதேயாவதாழ்மபாவியாக அழுந்தியிருப்பன். (௩)

அவ; — நாலாம்பாட்டு. பின்னையும் விம்ஹாவலோகநந்
யாயேந இரண்டாம்பாட்டைக் கடாசுத்தக்ருவி, அதிலேநிந்தே
ஸித்த அஞ்சபொருள் தானின்னதென்றும், அதுதான் இவ்விட
த்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்று மருளிச்செய்யாநின்று
கொண்டு, ஏவம்பூதமான இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தைத் தன்னுடைய
பரமக்ருபையாலே உபதேஸித்த ஆசார்யன்பக்கலிலே ப்ரேம
மற்றிருக்குமவன் விஷத்திலுங்காட்டில் அதிக்ருரனென்கிறார்.

(௪)

(உ) ஞானஸாரம்.

௩௨ ஸப்தகாதை ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம்.

வ்யா;—(தன்னையித்யாதி) ஆதரத்தில் பெளஃபுர்யம் அலங்க்ருதியாயிருக்கும் போலேகாணும். “தன்னையிறையை” இத்யாதிகளில் த்விதீயையை ப்ரதமையாக்கி, “திருமந்த்ரப்ரதிபாத்யமாயிருந்துள்ள ஸ்வஸ்வரூபாதிகளாகிற ஐந்திலும் கேடோட ஸ்வித்தவன்” என்ற்வயிச்சுவுமாம். அன்றிக்ே, “மந்திரத்தினைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு, தன்னையிறையைத் தடையைச்சரணெறியை மன்னுபெருவாழ்வை - கேடோடவாரித்தவன்” என்ற்வயிக்கவுமாம்.

(க) “ஃஸ்யஸ்ய - யஸ்யாஸ்ய” இத்யாதிகளையுட்கொண்டு பரஸ்வரூபம் முன்னாக அர்த்தபஞ்சகத்தை நிர்ந்தேஸிக்கிறார் முதற்பாட்டில்; பின்னாயருளிச்செய்த அர்த்தபஞ்சக ஸ்ஹஸ்யத்தையுட்கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபம் முன்னாக அர்த்தபஞ்சகத்தை நிர்ந்தேஸிக்கிறார் இதில்.

(தன்னை) திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமான ப்ரணவத்தில் பகவச்சேஷத்வாஸ்ரயமாக மகாரத்நாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதானும், (இறையை) தனக்கு வ்ருத்தஸோழியாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அகாரவாச்யனை வெம்பெருமானும், (தடைய) தானவனைப்பற்றுமிடத்தில் இடைச்சுவராக த்விதீயபதமான நமஸ்வியில் ஷஷ்ட்யந்தமகாரோக்த்தமான விரோதியும், (சரணெறியை) அப்படியேதான் அவனைப்பெறுகைக்கு நிரபாயோபாயமாக அகண்ட(ஐ)ஹம் பதோக்த்தமான ஸரணாகதியும் (மன்னுபெருவாழ்வை) இஸ்ஸரணாகதிலப்யமான ஸவிபக்திகநாராயணபதோக்த்தமான கைங்கர்யமாகிற நித்யபுருஷார்த்தமும்.

(ஒருமந்திரத்தின்) இப்போதுபடும்துறை இது ஒன்றுமே போலேகாணும். மற்றைவ்யாபகத்வயத்துக்கும் இப்பேறுபாடி ல்லையிறே. (ஒரு) இவ்வர்த்தவிசேஷங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயும், ப்ரபங்குகிற ப்ரமாதாவுக்கு அர்ச்சாவதாரமாகிற ப்ரமேயத்தை யறிவிக்கும் ப்ரமாணமாயும், ஸர்வோபாயஸூர்யர்க்கு ஸர்வஸ்வம்மாயும், அந்தனுக்கும் அஸக்தனுக்கும் வைத்ததன்

ஸந்தகாதை, ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாஸம். ௩௩௩

ஸரீர்ப்பந்தலாயும், ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனுக்கு வித்தெளஷத
மாயும், அகநனுக்குரிதியாயும், எம்பெருமானைப்பற்றுமதிகாரி
க்கு மங்களஸூத்ரமாயும், ஒருபாகவதரியமரத்தை வெறுந்
தல் மறுத்தல் செய்யாதே அதுபோக்யமென்றிருக்கையாகிற
பலஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கக்கடவதாயும், தனக்குப்ராப்தி
அணித்தாயிருக்குமளவிலும் பகவதவிஷயத்தி லயினிஷ்டமான
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டு தங்கிஞ்சித்தோரத்துக் குறுப்பாக
இங்குத்தைவாஸத்திலே ஒருப்படுகையாகிற பலபாநாதம்யஜ்
ஞாநத்தை விளைக்கக்கடவதாயும், “ஜ்ஞாநப்ரதன் ஆசார்யன்”
என்னும் நினைவை ஜறிப்பிக்குமதாயும், ஜ்ஞாநவர்த்த(9)கர் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களென்னும் ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பிக்குமதாயும்,
ஜ்ஞாநவிஷயம் எம்பெருமானென்னு முணர்வை யுண்டாக்கும
தாயும், ஜ்ஞாநபலம் பகவதனுபவஜபித ப்ரிதிகாரித கைங்கர்ய
மென்னும் தெளிவைக்கொடுக்குமதாயும், அக்கைங்கர்யத்துக்
குச்சரமாவதி பாகவதகைங்கர்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியைப்
பிறப்பிக்குமதாயும்; போருகையாலே (௧) “*ஸஹஸ்ரீஸூக்யஸு
நமந்த்ரோஷ்டாஃ ஷட்வராத்பரஃ*” என்றும், (௨) “*ஸூத்ரிஸூக்யஸு
ரஃ - நால்திசாஷ்டாஃ ஷட்வராத்பரஃ*” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
வாசகங்களில் தனக்கவ்வுருகாயிருப்ப தொன்றில்லாதபடி, தனக்
துள் நின்றவஸ்துவைப்போலே அத்தத்தியடாயாய்த்துப் பெரிய
திருமந்தரந்தாவிருப்பது.

(ஒருமந்திரத்தின்) “*ஹ்ருஃ ஸ்ரீஸூக்யஸு - ஸூத்ரஃ - மந்தாரம்
த்ராயத இதிமந்தரஃ*” என்கிறபடியே தன்னை யதுணந்திப்பாரா
ரேனுமாகவுமாம், அவர்களுடைய இஷ்டப்ராபண பர்யந்தமா
யும், அரிஷ்டநிவாரண பர்யந்தமாயுருந்துள்ள ரக்ஷணத்தைப்
பண்ணுமதாகையாலே இத்தை மந்தரமென்கிறது.

இப்படி இவ்வந்தபஞ்சகத்தை உபதேசித்தது இத்தஸூகி
லேதேனுமொரு அன்மைகண்டோவென்ன; (இன்னருளால்)
அங்ஙனன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக வென்கிறார். (இன்னருளால்)
(௩) “*பல்லாரருளுப்பழுது*” என்னும்படியான ஈஸ்வரஸூக்ய

(௧) நாராயிம்ஹபு-சடி. (௨) நாராய-ச-சடி. (௩) ச-திருவ-௨௩.

15-57 ஸப்தகாதை, ௪-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாரம்.

அருளிலும் அதிசயிதமாயிடுற இவ்வருள்தானிருப்பது; அது - ஸ்வதந்த்ரமாயும், பந்தமோக்ஷங்கனிர்ண்டுக்கும் பொதுவாயுமிருக்கும்; இவனுடையவருள் - பரதந்த்ரமாயும் மோகைக்ஷ ஹேதுபூதமாயுமிருக்கும். (இன்னருளால்) (க) “அருள்கண்ட ரிவ்வலகினில்மிக்கதே” என்கிறபடியே இத்தலையிலேதேனு மொருநன்மை யபேக்ஷியாத பரமக்ருபையாலே.

(அஞ்சிலும் கேடோடவனித்தவன்) இம்மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் அஜ்ஞாநஸம்ஸார விபர்யயங்க ளாலும்படி ஜ்ஞாநோபதேசம்பண்ணியருளின ஸதாசார்யன்பக் கலிலே.

அஞ்சிலும்கேடோட வளிக்கையாவது-மகாரவாச்யனான சேதநஸ்வரூபம்-ப்ரக்ருதே: பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநகுணகமாய், நித்யமாய், நிர்விகாரமாய், அணுவாய், ஏக ரூபமாய், பகவதந்நார்ஹ ஸேஷமாயிருக்குமென்றும்,

அகாரவாச்யனான பரஸ்வரூபம் - லக்ஷ்மீஸநாதமாய், ஸம ஸ்த கல்யாணகுணாத்மகமாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமாய், த்ரிவிதபரிச்சேத ரஹிதமாய், உபயவிபூதி நிர்வா ஹகமாய், ஸர்வாபாஸ்ரயமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் ரக்ஷக மாய் ஸேஷியாயிருக்குமென்றும்,

ஷஷ்ட்ட்யந்த மகாரோக்தமான விரோதிஸ்வரூபம் - தே ஹாத்மாபிமாநரூபமாய், தேவதாந்தரபரத்வபுத்திவிலக்ஷண மாய், ப்ராபகாந்தரோபாயத்வ ப்ரதிபத்த்யாத்மகமாய், கைங் கர்ய ஸ்வார்த்ததாபுத்திரூபமாய், ப்ராபத்த (ஐ) ஸரீரஸம்பந் தாத்மகமாய், ஸம்ஸாரசவர்த்த(ஃ)கமாய், அஹங்கார மமகாரரூப மாய், அத்பந்தஹேயமாய், த்யாஜ்யமாயிருக்குமென்றும்,

அகண்டரம்பதோக்தமான உபாயஸ்வரூபம் - லித்தமாய் பரமசேதநமாய், ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஸக்தியாய், ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷமாய், ஸர்வபலப்ரதமாய், ப்ராப்தமாய், வ்யபிசார விளம்பவிதூரமாய், ஸ்வீகாரவிஷய பூதமாயிருக்குமென்றும்,

ஸவிபக்திகமான நாராயணபதோக்தமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் - அநுபவஜ்வித ப்ரீதிகாரிதமாய், ஸர்வதேஸ ஸர்வ

கால ஸர்வாவஸ்தோசிதமாய், பரமப்ராப்யமாய், பரார்த்ததைக வேஷமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், ஸ்வார்த்ததாகந்தரஹிதமாய், கிரஜீஸ்யபோக்யமாய், யாவதாத்மபாவியா யிருக்குமென்றும் வெனியிடாநின்றனுகொண்டு,

தேஹாத்மப்ரமம், ஸ்வதந்த்ராத்த்மப்ரமம், அந்யஸேஷத்வப்ரமம், பகவத்விஷயத்தி லநீஸ்வரத்வப்ரமம், தேவதாந்தரபரத்வப்ரமம், தத்ஸமத்வப்ரமம், அஹங்காரமமகாராது பாதேயத்வப்ரமம், ப்ராப்த(ஐ)ஸரீரஸ்ய அநிவர்த்த்யத்வப்ரமம், ததநுபந்திஷு பந்துத்வப்ரமம், ஸ்வீகாரோபாயத்வப்ரமம், கைங்கர்ய ஸ்வார்த்தத்வப்ரமம், தத்ஸ்வீகர்த்த்ருத்வப்ரமம் ப்ரப்ருதிசமான அஜ்ஞாநாட்யதாஜ்ஞாநாதிகளெல்லாம் வாஸநையோடேபோம்படி க்ருபைபண்ணுகை.

(அளித்தவன் பாலன்பிலார்) இப்படி உபதேஸித்த ஸ்வாசார்யன் விஷயத்திலே. (க) “यस्यैवैवाहं विद्युर्वादेवैवदुःखं यस्येतேவே पराபक्तिर्यथा தேவேததாகுரௌ” என்று அவஸ்யகர்த்தவ்யதயா விதிக்கப்பட்ட ப்ரோமமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள்.

இப்படி யிருந்துள்ள விவர்களை நீர்நினைத்திருப்ப தெங்ஙனேயென்ன (நஞ்சிலும் கேடென்றிருப்பன் நான்) நஞ்சுகேடு; இவர்கள் அதிலுங்கேடு, தேஹமாய் நஸ்வரமான ஸரீரத்தை ஸ்வபக்ஷணத்தாலே முடிக்கவற்றான விஷத்திலுங்காட்டில், உபாதேயமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை முடித்துக்கொள்ளுமவர்களாயாலே (உ) “नृपत्रायुः संनृपत्रायुः कलत्रायुः संनृपत्रायुः-நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத்ஸகலுப்ரஹ்மஹாபவேத்” என்று மஹாபாதகியாகச்சொல்லப்படுகிற நித்யஸம்ஸாரியோபாதி அதிஞ்ஞரென்று அறுதியிட்டாய்த்து நாளிருப்பதென்கிறார்.

“இருப்பன்நான்” என்று ஸ்வப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இருப்பன்) இவ்விருப்பின் எனக்கொரு சந்நமில்லை. இதுவேயாய்த்து யாத்ரை. (நான்) பிள்ளைலோகாசார்யருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்றவெனக்கு இவ்விருப்பு வந்தேறியாயிராதிரு.

15. கூப்பதகாதை, 16-பா, என்பக்கலோதினார் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—என்பக்கலோதினாரின்ன ரெனுமியல்வும்
என்பக்கல்நன்மையெனுமியல்வும்—மன்பக்கல்
சேஷிப்பார்க்கன் புடையோர்சம்மநீருபணமும்
ஆவிக்குறையெழுக்கு. (16)

ஆக, இம்மூன்றுபாட்டாறும், அதிகாரிநிஷ்டாக்ரம ப்ர
கரணத்தில், “அஸ்யுயாபசாரமாவது -நிர்நிபந்தமாக பகவத்
பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநகுபிருக்கையும், ஆசார்
யாபசாரமும்” “ஆக வ்யுபாடாஹுத்” இழவுக்கு அவர்கள் பக்கல்
அபகாரமேபோகும்; இவையொன்றுக் கொண்டு க்ரூரங்களு
மாய்” இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிற அர்த்த விசேஷங்களை வெளி
யிட்டருளினாராயிற்று. (ச)

அவ;—அஞ்சம்பாட்டு. இப்படி உபதேஸ்யனை சிஷ்ய
னுக்கு ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில்ப் பேரமற்றிருக்கைஸ்வரூபஹாநி
யானவோபாதி உபதேஷ்டாவான் ஆசார்யனுக்குத் தன்னிடத்
தில் தன்னை மாருதிநிஷ்டைகையாகிற ஆசார்யத்வப்பதிபத்தியும்,
ஸிஷ்யனிடத்திலே ஸிஷ்யம் மாருதி நிஷ்டைகையாகிற ஸ்வஸிஷ்
யத்வப்பதிபத்தியும், அப்படியே ஸஹஜதால்பத்தை யுடைபரா
யிருக்கும் பரிவாஷணவர்கன்பக்கலிலே ஜம்மநீருபணமும் ஸ்வ
ஸ்வரூப ஹாநியாப் பிடுமென்கிறார்.

வ்யா;—(என்பக்கலித்யாதி) (என்பக்கலோதினாரின்ன
ரெனுமியல்வும்) சிலர் தன்பக்கலிலே ஜ்ஞானோபதேஸம் பண்ணு
மளவில், “அநிலினேன்” என்றும், “அஜ்ஞேன் - அஜ்ஞாஹம்”
என்றும், “அஜ்ஞாநாமக்ரகணயம்மாய்”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை அஞ்ஞானில்நிலைவதாக நினை
த்து, அவர்களும் தானும், “அந்நயஸ்வரூபே - போதயந்தஃ
பரஸ்பரம் பண்ணினுள்ளாள் ப்ரதிபத்திபன்னாமிராதே, “என்
னிடத்தில் இன்னார் இன்னார் இவ்வர்த்தவிசேஷங்களை அதிக
ரித்துப் போந்தார்களாகையாலே அவர்கள் எனக்கு ஸிஷ்ய
ராயிருப்பார்கள்” என்று நினைத்திருக்கையிறே இந்த ஸஸ்ஸவ
பாவம்.

அவ்வளவேயோ? (என்பக்கல் நன்மையெனுமியல்வும்)
அப்படியேதான்சிலர்க்கு ஜ்ஞானோபதேஸம் பண்ணுமளவில்

௩௮ ஸப்தகாதை, ௫-பா, என்பக்கலோதினார் வ்யாக்யாநம்

ராயிருந்துள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே, (க) “வைஷ்ணவ
விஸ்வம் | வாஷ்யஸூரிஸர்ஜயா ஸ்ரீஸுமணஸ்குபீகரி: - வைஷ்ண
வோத்பத்தி சிந்தநம் | மாத்ருயோரி பரீக்ஷாயாஸ்துல்ய மா
ஹூர்மரீஷிண:” என்றுமாத்ருயோரி பரீக்ஷையோடொக்க
ஸாஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்படுகிற ஜம்மநிருபணமும்.

ஜம்மநிருபணமாவது - ஜாதநிருபணம். இது - குற்றத்துக்
கும் இழவுக்கு முபலக்ஷணம். (உ) “தக்ஷணீக்ஷிணீ ரக்ஷணீ
க்ஷிணீ - பகவத்பத்தி தீபாக்ரிதக்ததூர்ஜாதி கில்பிஷ:” இத்யாதி
களாலே தப:ப்ரபாவத்தாலே விஸ்வாமித்ரனுக்கு க்ஷத்ரீயத்வம்
நிவ்ருத்தமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தூர்ஜாதி நிவ்
ருத்தமாமென்று சொல்லுகையாலே அவர்கள்பக்கல் ஜம்மநிரு
பணம் - அதஸ்யிம்ஸ்தத்புத்தியாயிறே யிருப்பது.

(அன்புடையோர்) “நிதிபுடையோர்” என்னுமாபோலே,
இதுக்குமேற்பட்டிருப்பதொரு ஸம்பத்திலையிறே. (அன்பு
டையோர் சம்மநிருபணமுமாகிக்குநேரேயழுக்கு) மற்றையா
ரிடத்தில் ஜம்மநிருபணம் யதாவஸ்த்தித வஸ்துவிஷயமாகை
யாலே அழுக்கன்றுபோலே காணும்.

(சம்மநிருபணமுமாகிக்கு நேரேயழுக்கு) கீழ்ச்சொன்ன
விரண்டும், தேஜோத்ரவ்யமான ஆத்மவஸ்துக்களுக்கு பாகவ
நாபசாரத்தில் முற்படப்பரிகணிதமான ஜம்மநிருபணமானவிது
நேரேயழுக்கு. அன்றியே ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலன் பிலா
மையும், (௩) “புஷ்டிஸூரிஸர்ஜயா - ஆத்மாஜ்ஞாநமயோமல:”
என்கிற ஆத்மவஸ்துக்களுக்கு இம்முன்றும் நேரேயழுக்கென்ன
வுமாம்; அங்ஙனமன்றிக்கே, அஞ்சபொருளிமளித்தவன்பா
லன்பிலாமை நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நேர்கொடுநேர்
நாஸகமானாப்போலே, என்பக்கலோதினார் நின்னரெனாமியல்வு
முதலானவிம்முன்றும் ஆத்மாவுக்கு நேர்கொடுநேர் நாஸக
மென்னவுமாம். (நேரேயழுக்கு) அஹங்காரார்த்த காமாதி
களைப்போலே ஸத்வரகமாகவன்றியே அத்வரகமாகவே
அழுக்கு. “க்ருரநிஷித்தம்” என்னும்படியிறே இவற்றின்
கொடுமையிருப்பது.

மூ;—அருங்கென்றிவை யறிந்தேனம் பொன்னங்கா
ஒழித்தருளாயுள்ளிவ்வினைய—பழிப்பிலா
வென்னியர்க்காக வெம்பெருமானர்க்காக
உன்றருட்காகவுற்று. (க)

ஆக, இப்பாட்டில், பூர்வார்த்தத்தாலே, ஆசார்யாநுவர்த்
தந் ப்ரகரணத்தில், “தன்னமாறாடி நினைக்கையாவது - தன்னை
ஆசார்யனென்று நினைக்கை.” இத்த்யாதியாலும், “மநஸ்ஸுக்குத்
திமையாவது - ஸ்வகுணத்தையும் பகவத்பாகவத தோஷத்தையு
ம் நினைக்கை” இத்த்யாதியாலும், “பாகவதாபசாரந்தான்
அநேகவிதம். அதிலொன்று அவர்சுன்பக்கல் ஜம்மநிரூபணம்.”
இத்த்யாதியாலே கீழ்ப் ப்ரகரணத்திலுள்ள அர்த்தவிசேஷங்
களை அருளிச்செய்தாராபிற்று. (டு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. இப்படி ஆத்மநாஸத்தை விளைக்கக் கடவ இந்நாலுமே யாத்ரையாயிருக்கிற இஸ்ஸஸ்ஸாரிகள்' நடு வேவர்த்திக்கிற நீர் இங்ஙன் உபதேஸிக்கும்படி இவற்றில் அகப் படாதே தப்பியிருக்கீரே' என்று பெரியபெருமாள் உகந்தரு ளாக்கண்டு, இவையே யழுக்கென்றறிந்தேனேயாகிலும் இப் படி இவ்வறிவை அடிமண்டியோடே சழிக்கவற்றானான் ஆந்தர தோஷத்தை எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகமான பிள்ளைலோகாசார் யரையும் தேவர்க்கு அபிமதரான எம்பெருமானாரையும் தேவ ருடைய பரமக்ருபையையும் கடாக்கித்துப் போக்கியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

வ்யா;—(அழகக்கென்றித்யாதி) (இவை - அழகக்கென்றறிந்
தேதன்)கீழ்ச்சொன்னவை படங்கலும் தேதஜோதரவ்யமான ஆத்ம
வஸ்துவுக்கு நேரே அவத்யகரமென்னுமிடத்தை (க) “नृणां
सर्वेष्वपि योऽनुरोऽप्रचक्षतेत्युर्युद्धैः-नारायणोपिषिक्तुतिम्
यादिकुरோः प्रस्युतस्य त्वत्प्रपुत्तैः” இத்யாதிகளாலும், (உ)
“என்றுமனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய் நாரணனுமன்அம் தன்னுரி
யன்பாலன்பொழியில்” இத்யாதியான அருளாளப்பெருமா
ளெம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திகளாலும், (ஊ)“தான்ஹிகேதாப

80 ஸ்ப்தகாதை, சு -பா, அழுக்கென்று வ்யாக்யாநம்.

தேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் ஸிஷ்யனையும் மாறாடினை. கைக்ருமிஷித்தம், பாகவதாபசாந்தான் அநேகவிதம். அதிலே பொன்று அவர்கள் பக்கல் ஐர்மரிருபணம்.” இத்தயாதியான பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திஷ்யஸூக்திகளாலும், (சு) “தேவநிஷ்யஸூக்தி - மாக்யஸூக்தி - வைஷ்ணவோபாசாபத்தி சுந்தரம் | மாத்ருயோபிபரீக்ஷாயாஸ்துல்பம்” இத்தயாதி வசநங்கனாலும் ஸம்ஸயவிபர்யயங்களுட்படி விஸ்தகாதவுடம்பரோப தேஸாஷ்டமமாகவுமறிந்தேன்.

இவற்றின்தோஷப்பரப்பைத்தனித்தனிபே யெடுத்தாச் சொல்லப்புகால் பணிப்படுமென்று ஏப்பரயோஜகத்திலே இழிகிறார் (அம்பொனரங்கா) நான் இவ்வறிவைப் பெறும்படி, அழகிய தாயும் மனோஜ்ஞமாயும் பாவநமாயுமிருந்துள்ள திருவரங்கப் பெருநகரிலே ஸ்தாவரபரதிஷ்டையாகவிருந்து க்ருஷிபண்ணி னவர் தேவரீரன்றோ. (அம்பொனரங்கா) நான் இவ்வறிவைப் பெற்றமின்பிறே (உ) “துயரதுசுடரடி” என்னும்படி தேவரீர்க்கு இவ்வழிகும் இம்மனோஜ்ஞதையும் நிறம்பெற்றது. இவர்கான் திருவரந்தபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து இப்பரபந்தத்தை யிட்டருளினரேயாகிலும் உருவு வெளிப்பாட்டின் மிகுதியாலே “அரங்கா” என்று ஸம்போதிக்கும்படி பெரியபெருமான் இவர்க்கு முன்னிலையாத் தோற்றுகிறார் போலேகாணும்.

(அம்பொனரங்கா ஒழித்தருளாய் உன் கிலினை யை) தேவ ரீருடைய பாவநத்வத்துக்கும் தேவரீரைப்பற்றின வென்னு டைய அஸூத்திக்கும் * ஸ்ரீஸ்ரீ - அக்ரிவிஞ்சேத்போலே என்ன சேர்த்தியுண்டு; (ங) “தம்மையேநாளும் வணங்கித்தொழு வர்க்குத் தம்மையே யொக்கவருள் செய்வர்” என்று தத்வ தர்ஸிகள் சொன்னபாசரம் மதே (ங) கவர்ஜமா யிருப்பதொன் றோ? (ச) “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாப்பணித்த மெய்ம் மைப்பெருவார்த்தை” என்னும்படி கையுடையகாலும் மிகுத்த சிதுவாய்க்கயிலுமான ஸாதத்யவேஷ்டிநோடே திருத்தேர்த் தட்டிலே யெழுந்தருளியிருந்து ஸ்வாஸரிதனு வர்ஜுநனை வ்யாஜீகரித்து (ரு) “ஸ்ரீஸ்ரீ - அக்ரிவிஞ்சேத்போலே - ஸர்வபாபேப்யோ

(க) (உ) தி-வாய்-க-க-க. (ங) தி-மொ-க-க-ங-ரு-சு) நா-தி-க-க-சு. (இ) கி-க-அ-சு-சு. ஏப்பரயோஜகத்திலே யருளிச்செய்கிறார்,

ஸப்தகாதை சு-பா, அழுக்கென்று வ்யாக்யாநம். சக

மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று தேவர் சொன்னவார்த்தை அர்த்த ஸ்பர்ஸியா யிருப்பதொன்றன்றோ? (க) “అసృతం నోక్తం యోషే - அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே” என்றும் (உ) “ఇహ మోక్షం వహేత్ - நமேமோசம் வசோபவேத்” என்றும் தேவர்தாமே யருளிச் செய்கையாலே தேவரீர்க்கு அந்ருதத்தில் வ்யுத்தத்தியில்லை.

(ஒழித்தருளாய்) இத்தலை அர்த்தியாதிருக்க, பூர்வஜாயக் கொண்டு செய்யக்கடவதேவரீர்க்கு இத்தலை அர்த்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போமோ?

(அரங்காவொழித்தருளாய்) பயிர்த்தலையில் குடியிருப்பா ரோபாதி இத்தலையைக் * காக்கருமியல்வனராய், அவதாரம்போ லேதீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்கையன்றிக்கே நித்யஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டுபோருகிற தேவரீருக்கு இதுதீதக்கோர்மையோ, (அரு ளாய்) நிரக்கருணர் செய்யுமது அருளாளியான தேவரீர்க்குப் போருமோ.

(உள்ளில்வினையை) உண்பார்மிடற்றைப் பிடிக்குமவனைப் போலே(ங) “மனனகமலம்” என்னும்படி ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரத் , தைபற்றியிறே இவ்வினை தானிருப்பது. (உள்ளில்வினையை) (ச) “உள்ளத்தேயுறையும்மலை” என்கிறபடியே உள்ளேபடுகிடந்து ஸத்தையை நோக்குகிற தேவரீர்க்கு உள்ளிலுண்டான விரோதி யைப்போக்குகை பெரும்பணியோ;

(ஒழித்தருளாயுள்ளில்வினையை) பாசியானது தெளிந்த ஜலத்தை யெங்குமொக்க வ்யாபரித்தாப்போலே இப்படிப்புக் குத்திரோதா(ட)யகமாய்க்கொண்டுள்ளே பிணையுண்டிருக்கிற பாபத்தைப் போக்கியருளீர்.

“நீர் ஒழித்தருளாய்” என்று இங்ஙன் உறைப்புத்தோற்றச் சொல்லுகிறதென் கொண்டென்ன (பழிப்பிலாவித்யாதி) தேவ ரீர்க்கு அபிமதராயிருப்பாரையும் தேவரீருடைய தகவையும் அண்டைகொண்டுகொணும் நான் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிற தென்கிறார். (பழிப்பிலாவென்னுரியர்க்காக) கீழ்ச்சொன்ன குற்றங்களொன்றுமின்றிக்கேயிருந்துவைத்து ஸ்வோபதேஸ

(க) ரா-கி-எ-உஉ.

(உ) பார-

(ங) தி-வாய்-க-க-உஉ.

(ச) திருமலை-நகர.

தீ தகாததொன்றோ.

சுஉ ஸப்தகாதை, சு-பா, அழகுகென்று வ்யாக்யாரம்.

முகத்தாலே, இவை யடங்கலுமாகாதென்னு மறிவினான வெனக்கறிவித்த பிள்ளைலோகாசார்யருக்காகவும், இப்பழிப்புத் தான் சிலநாளுண்டாய்க் கழிந்ததில்லாமையாலே ததத்யந்தா பாவம்தோற்ற “பழிப்பிலா” என்கிறார்.

(என்னுரியன்) (க) “ஸூருஸூருஷிஸ்யதே - குருமவாயோபி மந்யதே” என்கிற ஸ்வீகாரம்போன்ற ஸ்வீகாரமன்று. அவ்வள வேயோ, (எம்பெருமானாருக்காக) அதுக்குமேலே அவர்க்குப் பரமஸாஷியாய் தேவரீர்க்கு அந்யந்தாபிமதராய் ஆசார்யபத த்துக்கு எல்லையிலமாய், சரமார்த்தத்தை அனைவர்க்கும் தூ(ஸ்) ளிதாநம் பண்ணியருளின எம்பெருமானார்க்காகவும்.

அவ்வளவேயோ? (உன்றாரருட்காக) அதுக்குமேலே தேவரீர்க்கு அஸாதாரண நிருபகமாய், மற்றைகுணங்களுக்கு அதிஸயாதா (ஃ) யகமானவளவிலே அகஞ்சரிப்பட்டிராதே என்னளவிலேயாய்க்கொண்டு கரைகட்டாக்கா வேரிபோலே கரைபுரண்டிருக்கிற க்ருபாகுணத்துக்காகவும், உன்றன் ரகூண ஸக்தியிலேவந்தால் தேவரையும் விஞ்சிக்காணும் தேவரீருடைய க்ருபையிருப்பது. கிரோதியில்(ஃ)பீதியாலும், தந்நிவ்ருத்தியி லுண்டான த்வையாலும், அந்தரங்கரைமுன்னிடில் பலம சடக் கெனக்கைபுகுருமென்கிறத்வரையாலும் இங்ஙனசொல்லுகிறார்.

(உற்று)(உ) “ஸூருஸூருஷிஸ்யதே - குருவரம்வரதம் விதர்மே” என்றும், (ஈ) “ஸூருஸூருஷிஸ்யதே - ராமாநுஜாங்க்ரி ஸரணோ ஸ்மி” என்றும், (ச) “ஸூருஸூருஷிஸ்யதே - பிதாமஹம் நாத முநிம்விவோக்ய” என்றும், (ஞ) “என்பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஏவம் பூதரான விவர் களுக்காகவும் அடியேனை அங்கீகரித்தருளி என்னுடைய உள் ளில்வினையை பொழித்தருளவேணும். அல்லாவிடில் தேவரீர்க்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமும் க்ருபாபாரதந்த்ரயமும் குலையுமிறே; என்னைப்பார்த்துச் செய்தருளுவதாக நினைத்திருந்தவன்றிறே தேவரீர்க்குக் காலக்கழிவு செய்யலாவது.

(க) உஉ வரவரமுநிஸ (ஈ) வரதராஜஸ்த.

(ச) ஸ்தோத்ராதந்த்ர (ஞ) தி-வாய்-க-ச-எ.

ஸப்தகாதை, எ-பா, தீங்கேதுமில்லா வ்யாக்யாரம். சாந

மூ.—தீங்கேதுமில்லாத் தேசிகன் றன்சிற்தைக்குப்
பாங்காகநேரே பரிவுடையோர்—ஒங்காரத்
தேரின்மேலேறிச் செழுங்கதிரினூடுபோய்ச்
சேருவரேயந்தாமர்தான். (எ)

ஸப்தகாதை முற்றிற்று.

ஆக, இப்பாட்டால் பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவப்ரக
ரணத்தில் “பேற்றுக்கடி க்ருபை” இத்யாதியாலும், க்ருபை
பெருகப்புக்கால் இருவருடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலும் தகைய
வொண்ணாதபடி யிருகரையுமுழியப்பெருகும்” இத்யாதியாலும்
சொல்லுகிற அர்த்தவிஸேஷங்கனையருளிச்செய்தாராய்த்து. (ஈ)

அவ;—ஏழாமபாட்டு. பலபடியாலும் ஆசார்யன்பக்கல்
ப்ரேமமில்லாதவனுக்கு அதிபதநமொழிய உஜ்ஜீவநமில்லையென்
று சொல்லாநின்றீர்; ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்குமவனுக்கு
உஜ்ஜீவநமுண்டோவென்ன, (க) “தாளிணையை வைத்தவவரை
நீதியால் வந்திப்பார்க்குண்டிழியாவான்” என்று தத்வதர்ஸிக
ளாயிருப்பாரும் அதுதியிட்டார்களாகையாலே இப்படி யிருக்
குமவனுக்கு உஜ்ஜீவநமுண்டென்று சொல்லாநின்றுகொண்டு
இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

வ்யா;-(தீங்கேதுமில்லாத் தேசிகன் தன் சிற்தைக்கு)(க)“தப்
பில்குருவருளால்” என்றும், (உ)“தாழ்வாதுமில்லாவார்” என்றும்,
(ஈ)“காமக்ரோத விவரஜிதம்” என்றும், (சு)
“அநகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாசார்யன்பக்
கல் ப்ரேமமற்றிருக்கையாதல், தன்பக்கலிலே சிலமினுக்கங்களை
நினைத்திருக்கையாதல், பரிஷ்யனுக்கு ஜ்ஞானோபதேஸம்பண்ணு
மிடத்தில் ஸாபேகஷ்ணாபிருக்கையாதல், க்ராமகுலாதிகளையிட்டு
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தாழ்நினைக்கையாதல், ப்ராபகார்த்ரங்க
ளிலவ்யமாதல், ப்ராப்யார்த்ரங்களில் ருசியாதல், ஜ்ஞானாநுஷ்
டாநங்களில் குறையாதல், ஆத்மகுணங்களில் வைகல்யமாதல்,
இவையாகிற பொல்லாங்கொன்று மின்றிக்கேயிருப்பானாய்.

(ரு)“சத்ஸமுபாஸ்யஸி த் தா தேஃ-தத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ராப
வதி ததாதேசிக:” என்றும், (சு)“சத்ஸமுபாஸ்யஸி தேஃ-தத்

(க) ஞானஸாரம். (உ) உபதேஸரத்தி-ஈ. (ஈ)

(சு) வரவரமுசி-

(க) (உ) (ங) உபதேசர-கூடு. (ஈ)

ஸப்தகாந்த, எ-பா, திங்கேதுமில்லா வ்யாக்யானம். சுரு

யேஷ்யநா! ஸ்வாயோயேஷ்யாபேந சபேவச்சரணௌஜீத்! ஜபேசரீஷ்ய சபேஷ்ய
 ஸர்வஜநீஷ்ய ஸய்யுதீஷ்ய - அர்ச்சநீயஸ்சவந்த்யஸ்ச கீர்த்தநீயஸ்சஸர்
 வதா! த்யாயேஜ்ஜபேந்நமேத்பக்த்யா பஜேதப்யர்ச்சசபேத
 ஸதா! உபாயோபேயபாவேந தமேவஸரணம் வ்ரஜேத்! இதி
 ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வஸாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதீம்” இத்
 யாதிகளாலே ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
 ஸர்வகாலமும், (க) “ஸர்வ்யவீஷ்ய - ஸர்வம்யதேவ” என்கிறபடியே
 ஸ்வாசார்யன்தன்னையே எல்லாமாகப் பரதிபத்திபண்ணி
 அவன்பக்கல் ப்ரேமபுக்தனயிருக்கை யொன்றுமே ஸிஷ்யனு
 டைய ஜ்ஞாநபலமாகிறதென்று சொல்லாநின்றதிதே.

(பரிவுடையோர்) “நிதியுடையோர்” என்னுமாயோலே
 இதுதான் பெறுப்பேறாயிருப்பதென்றிதே. (உ) “சுத்ராபிஷேஷம்
 ஸர்வஜநீஷ்ய ஸய்யுதீஷ்ய - தத்ராபிதூர்லபம் மந்யேவைருண்ட
 பிரியதர்ஸநம்” என்றதிதே (பரிவுடையோர்) மேற்சொல்லுகிற
 புருஷார்த்தவித்திக்கு வேண்டுவது ஈதொன்றுமேயாய்த்து.

இங்ஙன் பரிவுடையான விவனுக்கு வித்திக்கப்படுகிற
 பலந்தானேதென்ன (ஒங்காரத்தேநின்மேலேறி யித்த்யாதி) * வை
 குந்தமாநகரன்றோ இவன்கையதென்கிறார். (ஒங்காரத்தேநின்மே
 லேறி) இப்படி ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலே நிரதிஸ்யப்ரேமஸாலி
 யான விவன் (ங) “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாவ்
 மண்ணுடே” என்கிறபடியே இங்கிருக்கும்நான் ஸ்வவ்யாக்யா
 ந்தி தோற்றவும், ஸ்வரூபாநுரூபமாகவும், பரமபதமும் கூடத்
 தன் சிறுமுறிக்குச் செல்லும்படியாகவும், உபயவேதாந்த கால
 கேஷபஸ்ரீயோடும், ததியாராதாஸ்ரீயோடும், உகந்தருளின
 நிலங்களில் மங்களாஸாஸந ஸ்ரீயோடும், தத்கைங்கர்யஸ்ரீயோ
 டும், உடையவரைப்போலே நூற்றிருபதாண்டு குறைவுநிறைவுக
 ளின்றிக்கேயிருந்து ஸ்ரீராவஸாநகாலத்திலே தடுத்தும் வளைத்
 த்தும் பெறவேண்டும்படியான பரமபக்திதலையெடுத்து * அந்த
 மில் பேரின்பத்தடியரோடு ஒருகோவையாயிருக்க வேணு
 மென்னும் ப்ராப்யத்வரைவிஞ்சி, ஹார்தா(ஹ) துக்ருஹீதாய்க்

ஸப்தகாதை எ-பா, திங்கேதுமில்லா வ்யாக்யாரம். சௌ

யையும் சென்றுகிட்டி, அவர்கள் ஸ்தக்கரிக்கும் ஸத்காரம் முன்னாக அவ்வோலோகங்களையும் கடந்து,

ஈஸ்வரனுக்கு கீடாகந்துக ஸ்தாநீயமான அண்டத்தையும் ஒன்றுக்கொன்று பத்துமடங்கான ஜீவரணஸப்தகத்தையும், * முடிவில் பெரும்பாழானமூலப்ருத்தியையும்கடந்து முன்பு ஸம்ஸாரியானநாளில் தான்பட்ட விழுவெல்லாம்நீர மிகவும் ஸு-கோத்தரமான மார்க்கத்தாலே தனக்குடபாயமான * பார ளந்தபாதப் போதுபோலே கடுநடையிட்டுப்போய் அம்ருதவா ஹிநியான விரஜையிலேகுடைந்து நீராடி, * வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநாரேணுவையும் விரஜாஸ்நாந்தாலே கழியப்பெற்று;

அவ்விரஜைக்கரையிலே ஸங்கசக்ரகதாதரனுக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அமாநவகரஸ்பர்ணம் முன்னாக, லாவண்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணாகரமாய், ஸுத்தஸத்வமயமாய் பகவததுபவைகபரிகரமாய், * ஒளிக்கொண்ட சோதிபான விக்ரஹத்தையும் ஸ்வஸ்வரூபா விரப்பாவத்தையும்பெற்று, பகவதாநுகூல்யைக போக(ஃK)ரான நித்யவலித்தராலே நெருங்கி, அவர்களாலும் அளண்டவொண்ணாத அளவையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைத்தான திவ்யதேஹத்தைக் கண்களாரளவும் நின்றுகண்டு, கைகள்கூப்பித்தொழுது,

அமாநவபரிஸரத்தில் ஸங்ககாஹளபேரீம்ருதங்கங்களினுடைய முழக்கத்தைக்கேட்டு, ஓடுவார்விழுவார் போற்றுவார் புகழுவார் பூமழைபொழிவார் பாவாடைவிரிப்பார் பாதங்கள் கழுவவாராய்க்கொண்டு எதிரே திரள்திரளாகப்புறப்பட்டுவருகிற நித்யமுத்தருடைய ஆநந்தகோலாஹலத்தை அநுபவித்துக் கொண்டுபோய், அவர்கள் எதிர்கொண்டு அலங்கரித்து ஸத்கரிக்காமுன்னாக, (க)ஸ்வரூபஸ்திஷ்டி-ஸப்தரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே” என்றும், (உ) “அந்தாமம்” என்றும், (ங) “பொன்னுலகு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தன்னுடைய வரவாலே புதுக்கணித்து மிகவுமழகியதாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு போக(ஃK) ஸ்தாநமாயும், அவனுடைய செங்கோலாலே ஏகாதபத்ரமாய்

சஅ ஸப்தகாதை, எ-பா, திங்கே துமில்லா வ்யாக்யாநம்.

நடத்தக்கடவதாயும் அவன் திருவடிகளிலே அஸேஷ ஸேஷ வ்ருத்திகளிலும் அந்விதமாகைக்கு ஏகாந்தமாயிருந்துள்ள ஃ ஏர்கொள்வையுந்தமாநகரத்தைச்சென்று கிட்டி, (க) “சுழிபட் டோடும்சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்து” என்கிறபடியே, * அம்ருக்ஷாகராதர்மிக்கர் ஸர்வாவயவனுக்கொண்டு யாவத் காலமுமிருப்பன்.

(சேருவரே) இவ்வர்த்தத்தில் அசிர்ப்புப்பண்ண வேண்டு வதில்லை. இதுபாசமென்கிறார். (உ) “ஸஸ்யோ - நஸம்ஸயோ ஸ்தி” என்றிதே. (அந்தாமந்தான்) லீலாவிபூதியிலுங்காட்டில் நித்யவிபூதிக்குண்டான ப்ராதாந்யமிருக்கிறபடி.

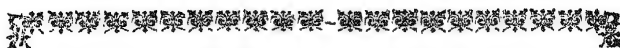
ஆக, இப்பாட்டாலே, சரமப்ரகரணத்தில் “ஆசார்யஸம்பந் தம் மேகக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்” இத்தயாதிகளாற் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்தருளினா ராய்த்து. (எ)

நிசமம்;—ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால் - அர்த்தபஞ்சகோபதே ஷ்டாவே ஆசார்யனுகிறானென்று மிடத்தையும். அவனிடத்தில் ப்ரேமமற்றிருப்பார் ஸ்வாத்மகா(ஹ)தகரென்னுமிடத்தையும், அவர்கள் ஜ்ஞாநஸேஷபுத்தரேயாகிலும் நித்யஸம்ஸாரிகளாய் ப்ரோருவரென்னுமிடத்தையும், அதுக்கு க்ருத்கந(ஹ்)ரான விவர்கள் அதிக்குரரென்னுமிடத்தையும், ஸ்வோதகர்ஷததைத் தேடுசை ஆசார்யனுக்கு அமுக்கென்னுமிடத்தையும், இவ்வமுக் குக்கடியான தேஷத்தைப் பெரியபெருமாள்தாமே தமக்குப் போக்கியருள வேணுமென்னுமிடத்தையும், ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமபுத்தனவன் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தி லேசென்று முக்கைஸ்வரயத்தைப்பெற்றுக் கைங்கர்யஸாம் ராஜ்யத்திலே மூர்த்தாபிஷித்தனுக்கொண்டு யாவதாதமபா (ஹ)வியாக விருப்பனென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து நின் றுராய்த்து. *

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை யருளிச்செய்த ஸப்தகாதைக்கு பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

ஸப்தகாதை பதவுரை.

-----:o:-----

க-பாட்டு - அம்பொன்.

அம்	அழகியதாய்
பொன்	பாவநமான
அரங்கர்க்கும்	திருவரங்கத்தைக் கோயிலாகவுடைய பெரிய பெருமாளுக்கும்,
ஆனிக்கும்	பத்தமுத்த நித்யநுபேண மூன்று வகைப்பட்ட ஆத்மவஸ்துவுக்கு முண்டான
அந்தரங்கசம்பந் தம்	அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாகிற நெருங்கிய ஸம்பந் தத்தையும்
காட்டி	வெளியிட்டுக்கொடுத்து,
தடைகாட்டி	ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ பரத்வ அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வா திப்ரதிபத்திகளுக்கு விரோதியா யுள்ளவைகளையும் வெளியிட்டுக்கொடுத்து,
உம்பர்திவமென் னும்	நித்யஸூரிகளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமான பரமபதத்தில் நித்யகைங்கர்யம் செய்கையா கிற
வாழ்வுக்கு	வாழ்ச்சிக்கு
சேர்ந்த	ஸத்ருஸமா யிருந்துள்ள
நெறி	உபாயமான ப்ரபத்தியையும்
காட்டுமவனன்றோ	திருமந்த்ரோபதே முகேந வெளியிட்டுக்கொ டுக்குமவனன்றோ
ஆசாரியன்	ஸதாசார்யனாகிறான். (க)

உ-ம் பாட்டு, அஞ்சுபொருள்.

அஞ்சுபொருளும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப
உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற
அர்த்த பஞ்சகத்தையும்

அளித்தவன் பால் பரமக்ருபையாலே உபதேஸித்தருளின ஆசார்
யன் பக்கல்

அன்பிலார் ப்ரேமமில்லாதிருக்குமவர்கள்
நஞ்சில் விஷத்திலும் காட்டில்
மிகக்கொடியார் மிகவும் க்ரூரராயிருப்பார்கள்;

(இவ்வர்த்தத்தை எல்லாருமறியும்படி)

நாம் பின்னாலோகாசார்யருளிச்செய்தவர்த்தத்தில்
நிஷ்டரான நாம்

சொன்னோம் பரமார்த்தமாகச்சொன்னோம், (எங்கனே யெ
ன்னில்)

நஞ்சுதான் “விஷமானது (ஸ்பர்ஸமாத்ரத்தாலே)
ண்ணை மாம்ஸப்ரசரமாய் அநித்யமான ஸரீரத்தை

முடிக்கும் நஸிப்பிக்கும்;
அது ஆசார்யவிஷயப்ரேமமில்லாத அஸத்ப்ராயண
னவிவன்

உயிரை ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை
முடிக்கும் நஸிப்பிக்குமவன்.”

என்று இவை என்கிற இவ்வர்த்தத்தை
நன்மிலார் ஸ்வர்சார்ய விஷயப்ரேமமில்லாமையாகிறதாழ்
வில்லாத நம்பூர்வாசார்யர்கள்

சொன்னார் சொன்னார்கள். (உ)

ந-ம் பாட்டு, பார்த்த-

பார்த்த ஜ்ஞானோபதேசமுகத்தாலே கடாஷித்தருளின
குருவினளவில் ஆசார்யன் பக்கல்

பரிவின்றி ப்ரேமமில்லாமல், (இருக்குமவன்)

சீர்த்த ஸ்ரீய:பதியையுள்ளபடி அறிவிக்கவற்றுகையா
லே கனத்திருப்பதாய்

மிகு ஸ்லாக்யமாயிருந்துள்ள

ஞானமெல்லாம் எல்லாஜ்ஞாநங்களும்கூட

சேர்ந்தாலும் தன்னிடத்தில் குறைவின்றியிருந்தபோதிலும்,

கார்த்தகடல்

கார்போலே கறுத்துத்தோற்றுசிற கடலாமே
ருழப்பட்ட

மண்ணின்மேல்

இந்தபூமியிலேதானே

துன்புற்று

அஸங்க்யாதங்களானதுக்கங்களை அநுபவித்து

மங்கும்

நசித்துவிடுவன்; (நஸித்தபிறகும்).

கீழாம்

துக்கமே யாத்ரையாயிருக்கையாலே மிகவும்
தண்ணிதான

நரகு

நரகத்தை

தேங்காமல்

இடைவிடாமல்

நண்ணும்

கிட்டி துக்காநுபவம் பண்ணியிருப்பன்; (க.)

சு-ம் பாட்டு, தன்னை

ஒரு

வாசகங்களில் தனக்கவ்ருகில்லாதபடி அத்தனி
தீயமான

மந்திரத்தின்

பெரிய திருமந்திரத்தில்

தன்னை

மகாரத்தால் பகவச்சேஷத்வாஸ்ரயமாகப் ப்ரதி
பாதிக்கப்பட்டதானும்,

இறையை

அகாரத்தால் தனக்குவகுத்த ஸேஷியாகச்சொ
ல்லப்பட்ட எம்பெருமானும்,

தடையை

ஷஷ்ட்யந்தமகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஷீரோ
திவர்க்கழும்,

சரணெறியை

ஸகண்டநம:பதத்தால் நிரபாயோ பாயமாகச்
சொல்லப்பட்ட ஸரணுகதியும்

மன்னு

யாவதாத்மபாவியான

பெருவாழ்வை

ஸஹிபக்திக நாராயணபதத்தாலே சொல்லப்ப
ட்ட கைங்கர்யமாகிற மஹாபுருஷார்த்தமும்,

அஞ்சிலும்

ஆகிய இவ்வர்த்தபஞ்சக ஸ்வரூபத்திலும்

கேடு

பொல்லாங்கான அஜ்ஞாந ஸம்ஸய விபர்யங்க
ளானவை

ஓட

வாஸநையோடே போம்படி

இன்னருளால்

இத்தலையிலொன்று மபேஷியாத பரமக்குணப
யாலே

நீட்:

ஸப்தகாஸ்தை பதவுரை.

அளித்தவன்பால் ஜ்ஞானோபதேசம்பண்ணியருளின ஆசார்யன்
பக்கல்

அன்பிலார் ப்ரோமடில்லாதவர்களை
நஞ்சிலும் விஷத்திலுங்காட்டில்
கெடு என்று அதுக்நரரென்று
நான் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய விஷயிகாரத்தைப்
பெற்ற நான்

இருப்பன் ப்ரகிபத்தி பண்ணியிருப்பன். (ச)

நீ-ம் பாட்டு, என்பக்கல்.

என்பக்கல் என்னிடத்தில்
இன்னார் “இன்னாரினார்
ஒதினார் அர்த்தவிசேஷங்களை அதிகரித்தார்க ளாகை
யாலே ஸிஷ்யர்கள்”

எனும் என்கிற
இயல்வும் துஸ்ஸ்வபாவமும்,
என்பக்கல் என்னிடத்தில்
நன்மை “ஆசார்யத்வமாகிற நன்மையிரா நின்றது”
எனும்பியல்வும் என்கிற துஸ்ஸ்வபாவமும்,
மன்பக்கல் ஸ்வஸ்வாமியான எம்பெருமான்பக்கலிலே
சேவிப்பார்க்கு ஸ்நேஹபூர்வமாக நித்யஸேவை பண்ணுமவர்க
ளுக்கு

அன்புடையோர் பரமஸ்நேஹிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்தில்
சந்திரூபணமும் ஜாதி சிநுபணம் பண்ணுகையும், (ஆகிய இம்மு
ன்றும்)

ஆவிக்கு ஜ்ஞானநந்தமயமான ஆத்மவஸ்துக்கு
நேரே ஒருதவாரமின்றியே நேர்கொடுநேர்
அழுக்கு ஸ்வரூபத்தை நிரிப்பிக்குமதாயிருக்கும். (ரு)

கூ-ம் பாட்டு, அழுக்கென்று.

அம் அழகியதாயும்
பொன் ஸ்ப்ருஹணீயமுமான

அரங்கா	திருவரங்கப்பெருநகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணு மவனே
இவை	கீழ்ச்சொன்னவை யடங்கலும் (ஆத்மவஸ்துவக்கு)
அழுக்கென்று	அவத்யசாமென்பதை
அறிந்தேன்	விஸ்தமாகவறிந்தேன், (ஆகையாலே)
பழிப்பிலா	கீழ்ச்சொன்ன குற்றங்க ளொன்றுமில்லாதவ ராய்
என் ஆரியர்க்காக	அறிவிலனானவெனக்கு ஜ்ஞானோபதேஸம் ப ண்ணியருளின பிள்ளை லோகாசார்யருக்கா கவும்
எம்பெருமானாக் காக	அவர்க்குப் பரமஸேஷியான எம்பெருமானாக் காகவும்
உன்	தேவரீருடைய
ஆர் அருட்காக	கரைபுரண்டிருக்கிற க்ருபாகுணத்துக்காகவும்
உற்று	(அடியேனை) அங்கீகரித்தருளி,
உள்ளில்	ஜ்ஞானப்ரஸரணத்வாரமான மகஸ்ஸைப்பற்றிக் கிடக்கிற
வினையை	பாபஸமுஹத்தை
ஒழித்தருளாய்	வாஸநையோடே போக்கியருளவேணும். (சு)

எ-ம் பாட்டு, திங்கேதுமில்லா.

திங்கு ஏதுமில்லா	தன் ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கை முத லான பொல்லாங்கொன்று மின்றிக்கேயிருக் கிற
தேசிகன்தன்	ஸ்வாசார்யனுடைய
சிந்தைக்கு	திருவுள்ளத்துக்கு
பாங்காக	அதுகூலமாம்படி
நேரே	நேர்கொடுநேர் (நஞ்சித்கரித்துக்கொண்டு)
பரிவுடையோர்	அவன்பக்கல் ப்ரேமமுடையவர்கள்,
ஓங்காரம்	ப்ரணவமாகிற
தேரின்மேல்	ரதத்திள்

திசு

ஸப்தகாதை பதவுரை.

வழி   சுறிக்கொண்டு
 செழுங்கதிரினூடு   ஸூர்யமண்டல மத்யமார்க்கமாக,
 போய்   அர்ச்சிராதிகதிராலே போய்
 அந்தாமம்   அழகியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
 சேருவர்   கிட்டி நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுவர். (எ)

ஸப்தகாதை பதவுரை

முற்றிற்று.

ஸப்தகாதை சுத்தாசுத்தம்.

பக்கம்	வரி	அசுத்தம்	சுத்தம்
உ	௩௦	முகமாகவும்	முக்யமாகவும்
௩	௧௨	மொழியும்	மௌனியும்
௬	௧௧	பாதிபாதிக்கிறது	பாதிபாதிக்கும் இது
,,	௨௪	அடைவே உட்கொண்டு	அடைவே உட்கொண்டு நடக்கையாலே சுரயதர் யகூரங்களை உட்கொண்டு
௧௧	௨௧	ஸ்வஹிவரோத்யதை அஸஹ	ஸ்வஹிவரோத்யதை அஸஹ
௧௩	௧௩	ஸ்வஹிவரோத்யதை அஸஹ	ஸ்வஹிவரோத்யதை அஸஹ
௧௬	௨௧	விஸேஷைக்யத்தாலே	விஸேஷைக்யத்தாலே
௧௭	௧	அரக்ய	அரக்ய
௨௧	௬	விஷிதமாயத்தல்ல	விஷிதமாய, சூல்தூடி
௨௬	௨௦	ஒருக்திகளாலே	பரோக்திகளாலே
௨௭	௧௧	மீளும்படியான	மீளும்படி கமிந்தரையான
௨௯	௨௧	பயம்	அசிர்ப்பு
௩௧	௩	பின்னையும் இவையோடே	பின்னையும் வினையாடி

முற்றிற்று.

